EDGAR WALLACE

COLIERUL DE DIAMANTE

CAPITOLUL I.

SPĂRGĂTORUL – AMATOR DE CASE DE BANI.

În seara de 27 mai 1911, biroul Gilderheim, Pascoe et C-nie, bijutieri în Little Hatton Garden, nu dădu nimic de bănuit agentului de serviciu care încearcă încuietoarea şi împinge puţin uşa, aşa cum avea obiceiul. Până la ora 9 seara, biroul fusese ocupat de domnul Gilderheim şi funcţionarul lui de încredere. Un inspector civil, însărcinat cu observarea cazurilor suspecte, socotise că lumina care se vedea la o fereastră a primului etaj intra în această categorie, şi urcase să-i determine motivul. Era într-o sâmbătă şi birourile din Hatton Garden sunt de obicei părăsite, în această zi, cel mai târziu la orele 3, de către funcţionari şi patronii lor.

D. Gilderheim, om simpatic, auzind bătăi în uşă, venise să deschidă, înarmat ca precauţie, cu un revolver. El se bucură constatând că incidentul se mărginea doar la o scurtă conversaţie cu un inspector de poliţie cunoscut. Explică faptul că primise chiar în ziua aceea un pachet cu diamante de la o casă din Amsterdam, şi că el clasa pietrele înainte de plecare. După câteva glume asupra tentaţiei oferite de diamantele în valoare de şaizeci de mii de lire, inspectorul plecă.

La nouă şi patruzeci, d. Gilderheim închise bijuteriile în casa de

EDGAR WALLACE

COLIERUL DE DIAMANTE

CAPITOLUL I.

SPĂRGĂTORUL – AMATOR DE CASE DE BANI.

În seara de 27 mai 1911, biroul Gilderheim, Pascoe et C-nie, bijutieri în Little Hatton Garden, nu dădu nimic de bănuit agentului de serviciu care încearcă încuietoarea şi împinge puţin uşa, aşa cum avea obiceiul. Până la ora 9 seara, biroul fusese ocupat de domnul Gilderheim şi funcţionarul lui de încredere. Un inspector civil, însărcinat cu observarea cazurilor suspecte, socotise că lumina care se vedea la o fereastră a primului etaj intra în această categorie, şi urcase să-i determine motivul. Era într-o sâmbătă şi birourile din Hatton Garden sunt de obicei părăsite, în această zi, cel mai târziu la orele 3, de către funcţionari şi patronii lor.

D. Gilderheim, om simpatic, auzind bătăi în uşă, venise să deschidă, înarmat ca precauţie, cu un revolver. El se bucură constatând că incidentul se mărginea doar la o scurtă conversaţie cu un inspector de poliţie cunoscut. Explică faptul că primise chiar în ziua aceea un pachet cu diamante de la o casă din Amsterdam, şi că el clasa pietrele înainte de plecare. După câteva glume asupra tentaţiei oferite de diamantele în valoare de şaizeci de mii de lire, inspectorul plecă.

La nouă şi patruzeci, d. Gilderheim închise bijuteriile în casa de bani, în faţa căreia ardea zi şi noapte o lampă, şi

întovărăşit de funcţionarul său, părăsi birourile din Little Hatton Garden 33, luând-o spre Holborn.

Agentul de serviciu le ură noapte bună, şi inspectorul civil, care se găsea la capătul străzii, spre Holborn, schimbă câteva cuvinte cu ei.

— O să fii de serviciu toată noaptea? întreabă d. Gilderheim, în timp ce secretarul lui oprea o maşină.

— Da, domnule, răspunse inspectorul.

— Bine, făcu negustorul. Aş dori să observi în mod deosebit biroul meu. Am lăsat o sumă mare în casa de bani şi sunt îngrijorat.

Inspectorul surâse.

— Nu cred să aveţi motive de îngrijorare – adăugă el. Şi după plecarea maşinii, care-l ducea pe d. Gilderheim, el reveni la nr. 33.

Dar multe lucruri se petrecuseră în scurtul răstimp dintre plecarea bijutierului şi înapoierea detectivului. Doi oameni soseau în stradă din partea opusă, tocmai când Gilderheim ajunsese lângă inspector. Ei mergeau repede. Primul se îndreptă, fără şovăială, spre nr. 33, deschise uşa cu o cheie şi intră. Al doilea îl urmă. Nici o pregetare, nimic ascuns în mişcările lor. S-ar fi putut crede că locuiseră în acea casă toată viaţa lor, atât de naturale le erau gesturile.

Abia intrase al doilea, când apăru un al treilea personaj, din aceeaşi direcţie. El deschise uşa şi intră, la rândul său, cu aceeaşi siguranţă şi încredere de care dăduseră dovadă şi ceilalţi doi.

Trei minute mai târziu, doi din cei trei oameni erau la etajul întâi al clădirii.

Cu o extraordinară promptitudine, unul din ei scoase din buzunare două sticluţe de fier, fixă cu îndemânare tuburile de cauciuc şi anexă nişte foale, în timp ce al doilea expunea pe duşumea o trusă cu instrumente bine călite şi perfect executate.

Niciunul din ei nu vorbea. Erau amândoi întinşi pe burtă, fără a încerca să facă vreun gest care să stingă lampa ce

ardea în faţa casei de bani. Ei lucrară în tăcere câteva minute, apoi, cel mai voinic exclamă, privind reflectorul aşezat într-un unghi al plafonului şi care permitea să se observe din stradă partea de sus a casei de bani:

— Sper că nu ne vor trăda oglinzile.

Al doilea spărgător era un tânăr înalt, svelt, al cărui păr ondulat îl evoca pe cel al unui muzicant.

El dădu din cap.

— Este imposibil să fim văzuţi, decât doar dacă s-ar răsturna toate legile opticii, confirmă el cu un uşor accent străin.

— Asta mă liniştеşte, spuse primul.

Apoi fredonă o romanţă în surdină, îndreptând flacăra spre uşa de oţel.

Tăie cu grijă încuietoarea şi nu se îndoi de reuşită, căci casa de fier era de tip vechi.

Timp de o jumătate de oră nu mai schimbară nici un cuvânt. Omul cu foalele continua să lucreze, celălalt privea, tăcut şi atent, gata să intervină.

După treizeci de minute cel mai în vârstă îşi şterse sudoarea, care-i curgea pe frunte, căci căldura flăcării, reflectată de uşa de oţel, era înăbuşitoare.

— De ce ai făcut atâta zgomot închizând uşa? – întrebă el. De obicei, eşti mai atent, Galli.

Celălalt îşi aplecă mirat ochii spre el.

— N-am făcut nici un zgomot, dragă George. Dacă ai fi fost pe coridor, ţi-ai fi dat seama; de fapt, am închis uşa tot atât de încet cum am deschis-o.

Cel întins pe duşumea surâse.

— Ar fi fost destul de încet, spuse el.

— De ce? – întrebă celălalt.

— Pentru că n-o închisesem. Ai intrat în urma mea.

În tăcerea care urmă cuvintelor lui, el simţi ceva care-l făcu să ridice capul. Figura tovarăşului exprima stupefacţie.

— Am deschis uşa cu cheia mea, spuse cel tânăr încet.

— Ai deschis?

George încruntă sprâncenele.

— Nu te înţeleg, Callidino. Am lăsat uşa deschisă şi ai intrat după mine.

— Am deschis eu singur uşa cu cheia, spuse el liniştit. Dacă a intrat cineva după tine… atunci trebuie să căutăm cine e.

— Vrei să spui?…

— Vreau să spun, continuă micul italian, că ar fi foarte supărător, ca să fie de faţă un al treilea.

— Te cred! spuse celălalt.

— De ce?

Cei doi oameni se întoarseră tresărind, căci vocea care pusese această întrebare, fără vreo umbră de emoţie, era a unui al treilea individ care stătea în deschizătura uşii, apărat de un unghi al peretelui de privirile venind dinspre fereastră.

Era în frac şi purta pe braţ un pardesiu de vară.

Nu se putea şti ce fel de om este sau să i se judece înfăţişarea căci obrazul îi era acoperit de o mască neagră.

— Nu mişcaţi, ordonă el, şi nu luaţi drept o ameninţare revolverul pe care-l am în mână. Nu-l ţin decât spre a mă apăra. Ori, veţi recunoaşte, că în împrejurările de faţă am serioase motive să iau această precauţie.

George Wallis râse înăbuşit.

— Domnule, spuse el fără a-şi schimba poziţia, sunteţi poate un om aşa cum îmi place; dar aş fi mai convins, dacă mi-aţi spune ce doriţi.

— Vreau să învăţ, spuse necunoscutul.

El stătea în picioare, privind pe cei doi oameni cu un interes evident. Ochii care străluceau prin găurile măştii erau vii şi lucitori.

— Continuaţi, vă rog, spuse el; aş fi dezolat să vă întrerup.

George Wallis îşi reluă foalele şi se întoarse spre uşa casei de bani. El se pricepea să se adapteze tuturor împrejurărilor şi nu se aflase niciodată în încurcătură.

— Dacă sunteţi un reprezentant al ordinii şi al legii, pot să continui, pentru că asta nu schimbă faptul cu nimica; dacă nu sunteţi reprezentantul acestor două instituţii, admirabile şi necesare, am să pot, cel puţin, să plec cu jumătate din pradă.

— Vei putea s-o iei toată, îi răspunse scurt necunoscutul. N-am nicidecum intenţia să împart cu dumneata rezultatul acestui furt; dar vreau să ştiu cum procedezi; asta-i tot.

— Vei vedea îndată, spuse George Wallis, celebrul spărgător; şi te rog să crezi, că e lecţia unui expert.

— Asta o ştiu, spuse celălalt liniştit.

Wallis îşi continuă lucrul fără să pară că ar fi fost prea mult deranjat de întrerupere. Mâinile micului italian se crispau cam tare, ceea ce ar fi fost poate periculos. Dar puterea şi stăpânirea de sine a celuilalt, care era desigur şeful, convinseseră pe tovarăşul său să suporte toate consecinţele care puteau rezulta din prezenţa neaşteptată a străinului.

Omul cu mască rupse tăcerea:

— Nu-i extraordinar – spuse el – că sunt şcoli care predau comerţul, artele şi meseriile şi că nu există niciuna care să predea arta distrugerii. Credeţi-mă că sunt foarte fericit că am ocazia să iau o lecţie de la un maestru adevărat.

Vocea nu-i era neplăcută; avea totuşi un accent aspru, care contrasta cu tonul uşuratic pe care-l adoptase.

Culcat pe podea, Wallis îşi continuă un moment lucrul, pe urmă întrebă, fără să întoarcă măcar capul:

— Aş vrea să ştiu exact cum ai intrat.

— Am mers pe urmele dumitale, răspunse personajul mascat. Ştiam că veţi lăsa o distanţă apreciabilă între voi… de mai mult de o săptămână supravegheaţi acest birou; unul dintre voi a fost permanent de serviciu în toate nopţile. Pe strada asta, puţin mai sus, aţi închiriat un mic local, cu vederea spre acest apartament. Am înţeles că s-a decis pentru noaptea asta pentru că aţi adus foalele azi dimineaţă. Aţi aşteptat în vestibulul întunecat al casei unde aveţi biroul şi unul din voi pândea stingerea luminii şi

plecarea d-lui Gilderheim. Când s-a depărtat, dumneata – se adresă el omului ghemuit pe duşumea – ai ieşit îndată. Camaradul dumitale nu te-a urmat imediat. Mai mult, el s-a oprit ca să ridice un pachet de scrisori pierdute desigur de vreo persoană neglijentă. Şi cum aceste scrisori erau întovărăşite de două pachete asemănătoare acelora pe care negustorii din Hatton Garden le trimit clienţilor am putut scăpa neobservat de tovarăşul dumitale şi să stau destul de aproape de dumneata.

Callidino râse încet.

— E adevărat, spuse el dând din cap.

— Foarte bine combinat! Presupun că dumneata ai scăpat pachetul?

Omul mascat aprobă.

— Continuă, spuse el; n-aş vrea să vă întrerup.

— Ce se va întâmpla când voi termina? întrebă George, privind mereu casa de bani.

— Cât mă priveşte, nimic… Cum îţi vei termina lucrul şi vei scoate din casă prada pe care o vei găsi, eu voi dispărea.

— Îţi vei cere desigur partea?

— Deloc, răspunse celălalt liniştit. Nu doresc deloc să împart. Nici nu am vreun drept. Situaţia mea în societate mă opreşte să alunec pe pantă. Tot ce pot face, e să închid ochii în ce priveşte furtul vostru.

— Crima, corectă omul culcat pe duşumea.

— Crimă, dacă vreţi, admise celălalt.

El aşteaptă până ce casa de bani fu deschisă fără zgomot şi George băgă mâna ca să-i scoată conţinutul. Apoi, fără un cuvânt, el trecu pragul şi închise uşa în urma lui.

Cei doi oameni se ridicară şi traseră cu urechea. Ei nu auziră decât uşorul zgomot al uşii de intrare care le indica plecarea străinului.

Se uitară unul la altul… Pe una din feţe se citea interesul, pe cealaltă veselia.

— Ce om extraordinar! exclamă Callidino.

Celălalt aprobă.

— Nemaipomenit, spuse el. Dar ar fi şi mai nemaipomenit să putem ieşi astă-noapte din Hatton Garden cu toată prada.

Se pare că acest «şi nemaipomenit» se produse, căci nimeni nu-i văzu pe hoţi ieşind şi spargerea casei de bani a lui Gilderheim preocupă cronica tot atât cât şansele lui Sunstar în Derby.

CAPITOLUL II.

DERBYUL LUI SUNSTAR.

Din nou ea!

Dominând confuzia sunetelor, zgomotul vocilor, dulce şi melancolică, când clară, când pierdută, era ca un fir de aur prins în ţesătura greoaie de lână a vieţii, strălucind din când în când, apoi dispărând. Gilber Standerton, stând jos, se căsnea să situeze sunetul.

Invizibilul cântăreţ cânta Melodia în fa.

— O să avem furtună.

Gilbert nu auzi vocea. Era aşezat pe scaunul unei căruţe, cu genunchii strânşi, cu obrazul şiroind de sudoare.

Era ceva totodată tragic şi înspăimântător în atitudinea lui. Profilul lui, care se întorsese spre amicul său exasperat, era de o linie perfectă: frunte înaltă şi uşor bombată, nasul puţin cam lung, bărbia puternică şi hotărâtă.

Leslie Frankfort, ridicând ochii spre visătorul inconştient se gândea la Dante – cel tradiţional – cu toate că Dante nu purtase niciodată cilindru şi nu se absorbise în contemplarea mulţimii adunată pentru Derby.

— O să avem furtună.

Leslie urcă scara şi se aşează lângă Gilbert.

Celălalt se trezi brusc din visare.

— Crezi? întreabă el, ştergându-şi fruntea.

Totuşi, când îşi aruncă privirile în jur, nu-i reţinură atenţia norii grămădiţi peste Banstead, ci mulţimea de bărbaţi şi de femei îngrămădiţi, afişele împestriţate exaltând cinstea şi vechimea cutărei case, barăcile pe colină, reclamele pentru cutare whisky, tribunele cu aspect şubred la cealaltă

extremitate a câmpului de curse, zgomotul, agitaţia acestei mulţimi, pe lângă care o furtună de iunie era fără importanţă.

— Dacă ai şti câtă milă provoci acestor oameni, spuse Leslie Frankfort, cu simpatie plictisită, n-ai lua această atitudine de jucător ruinat. Dragul meu, cum eşti acuma, cu nasul lungit, capul plecat, cu oribila strâmbătură, ai aerul, pentru mulţime, că pozezi pentru clişeul în culori pe care trebuie să-l publice în numărul său de Crăciun «Buletinul Ligii contra jocurilor». Căci are desigur un buletin.

Gilbert începu să râdă.

— Toată această lume mă interesează, spuse el, făcând o sforţare ca să vorbească. Nu înţelegi ce înseamnă toate acestea? Fiecare dintre ei îşi are individualitatea, fiecare are o teamă sau o dorinţă sădită în suflet, fiecare are capacitatea de a iubi, a urî, a suferi… Priveşte-l pe acesta! spuse el arătând cu un gest sec şi nervos.

Omul pe care-l arătase se afla într-o mică insulă de verdeaţă. În jur, oamenii care urmăreau cursa, lăsaseră un spaţiu liber în centrul căruia se afla un individ de talie mijlocie, cu o gambetă pusă pe ceafă şi cu o ţigară lungă pe care o ţinea între nişte dinţi albi şi regulaţi. De departe, Leslie, nu putea să vadă aceste amănunte; dar imaginaţia lui Gilbert Standerton înlocuia insuficienţa vederii lui, căci el îl mai întâlnise undeva pe omul acesta. Ca şi cum s-ar fi simţit observat, acesta se întoarse şi înaintă spre bariera lângă care se afla căruţa. Scoţând ţigara din gură, el surâse recunoscând pe cel care şedea.

— Ce mai faci, domnule?

Vocea lui păru ascuţită şi slabă, ca şi cum o mare distanţă i-ar fi despărţit; dar era clar că strigă pentru a domina zgomotul mulţimii. Gilbert îi făcu, surâzând, un gest cu mâna, şi omul se întoarse scoţându-şi pălăria; pe urmă se pierdu în mulţime.

— Este un bandit celebru, spuse Gilbert. Îl cheamă Wallis; sunt destui Wallis aici!… Mulţimea e un spectacol teribil

pentru cine gândeşte, adaugă el, ca pentru sine. Celălalt îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Va fi greu să străbatem mulţimea în timpul furtunii, spuse el practic. Sunt de părere să ne ducem spre automobil.

Gilbert aprobă.

El se sculă cu greutate, ca sub efectul unei crampe şi coborî încet treapta. Ca să ajungă la şosea, ei trecură bariera, străbătură câmpul de curse, pătrunseră în micul spaţiu în care jokeii scoteau şeile de pe cai şi trecură prin lungile trecători pe unde ziarişti şi stewarzii se ciocneau, în zilele de curse.

În parcul înconjurat cu frânghie ei îşi găsiră maşina şi, lucru nesperat, şoferul.

Când maşina porni în direcţia Londrei, două fulgere albăstrii brăzdară cerul şi zgomotul prevestitor al tunetului se repercută în aerul electrizat. Furtuna, care mocnise toată după amiaza, se abătu cu o mare violenţă peste Epsom. Fulgerele se succedau fără întrerupere; ploaia cădea atât de deasă încât părea un perete de apă; zgomotele tunetului erau asurzitoare.

Mulţimea care acoperea coline, se dizolvă ca o materie solubilă; lungi panglici negre de oameni se întindeau în direcţia celor trei gări de cale ferată. Trebuia o îndemânare deosebită pentru a îndruma maşina prin haosul de autocare şi taxiuri în care era prinsă.

Standerton se aşezase lângă şofer. Era un bun observator şi la al doilea fulger văzuse faţa şoferului pălind. Cerul se întunecă; părea că e noapte. Orizontul se acoperi cu brumă portocalie. De mulţi ani nu se mai văzuse în Anglia o astfel de furtună.

Ploaia cădea în pături care te orbeau, dar tânărul care şedea lângă şofer părea că nu le observă. El observa mâinile nervoase ale omului care conducea maşina în zig-zag pentru a evita numeroasele piedici.

Deodată o cărare de lumină ţâşni în faţa automobilului şi Standerton fu asurzit de o explozie mai puternică decât celelalte.

Şoferul se trase instinctiv îndărăt, cu faţa palidă şi descompusă; mâinile sale care tremurau scăpară volanul şi piciorul lui părăsi pedala. Maşina s-ar fi oprit dacă nu s-ar fi aflat pe coasta unei pante.

— Dumnezeule! gemu el, e groaznic! Nu mai pot continua, domnule.

Mâna lui Gilbert Standerton apucase deja volanul iar piciorul lui, fin încălţat, era pe pedală.

— Pleacă de acolo! şopti el. Vino aici; repede!

Omul ascultă. El luă, tremurând, locul stăpânului său, cu faţa cuprins în palme. Standerton se strecură pe locul şoferului şi demară.

Din fericire era un şofer perfect, dar abia îi ajunse toată priceperea lui ca să coboare panta care conducea spre vale. Pe măsură ce înainta, ploaia se înteţea; apa curgea pe pământ ca după o adevărată inundaţie. Roţile maşinii patinau şi derapau pe suprafaţa grasă. Dar Standerton, fără să-şi piardă capul, îndreptă greoaia maşină spre o mică pantă, pe urmă o readuse pe şoseaua principală. Pe şosea, mii de pietoni se grăbeau, bălăcindu-se în noroi. El înainta încet, sunând mereu. Deodată maşina se opri.

— Ce s-a întâmplat?

Leslie Frankfort coborî geamul care despărţea scaunul şoferului de interiorul maşinii.

— Este un bătrân, spuse Gilbert, vorbind peste umăr. Te-ar plictisi să-l iei în maşină? Am să-ţi explic mai târziu.

El arătă două siluete triste, pe marginea drumului: un bătrân şi o fată. Leslie nu putu să le distingă faţa. Ei stăteau cu spatele spre ropotul ploii, încercând să se adăpostească amândoi sub o haină uşoară.

La strigătul pe care-l scoase Gilbert spre a le atrage atenţia, bătrânul se întoarse. El avea o faţă frumoasă de intelectual; un cap de artist. Părul lui cărunt îi cădea pe

guler şi el strângea sub manta ceva de care se părea că are mai multă grijă ca de propria lui persoană.

Tânăra fată care-l întovărăşea părea să aibă şaptesprezece ani. Ea părea gravă; ochii ei priveau cu seriozitate pe ocupanţii maşinii. Bătrânul ezita să răspundă la invitaţia lui Gilbert, dar cum acesta făcea semne de nerăbdare, el o conduse pe fată spre maşină, în timp ce Leslie deschidea portiera.

— Urcaţi repede, zise el. Sunteţi udaţi până la oase.

El închise portiera în urma lor şi-i aşează în faţa lui.

Amândoi erau într-o stare de plâns. Apa curgea de pe hainele fetei şi faţa-i era udă ca la ieşirea din baie.

— Scoteţi-vă haina, spuse Leslie brusc. Am câteva batiste uscate. Dar v-ar trebui un adevărat halat de baie!

Ea surâse.

— E foarte drăguţ din partea dumitale, se scuză ea. Îţi vom strica maşina.

— N-are importanţă, spuse vesel Leslie. Nu-i maşina mea. De altfel, adăugă el, când va veni d. Standerton va fi şi mai rău.

El se întreba datorită cărui capriciu Standerton îi invitase în maşina lui.

Bătrânul surâse vorbind şi primele lui cuvinte fură o explicaţie.

— D. Standerton a fost totdeauna foarte bun cu mine, spuse el aproape umil.

Vocea lui era dulce şi frumos timbrată. Leslie Frankfort recunoscu tonul unui om bine crescut. Un zâmbet îi lumină faţa. Cunoştea prea bine pe prietenii lui Standerton ca să se mai mire de acest cântăreţ de stradă, udat de ploaie, căci el judeca astfel după vioara care se zărea de sub mantaua udă.

— Îl cunoşti?

Bătrânul dădu din cap.

— Îl cunosc foarte bine.

El scoase obiectul de sub manta şi Leslie recunoscu o vioară veche. Bătrânul o examină îngrijorat, apoi o puse pe genunchi.

— Oare nu s-a stricat? – întrebă Leslie.

— Nu, domnule, răspunse bătrânul. Mi-era tare frică de această zi care fusese bună să nu se termine rău.

Ei cântaseră prin împrejurimile Epsomului şi strânseseră o sumă frumoasă.

— Şi nepoata mea cântă, spuse bătrânul. De obicei nu-i prea place mulţimea, dar ea e totdeauna generoasă. El surâse. Şi situaţia noastră nu ne permite să alegem din ocaziile care ni se prezintă.

Ei ieşeau acuma din zona furtunii. Traversaseră Sutton şi ajunseră într-un loc unde drumurile erau uscate. Gilbert opri maşina şi trecu volanul şoferului care era tare ruşinat.

— Regret mult, domnule, bâlbâi el.

— N-are nici o importanţă, îi răspunse stăpânul surâzând. Nu-i poţi reproşa cuiva că îi e teamă în timpul unei furtuni. Nici eu nu eram mai bun altădată; dar m-am îndreptat… Sunt şi lucruri mai rele, adăugă el, parcă şi-ar fi vorbit sieşi.

Omul îi mulţumi cu un cuvânt abia şoptit şi Gilbert deschizând portiera se aşează în interiorul maşinii.

El salută pe bătrân şi zâmbi tinerei fete.

— Mi se păruse că vă recunosc. Domnul Springs, adăugă el, întorcându-se spre Leslie. E un vechi amic al meu. Dacă ai luat vreodată masa la Saint John's Wood, i-ai auzit sigur vioara pe sub ferestrele sufrageriei. Era acolo întotdeauna, nu-i aşa domnule Springs? A propos, spuse el deodată, tocmai cântai?…

El se opri şi bătrânul, interpretând greşit întrebarea, dădu afirmativ din cap.

— De altfel, spuse Gilbert, schimbând brusc tonul, n-ar fi fost uman să-mi las orchestra particulară să se înece în Epsom, fără a mai vorbi de riscul de a fi trăsnit.

— Era pericol? întreabă Leslie surprins.

Gilbert dădu din cap.

— Am văzut un individ trăsnit, în momentul în care părăseam valea, spuse el. Cum erau destui în jurul lui, n-am mai oprit maşina. Este un spectacol înspăimântător.

El privi prin micul geam al peretelui din fund:

— Vom avea furtună diseară la Londra, prezise el; dar te simţi mai în siguranţă în oraş decât la ţară. Furtunile sunt mai puţin înspăimântătoare. Acoperişurile sunt un bun adăpost pentru oamenii nervoşi.

La Balham ei îşi luară rămas bun de la bătrân şi nepoata lui; pe urmă, pe când maşina pornea, Leslie se întoarse, cu un aer mirat spre tovarăşul lui.

— Eşti extraordinar, Gilbert. Nu te înţeleg. Abia azi dimineaţă pretindeai că eşti un pachet de nervi…

— Am spus asta? întreabă celălalt scurt.

— Nu, nu chiar cu vorbele astea, răspunse Leslie încurcat. Dar definiţia se potrivea exact stării tale. Şi totuşi, în mijlocul acestei înspăimântătoare furtuni care, mărturisesc, mă speriase rău, tu iei locul şoferului şi conduci maşina!… Mai mult, eşti destul de stăpân pe tine ca să mai iei un bătrân de pe drum, în loc să-l laşi în voia soartei.

Gilbert tăcu o clipă, apoi râse cu amărăciune.

— Sunt douăzeci de moduri de a fi nervos dar niciunul nu mă caracterizează. Acest bătrân e un element important în viaţa mea, cu toate că el nu ştie nimic. Este adevăratul instrument al destinului.

El coborî vocea, aproape solemn. Pe urmă păru să-şi amintească că celălalt îl privea cu curiozitate.

— Nu ştiu de unde ai avut impresia că sunt o mină nervoasă, spuse el cu un ton sec. Nu prea ar fi starea ideală pentru cineva care trebuie să se însoare în cursul săptămânii.

— Poate tocmai asta-i cauza nervozităţii tale, dragă, insinuă celălalt, gânditor. Cunosc nenumăraţi oameni pe care această idee îi tulbură cu totul. Astfel, de exemplu, Tuppy Jones, care a fugit… pierzând memoria sau ceva asemănător.

— Am făcut cel mai rău lucru ce se putea face, în afară de fugă, spuse el cam supărat. Am cerut amânarea căsătoriei.

— De ce? întrebă celălalt. Tocmai voiam să te întreb azi dimineaţă pe drum şi pe urmă mi-a ieşit din cap. Doamna Cathcart mi-a spus că nici nu vrea să audă.

Gilbert nu păru să-l încurajeze în continuarea subiectului. Totuşi el continuă cu vervă:

— Ia ce-ţi dau zeii, dragul meu. Ai o slujbă la Foreign Office; vezi strălucind într-un viitor apropiat un subsecretar de stat. Eşti logodit cu cea mai frumoasă, cea mai minunată tânără fată, eşti bogat…

— Te rog să nu mai repeţi asta, întrerupse Gilbert scurt. Este un zvon care s-a împrăştiat în toată Londra. Afară de leafa mea, n-am absolut nimic. Maşina asta, adăugă el, văzând aerul mirat al tovarăşului lui, este a mea desigur. E cel puţin, un cadou al unchiului meu şi sper că n-o să-mi ceară să i-o restitui înainte de a o vinde!… Slavă domnului, nu mă refer la tine, continuă el cu asprime în glas, dar îmi vine să cred că toată amabilitatea cu care sunt copleşit de două treimi din prietenii mei se datorează iluziei că sunt bogat. Oamenii îşi închipuie că sunt moştenitorul unchiului meu.

— Şi nu e cazul? se miră celălalt.

Gilbert dădu din cap.

— Unchiul meu şi-a exprimat de curând dorinţa să lase toată averea lui acelei admirabile instituţii care aduce atât de mari servicii genului câinesc: Refugiul câinilor din Battersea.

Faţa jovială a lui Leslie Frankfort luă o expresie de spaimă tragică.

— Ai spus asta doamnei Cathcart? întrebă el.

— Doamnei Cathcart? răspunse celălalt mirat. Nu, nu i-am spus. Nu cred că fie necesar. De altfel, spuse el surâzând, Edith nu mă ia pentru banii mei. Ea e destul de bogată, nu-i aşa? De altfel, se grăbi el să adauge, puţin importă dacă-i bogată sau săracă.

Cei doi tineri nu mai schimbară nici o vorbă restul drumului şi Gilbert îşi lăsă prietenul în Saint James's Street…

El îşi urmă drumul spre micuţa casă pe care o închiriase mobilată cu un an înainte, când căsătoria îi apărea ca un eveniment foarte îndepărtat şi când viitorul i se anunţa mult mai strălucit decât în prezent.

Gilbert Standerton aparţinea uneia din acele familii care par să se compună numai din nepoţi. Unchiul său, un bătrân excentric, care locuise multă vreme în Indii, se însărcinase cu creşterea copilului şi mulţumită lui avea postul pe care-l ocupa. În plus, îl instituise moştenitorul lui; şi cum nu făcea nimic pe ascuns, ci tocmai îi plăcea să pălăvrăgească, noutatea norocului lui Gilbert se răspândise în toată Anglia.

Pe urmă, cu o lună înainte de începerea acestei povestiri, ruda lui îi comunicase scurt că îşi modificase clauzele testamentului şi că Gilbert nu trebuia să mai conteze decât pe mia de livre la care avea drept, împreună cu un grup de nepoţi.

Gilbert nu se emoţionă peste fire. El fu numai necăjit gândindu-se că ofensase, în vreun fel, pe impetuosul lui unchi. El aprecia prea mult bunătatea pe care i-o arătase bătrânul pentru a se formaliza de o excentricitate care-l lăsa relativ sărac.

Cursul vieţii lui ar fi fost cu totul schimbat dacă el ar fi semnalat, cel puţin unei persoane, schimbarea perspectivelor lui de viitor.

CAPITOLUL III.

BRUSCA PLECARE A LUI GILBERT.

Gilbert se îmbrăca pentru masă când furtuna, care nu pierduse nici din intensitate, nici din violenţă, se abătu asupra Londrei. Timp de o oră străzile fură luminate de lumina albastră a descărcărilor electrice şi casele tremuraseră sub bubuiturile tunetului.

Gilbert era în armonie cu universul. În sufletul lui se zbătea o furtună, toată fiinţa-i lăuntrică era zguduită. Nici un semn însă n-o exterioriza. Imaginea pe care i-o arăta oglinda era imobilă şi lipsită de expresie ca o mască.

El trimise servitorul să-i aducă un taxi. Furtuna trecuse de oraş şi nu se mai auzeau decât bubuiturile înfundate ale tunetului. Fâşii de nori rupte de vânt traversau în goană cerul încercând să ajungă, în grabă, grosul armatei.

Coborî din maşină în Portland Square nr. 274, încet şi cu părere de rău. Trebuia să îndeplinească o datorie neplăcută, tot atât şi poate mai neplăcută pentru el decât pentru viitoarea lui soacră.

Bănuiala pe care i-o insinuase Leslie o socotea nedreaptă şi neloială.

El fu introdus în salon, unde nu mai era nimeni, îşi consultă ceasul.

— Sunt cu mult prea devreme, Cole? întrebă el pe valet.

— Destul, domnule, răspunse omul, dar îi voi comunica domnişoarei Cathcart că sunteţi aici.

Gilbert aprobă cu o înclinare a capului. Se îndreptă spre geam, cu mâinile la spate, privind strada udă. Rămase astfel cinci minute, cu capul în piept, în gânduri. Tresări când uşa se deschise la intrarea tinerei fete şi se duse spre ea s-o salute.

Edith Cathcart era una din cele mai frumoase femei din Londra, dacă se poate da numele de «femei» unei gingaşe fete, proaspăt ieşită din şcoală.

Unii ochi cenuşii, de-o dulceaţă particulară, par să exprime totdeauna o sfială ascunsă, teamă şi chemare totodată. Era cazul Edithei Cathcart. Ochii ei erau totdeauna în defensivă şi chiar când se făceau atrăgători, ţineau la distanţă pe admiratorul prea dornic de prietenie. Nasul ei era frumos construit, uşor ridicat; buzele fremătânde exprimau aceeaşi teamă ca şi ochii. Părul, pe care-l avea foarte negru, îl purta pe frunte. Era îmbrăcată

într-o simplă rochie de mătase verde, fără nici o podoabă sau bijuterie.

Gilbert înaintă repede spre tânăra fată şi-i luă amândouă mâinile în timp ce-o sorbea din ochi.

— Eşti minunată astă-seară, Edith, îi şopti cu o voce aproape murmurată.

Ea îşi retrase mâinile cu un uşor zâmbet pentru a-şi scuza gestul.

— Ai petrecut o zi agreabilă la Derby? îl întrebă ea.

— Admirabilă şi interesantă, răspunse el. Mă mir că nu m-am dus până acuma.

— N-ai fi putut alege o zi mai proastă… Te-a prins furtuna? Aici am avut una teribilă.

Ea vorbea repede, cu o nuanţă întrebătoare la sfârşitul fiecărei fraze. Dădea impresia că vrea să fie în termeni buni cu logodnicul ei, fiindu-i întrucâtva teamă de el. S-ar putea spune, un copil care vrea să-şi recite bine lecţia; din când în când simţea o uşurare, ca şi cum ar fi trecut un obstacol.

Gilbert îşi dădea seama că relaţiile lor aveau ceva afectat. De zeci de ori îşi repeta că nu e de crezut că poate exista o asemenea stare. Dar el găsise o scuză bună pentru această lipsă de încredere, această teamă ascunsă care trecea prin ochii Edithei ca umbrele pe mare. Ea era tânără, mai tânără chiar decât vârsta ei. Era un boboc încă neînflorit şi logodna lor fusese stricată de prea mult formalism.

Gilbert fusese prezentat Edithei de către mama ei, la o întâlnire fixată mai dinainte. El o invitase la dans, pe urmă ieşiseră împreună, şi după o scurtă plimbare cu barca pe râu o dusese, împreună cu mama ei, acasă, la Ascot. Toate acestea erau cât se poate de banale. Lipsea ceva; Gilbert o simţise din totdeauna.

El îşi atribuia răspunderea tuturor greşelilor. Era întrucâtva romantic, cu tot formalismul rece al logodnei lor. Ea, cu ochii ei rugători, îl ţinuse, ca şi pe restul lumii, la locul lui, la o distanţă respectuoasă. Se găsea încă la aceeaşi distanţă când îşi făcu declaraţia, improvizând un

discurs a cărui siguranţă arăta lipsa oricărei emoţii. Ea primise, îşi dăduse cuvântul, prezentase obrazul rece sărutării lui Gilbert, pe urmă se smulsese din braţele lui, ca o pasăre închisă căutând libertatea şi fugise din sera convenţională cu oribilii palmieri şi falsele statui de Tanagra.

Gilbert, amorezat, dădea impresia unui băieţandru: era un idealist, un visător. Şi alţi bărbaţi mai maturi au împărtăşit această slăbiciune; se găsesc adesea la oamenii cei mai practici comori de romantism nebănuit. El se mulţumea să trăiască cu visurile lui, ţesând în fundul sufletului nădejdi de încredere deplină. O iubea pe Edith total, cu pasiune. Ea era pentru el un lucru sfânt şi parfumat.

El îi reluă mâna, dar tânăra fată căută din nou să se elibereze. Resimţea un sentiment penibil, dar amuzant totodată, când doamna Cathcart intră în odaie.

Era o femeie înaltă, frumoasă, cu toate că vârsta o făcuse cam colţuroasă. Ravagiile timpului o obligaseră la oarecari artificii pentru a-şi conserva farmecele. Gura îi era mică, dreaptă şi inflexibilă; bărbia prea osoasă pentru a fi frumoasă. Ea surâse înaintând în foşnet de mătase şi întinse mâna înmănuşată tânărului.

— Ai venit mai devreme, Gilbert, îi spuse ea.

— Da, răspunse el stângaci.

Găsise ocazia pe care o căuta şi totuşi nu-i venea să profite de ea.

El lăsase mâna tinerei fete auzind uşa, şi ea se dăduse cu un pas înapoi, privindu-l grav şi fix, cu mâinile la spate.

— La drept vorbind, spuse el, vroiam să vă văd.

— Să mă vezi pe mine? întrebă şiret doamna Cathcart. Nu, desigur nu pe mine.

Zâmbetul i se adresa tânărului şi fetei. Dintr-un motiv nedefinit Gilbert se simţi prost.

— Da, voiam să vă văd, dar asta nu poate să mire în astfel de momente.

El surâse din nou.

Ea îl ameninţă cu degetul.

— Nu trebuia să te preocupi de nici un argument. Vreau să-mi laşi mie grija asta. N-ai să ai de ce te plânge.

— Dar nici nu era vorba de asta. E vorba de ceva mai… mai…

El ezita. Voia s-o facă să înţeleagă seriozitatea problemei care-l preocupa. Abia acum îşi da seama cât de grea şi neplăcută îi era situaţia. Cum să arate acestei femei, care fusese nespus de bună şi amabilă cu el că o bănuia de intenţii care nu făceau onoare nici spiritului, nici inimii? Cum să vorbească de sărăcia lui unei persoane care-i mărturisise nu o dată, dar de sute de ori că speranţele şi averea lui viitoare alcătuiau singura piedică la ceea ce ea numea o căsătorie din dragoste ideală.

— Aş fi vrut aproape să fi fost sărac, Gilbert, îi spusese ea. Socotesc că averea este un pericol pentru doi tineri ca voi.

Ea-şi exprimase de mai multe ori acest regret. Şi iată, din cauza unei vorbe rostite de Leslie, el se îndoia de sinceritatea intenţiilor ei. El îşi reaminti, cu o iritare crescândă că doamna Cathcart făcuse aproape imposibilă această căsătorie; spiritele vulgare ar fi putut spune că îi aruncase pe Edith în braţe. Bănuielile lui Leslie păreau întemeiate, gândea el, privind pe această femeie, înaltă şi elegantă care stătea în faţa lui. Totuşi se simţea ruşinat de a fi putut să creadă această insinuare perfidă.

— Aţi putea să-mi acordaţi un sfert de oră… El se opri. Voia tocmai să spună «Înainte de masă», dar socoti că o întrevedere după masă avea mai multă şansă să nu fie întreruptă.

— după masă?

— Cu plăcere, spuse ea. Ce vrei să-mi spui? Să-mi mărturiseşti nişte aventuri din tinereţe?

El dădu din cap cu o uşoară strâmbătură.

— Fiţi sigură că n-o să vă vorbesc niciodată de asta.

— Atunci am să te văd după masă. Avem mulţi invitaţi astă-seară şi am treabă peste cap. Voi logodnicii, mai adăugă

lovindu-l uşor cu evantaiul pe umăr, nici n-aveţi idee de perturbarea pe care o provocaţi în viaţa zilnică a viitorilor voştri părinţi.

Edith se ţinea dreaptă, în atitudinea pe care o luase la intrarea mamei ei; de faţă la scenă, ea asista ca spectatoare, fără a lua parte. Era efectul pe care-l producea totdeauna prezenţa doamnei Cathcart asupra fiicei sale. Urma un soi de întunecare, de dispariţie parţială pe care Gilbert o observase totdeauna fără să şi-o explice. S-ar fi spus că intrarea unui personaj era urmată totdeauna de ieşirea celuilalt. Gilbert şi-o închipuia pe Edith aşteptând în culise o replică care s-o readucă la o existenţă activă şi aceasta era dată totdeauna de ieşirea mamei sale.

— Vom avea oameni foarte bine astă-seară, Gilbert, spuse doamna Cathcart controlând o listă pe care o avea în mână. Sunt unii pe care nu-i cunoşti, şi alţii pe care ţin în mod special să ţi-i prezint. Sunt sigură că îţi va plăcea simpaticul doctor Cassylis…

O exclamaţie înăbuşită îi parveni la ureche şi ea ridică cu severitate ochii. Obrazul lui Gilbert era calm; el era lipsit de orice expresie. Tânăra fată văzu această mască şi se miră.

— Ce e? întreabă doamna Cathcart.

— Nimic, spuse Gilbert liniştit. Vorbeaţi de invitaţii dv.

— Spuneam că va trebui să te prezint doctorului Barclay-Seymour E un om încântător. Nu cred că îl cunoşti.

Gilbert dădu negativ din cap.

— Ei bine, ar trebui să-l cunoşti… adăugă ea. E unul din bunii mei prieteni şi nu pot înţelege de ce practică medicina la Leeds în loc să se stabilească în Harley Street. Intenţiile oamenilor sunt de nepătruns. Mai este!…

Şi ea înşiră o listă de nume din care Gilbert cunoştea vreo câţiva.

— Cât e ceasul? întrebă ea brusc.

Gilbert se uită la ceas.

— Opt fără un sfert? Trebuie să vă părăsesc, spuse ea. Am să te văd imediat după masă.

Când să iasă pe uşă, ea se întoarse nehotărâtă:

— Sper că ai să-ţi schimbi absurdul proiect?

Gilbert îşi recăpătase sângele rece.

— Nu ştiu de care proiect absurd vreţi să vorbiţi.

— De a vă petrece luna de miere la Londra, fu răspunsul.

— Ar fi preferabil să nu-l mai plictisim pe Gilbert pe chestia asta.

Replica era a tinerei fete, care intervenise pentru prima dată în discuţie.

Mama ei privi cu severitate.

— În cazul de faţă e o chestiune care mă priveşte mai mult pe mine.

Gilbert se grăbi să îndepărteze furtuna care o ameninţa pe tânără fată. Doamna Cathcart era iute la mânie şi cu toate că Gilbert nu-i încercase ascuţimea vorbelor, bănuia totuşi că tânără fată le căzuse de multe ori victimă.

— Trebuie să fiu neapărat la Londra în acea perioadă, spuse el. De aceea cerusem…

— Să amânăm căsătoria? întrebă doamna Cathcart. Dragul meu, nu puteam să consimt la aceasta. Admite că nici nu era logic.

Ea îi surâse atât de amabil pe cât îi permitea supărarea.

— Poate că nu era, admise el; dar ochii îi dezminţeau vorbele.

El tăcu, aşteptă până se închise uşa, apoi se duse spre tânără fată.

— Edith, aş vrea să faci ceva pentru mine.

— Să fac ceva pentru dumneata? întreabă ea surprinsă.

— Da draga mea. Trebuie să plec imediat. Aş vrea să găseşti o scuză pentru mama dumitale. Mi-am reamintit de-o afacere importantă, pe care o uitasem…

El se încurca, căci n-avea obiceiul să mintă.

— Pleci!

Tonul Edithei arăta mai multă mirare decât dezamăgire. El îşi dădu seama şi se cam enervă.

— Nu poţi pleca, adăugă ea şi prin ochi îi trecuse o expresie de teamă. Mama ar fi atât de supărată! Sosesc invitaţii.

Şi el văzuse trei maşini oprindu-se cam în acelaşi timp în faţa casei.

— Trebuie neapărat să plec, spuse el disperat. Nu mă poţi ajuta să ies de aici? Nu vreau să-i întâlnesc pe invitaţii care sosesc. Am motive puternice pentru asta.

Ea ezită o clipă.

— Unde ţi-e pardesiul, pălăria? întrebă apoi.

— În vestibul… Vei avea tocmai timpul.

Ea ieşi, reveni cu hainele, apoi îl conduse pe Gilbert la celălalt capăt al salonului şi-l trecu printr-o uşă care ducea în mica bibliotecă. De aici putea să treacă prin garaj şi grajduri în dosul casei.

Ea privi cu ochi tulburi marea siluetă care se îndepărta cu paşi grăbiţi; pe urmă, după ce dispăru, ca închise uşa bibliotecii şi reveni în salon unde-şi găsi mama.

— Unde e Gilbert? întrebă doamna Cathcart.

— A plecat, spuse tânără fată.

— A plecat?!

Edith dădu din cap.

— Şi-a reamintit de-o afacere importantă şi a trebuit să plece.

— Dar va reveni desigur.

— Nu cred, spuse ea liniştită. Această afacere părea să fie foarte urgentă.

— Dar e nemaipomenit! Şi tocmai sosesc persoanele pe care le-am invitat special ca să-l cunoască. E o ruşine!

— Dar, mamă…

— Pentru numele lui Dumnezeu, încetează cu dar, mamă.

Erau singure; invitaţii erau poftiţi în salonul cel mare şi mama n-avea nevoie să-şi ascundă sentimentele.

— Tu l-ai expediat? întrebă ea. Nu-l socot vinovat. Cum poţi spera să păstrezi un bărbat dacă îl tratezi ca pe un băcan care vine să ia comanda?

Tânăra fată asculta, plictisită, cu ochii pe covor.

— Fac totuşi tot ce pot, adăugă ea cu voce joasă.

— Ce ai putea să faci mai rău? După osteneala pe care mi-am dat-o ca să-ţi găsesc pe unul din cei mai bogaţi tineri din Londra, ai putea să simulezi puţină plăcere când vine. Dar, de-ar fi dracul în persoană şi n-ai putea arăta mai mult dezgust când vine, şi mai multă uşurare când pleacă.

— Mamă, strigă tânăra fată cu ochii plini de lacrimi.

— Lasă asta, te rog, spuse doamna Cathcart. Sunt sătulă de capriciile şi prejudecăţile tale. Ce vrei? Pe cine să-ţi găsesc?

Ea-şi ridică braţele într-un gest de disperare.

— Nu vreau să mă mărit deloc, spuse fata cu un ton scăzut. Tata nu m-ar fi silit să mă mărit.

Era multă îndrăzneală din partea ei să vorbească astfel; era mai multă îndrăzneală decât arătase vreodată în discuţiile cu mama ei. Dar curajul ei crescuse de curând. Disperarea, care o reducea la mutism mai înainte, ajunsese la paroxism, revolta clocotea în sufletul ei şi cu toate că semnele exterioare ale acestei revolte erau rare, curajul îi creştea în raport cu riscurile.

— Tatăl tău! strigă doamna Cathcart, palidă de furie. Ţi-ai găsit să-mi vorbeşti de tatăl tău. Era un mare imbecil! Un imbecil. (Ea pronunţă cuvintele cu o voce şuierătoare). El m-a ruinat, după cum te-a ruinat şi pe tine pentru că n-a ştiut cum să păstreze moştenirea pe care o avea. L-am crezut om inteligent. L-am crezut timp de douăzeci de ani încarnarea înţelepciunii şi a bunătăţii. Credeam că are geniu. Şi în acest timp el îşi irosea averea în combinaţiile nesăbuite pe care i le sugera o sumă de aventurieri nesăţioşi. Nu te-ar fi forţat? Desigur că nu! Ea râse amar. Ar fi preferat să te mărite cu şoferul dacă ai fi dorit-o.

Era amabil şi incapabil, cumsecade şi fără vreo valoare. Îl urăsc pe tatăl tău.

Ochii ei albaştri se măriseră şi fiica citi ura în aceşti ochi.

— Îl urăsc de câte ori trebuie să mă adresez unui agent de schimb pentru a găsi foloasele pe care le pot scoate din cunoştinţa lui despre târg. Îl urăsc de câte ori îmi sosesc săracele venituri şi le văd absorbite de rezultatele nebuniei lui. Nu mă sili să te urăsc şi pe tine, îşi ameninţă ea fiica cu degetul.

Edith se dăduse îndărăt în faţa acestui val de cuvinte, dar profanarea tatălui ei mort o răscolise şi-i gonise orice frică, cu riscul de a provoca un nou acces de furie al mamei ei.

Ea stătea acum dreaptă în faţa acestei femei pe care o numea mama ei, palidă, cu un aer de sfidare.

— Poţi spune despre mine ce vrei, mamă, spuse ea cu ton liniştit, dar nu vreau să-mi dezonorezi tatăl. Am făcut tot ce-mi porunceai. Sunt pe cale să mă mărit cu un om, încântător desigur, dar care pentru mine nu înseamnă nimic. Acest sacrificiu îl fac pentru tine. Nu-mi cere să pierd încrederea în omul care este singura amintire plăcută din viaţa mea!

Vocea i se stinse şi ochii i se umeziră de lacrimi. Răspunsul doamnei Cathcart fu oprit la timp de intrarea unui servitor.

Timp de câteva minute, mama şi fiica rămaseră mute una în faţa celeilalte. Pe urmă, stăpână pe sine, doamna Cathcart părăsi încăperea.

Tânăra fată aşteptă un moment, apoi trecu în biblioteca prin care plecase Gilbert. Închise uşa în urma ei şi aprinse o lampă căci se lăsase noaptea. Era zguduită de toate emoţiile prin care trecuse. Ar fi plâns, şi de ruşine şi de furie. Pentru întâia oară, citise în inima mamei ei. Dăduse drumul întregii amărăciuni pe care o ascunsese ani de zile. Nu mai fusese oprită nici de milă, nici de diplomaţie. Arătase ura care-i rodea inima de atâta vreme. Arătase într-o străfulgerare raporturile care existaseră între ea şi bărbatul ei. Edith ştia că ei nu fuseseră prea legaţi. Dar puţinul timp pe care-l petrecuseră în lume o obişnuise cu aspectul răcelii reciproce dintre soţi. Nu se cunosc nenumărate căsnicii în care soţii întreţineau relaţii cel mult

prieteneşti? Astfel că i se păruse normală această stare de lucruri. Câteodată într-adevăr starea aceasta o enerva. Copil fiind, simţise totuşi că lipsea ceva acestor legături. Dar tot asta o obişnuise şi cu ideea căsătoriei ei cu Gilbert Standerton. Viaţa lor comună nu va fi mai rea; ba poate chiar mai bună decât a unora din cei pe care-i vedea zilnic.

De data asta, vehemenţa mamei ei îi deschisese ochii. Ea ştia acum de ce tatăl ei, odinioară dulce, vesel şi bun, iubind râsul şi cedând farmecelor existenţei, se schimbase într-o umbră tristă, a cărei amintire vie o păstra.

Ea se găsea la o cotitură a vieţii. Avea o perspectivă nouă în faţa ochilor. Se simţi calmă, reconfortată. În aceste câteva momente de gânduri, în picioare, în trista şi banala bibliotecă, privind prin fereastră întunecatele imagini care apăreau în fundul curţii, simţi o schimbare profundă şi subtilă.

Le vedea pe toate sub o nouă perspectivă care-i permitea să judece mai bine oamenii şi lucrurile. Îşi crease o nouă filosofie într-o secundă.

Fu ea însăşi surprinsă de calmul cu care se duse în salon să întâlnească invitaţii care soseau. Fu şocată de constatarea că o judeca pe mama ei cu un aer inchizitorial şi detaşat, ca şi cum nu mai însemna nimic pentru ea.

Doamna Cathcart observă cât era de stăpână pe sine Edith şi simţi o oarecare nelinişte.

I se adresă pe neaşteptate sperând astfel s-o încurce şi fu mirată de felul în care tânără fată îi susţinu privirea şi refuză, cu răceală, propunerea pe care i-o făcuse.

Aceasta era o încercare nouă pentru doamna Cathcart. Tânără fată era desigur supărată, dar această supărare se prezenta sub o formă pe care ea n-o cunoştea.

Era furioasă. Totuşi, nici cel mai mic semn de supărare nu i se arăta pe faţă. Jignită? Ar fi trebuit să plângă. Ochiul exersat al doamnei Cathcart nu descoperi nici o urmă de lacrimi. Nefiind lămurită, începu să se neliniştească. Se

gândi că mersese prea departe şi că ar fi fost de preferat să aranjeze lucrurile înainte ca fata să-i ceară iertare.

Se enervă de această situaţie; dar, fină diplomată, judecă că n-ar fi bine să persiste într-o atitudine fără a avea câştig de cauză. Ar fi preferat statu-quo-ul dar era prea târziu ca să-l mai menţină.

Sperând că în conversaţiile din cursul serii, fata, încurcată va căuta sprijin la mama sa, fu extrem de mirată, auzind-o pe Edith vorbind de căsătoria ei, cum nu mai vorbise vreodată: fără jenă, fără ezitare, rece, rezonabil, inteligent.

La sfârşitul serii, Edith era stăpână pe situaţie şi mama în inferioritate vădită.

După plecarea invitaţilor doamna Cathcart veni s-o caute pe Edith în salon. Aceasta, în picioare lângă cămin, privea gânditoare o hârtie pusă pe marmură.

— Ce te interesează atât, draga mea?

Tânăra fată se întoarse, luă hârtia şi-o îndoi.

— Nimic special, spuse ea. Doctorul Cassylis al tău e amuzant.

— E un om foarte inteligent, spuse mama acru. Avea o încredere nemărginită în doctori şi le închina un cult, rezervat îndeobşte supranaturalului.

— Adevărat? spuse Edith cu ton indiferent. La urma urmei, e posibil… De ce locuieşte în Leeds?

— Pe dumnezeul meu, Edith, că începi să faci progrese, spuse mama cu un surâs de admiraţie forţat. Nu te-am văzut niciodată acordând atâta atenţie oamenilor din societate.

— Am să mă interesez mai mult de ei, de-aci înainte, adăugă fata, cu ton liniştit. Atâtea mi-au lipsit în viaţă.

— Mi se pare că devii cam ţepoasă, spuse mama, încercând să-şi stăpânească furia. În tot cazul, nu eşti deloc politicoasă. Atitudinea ta se datoreşte încrederii mele rău plasate.

Tânăra fată nu răspunse.

— Mă duc să mă culc, mamă, adăugă apoi.

— Pentru că eşti pe cale să apreciezi oamenii care ne înconjoară, ai putea să-mi explici şi atitudinea logodnicului tău? Doctorul Cassylis ţinea să-l cunoască.

— N-am poftă să explic nimic, spuse tânăra fată.

— Îţi interzic să-mi vorbeşti pe acest ton, îi spuse mama, scurt.

Tânăra fată, care ajunsese aproape de uşă, se opri. Ea îşi întoarse doar capul şi spuse cu un ton calm şi hotărât:

— Mamă, ţin să ştii doar atât: dacă vei continua, să mă înşeli sau dacă-ţi mai descarci nervii pe mine, îi scriu lui Gilbert şi rup logodna.

— Eşti nebună? abia îngână mama cu o voce gâtuită.

Edith clătină capul.

— Nu, sunt numai sătulă, de multe, multe lucruri!…

Doamna Cathcart ar mai fi avut multe de spus, dar avu în fine inteligenţa de a tăcea până ce fiica ei părăsi odaia. Pe urmă, cu toată ora târzie, ea chemă bucătăreasa şi se răzbună timp de o jumătate de oră sub pretextul că plăcinta fusese groaznică.

CAPITOLUL IV.

MELODIA ÎN FA.

Gilbert Standerton se îmbrăca încet, în faţa oglinzii, când îi fu anunţat Leslie. Acesta era radios şi chipeş, aşa cum se cade când eşti martor la cununia unui vechi prieten.

Leslie Frankfort făcea parte din fericiţii lumii acesteia care combină ocupaţii agreabile cu veniturile unei mari averi personale. Era asociatul unui agent de schimb, care nu se ocupa decât cu hârtii sigure. Iubea ca şi Gilbert muzica clasică şi acest gust comun îi apropiase la început.

Intră în cameră, depuse cu grijă, pe un scaun, cilindrul, se aşează pe marginea patului şi cercetă toaleta mirelui.

— A propos, spuse el, ţi-am văzut ieri omul.

Gilbert se întoarse:

— Vrei să vorbeşti de Springs, muzicianul?

Celălalt confirmă:

— Cânta în faţa unui teatru, pentru a distra pe cei care făceau coadă la bilete. E un bătrân cumsecade.

— Foarte, spuse Gilbert distrat.

Întrerupându-şi toaleta, luă o scrisoare de pe masă şi-o întinse amicului său.

— Trebuie s-o citesc? întrebă Leslie.

Gilbert dădu din cap.

— Nu e nimic de citit; e cadoul de nuntă al unchiului meu.

Tânărul deschise plicul şi scoase dinăuntru o hârtie roz. El observă conţinutul cecului şi fluieră:

— O sută de livre, dumnezeule! Asta nu plăteşte nici întreţinerea maşinii pe trei luni. Presupun că ai vorbit cu doamna Cathcart.

— Nu, răspunse el scurt. Am avut intenţia, dar m-am răzgândit. Sunt convins, Leslie, că o insultăm. A fost mai mult decât hotărâtă pe chestia banilor. Şi, în fond, sunt sărac, adăugă el cu un zâmbet.

— Eşti mai mult decât sărac, spuse Leslie, serios. Un om care are numai 600 livre pe an e cel mai nenorocit om din câţi cunosc.

— De ce?

— Cu gusturile pe cere le ai nu vei putea trăi niciodată cu mai puţin de 2000 de livre. Şi venitul tău n-are să treacă niciodată de 600 afară de cele 600 pe care le încasezi la Foreign Office.

— Mai rămâne munca, spuse Gilbert.

— Munca! răspunse dispreţuitor Leslie. Ai mai văzut să se câştige bani muncind?… Bani se câştigă din afaceri, păcălind pe alţii. Ai prea mult suflet pentru a câştiga bani, dragul meu.

— Totuşi, tu câştigai bani, îi răspunse Gilbert mai mult în glumă.

Leslie dădu energic din cap.

— N-am câştigat un ban în viaţa mea, mărturisi el, amuzant. Am numai câţiva asociaţi curajoşi şi lipsiţi de imaginaţie care se ocupă să câştige bani.

Eu mă mulţumesc să-mi încasez rentele în diferite zile ale anului. Dar trebuie să mărturisesc că am avut noroc. Dar ia spune, în ce constă averea ta?

Gilbert îşi lega tocmai cravata. El ridică ochii, încruntând sprâncenele.

— Ce vrei să spui?

— E în titluri? Mai rămâne şi după moarte?

— Nu, răspunse el scurt. După moartea mea se vor putea scoate abia 150 livre pe an. N-am decât uzufructul proprietăţii.

Leslie fluieră.

— Atunci sper, dragul meu, că eşti serios asigurat.

Celălalt nu-l întrerupse pe Leslie, care, elocvent şi documentat, discuta despre datoriile capului familiei şi-şi spunea părerea asupra avantajelor asigurării şi riscurilor celor neasiguraţi.

— Sunt unii atât de neprevăzători, spuse el. Am cunoscut un om…

Dar se opri brusc. El observase în oglindă chipul lui Gilbert. Cu ochi de halucinat, cu trăsăturile desfigurate, părea un om în agonie. Leslie tresări.

— Ce ai, dragul meu, strigă el, apropiindu-se de Gilbert şi punându-i mâna pe umăr:

— Nu, nu-i nimic, absolut nimic, Leslie.

Gilbert îşi trecu mâna prin faţa ochilor pentru a goni parcă o apariţie groaznică.

— Mi-e teamă că am fost tare neprevăzător… Dar contam prea mult pe banii unchiului. Ar trebui să fiu asigurat.

— Dar, asta te preocupă atât de mult? spuse celălalt mirat.

— Ba da, puţin, răspunse Gilbert, supărat. Nu poţi şti niciodată…

Ţinând mâinile în buzunar, el privea pe amicul său cu un aer preocupat.

— Aş fi ţinut atât să amân căsătoria!

Leslie surâse.

— Tocmai în momentul când te însori! Cât eşti de inconstant.

El se uită la ceas.

— Ai face mai bine să te grăbeşti, pentru că altfel îţi vei pierde logodnica. De altfel nu e momentul să fii trist; e cea mai frumoasă dintre zile, dragul meu.

El văzu lumina dulce care strălucea în ochii lui Gilbert şi fu mulţumit de opera lui.

— Da, e adevărat, spuse încet Gilbert Standerton. Îmi uitam fericirea, Dumnezeu s-o binecuvânteze!

Pe când părăsea casa, Gilbert întrebă:

— Ai desigur lista persoanelor care vor asista la ceremonie?

— Da, răspunse Leslie. Doamna Cathcart a aranjat totul foarte bine.

Gilbert întrebă pe un ton uşor:

— Doctorul Barclay-Seymour va fi de faţă?

— Barclay-Seymour… nu, nu va asista, răspunse Leslie. Locuieşte în Leeds, nu-i aşa? A părăsit Londra aseară, târziu… Dar ce-i cu povestea care mi s-a spus: că ai fugit de la dineu?

— Aveam o întâlnire importantă. Cineva pe care nu-l puteam amâna…

Leslie băgă de seamă că pusese o întrebare indiscretă şi schimbă subiectul.

— A propos, spuse, el, în locul tău n-aş mai vorbi de chestia bănească cu doamna Cathcart, până nu veţi fi instalaţi împreună, tu şi soţia ta.

— N-am să-i vorbesc, spuse Gilbert, morocănos. Ducându-se spre biserică, el trecu în revistă toate neplăcerile care-l asediau, şi le rezistă. Lucrurile nu erau poate atât de rele pe cât le bănuia. Avea din totdeauna tendinţa de a exagera şi a se necăji peste fire.

De multe ori când aştepta vreun pericol, acesta nu venea. Trăise prea multă vreme singur. Un bărbat ar trebui sa se însoare înainte de treizeci de ani. Şi el avea acum treizeci şi

doi. Se găsea bătrân, chiar maniac. Resimţi o uşurare, analizându-se astfel până la biserică.

Ceremonia fu un vis: toate stranele erau pline, orga, corul îmbrăcat în alb, pastorul şi asistenţii, sosirea Edithei, atât de frumoasă, de vaporoasă în rochie de mireasă, răspunsurile, îngenuncherea… toate erau ca nereale!

Sperase că muzica va face asupra lui o impresie mai puternică. Din această pricină alesese cu grijă bucăţile după prealabile discuţii cu organistul. Totuşi când, la sfârşitul slujbei, cufundat mereu în vis, se duse spre sacristie, nu-şi putu reaminti nici o notă din cele auzite… îşi amintea ca prin vis că deasupra altarului, la un vitraliu, lipsea un mic fragment de sticlă colorată.

Înapoiat acasă şi aşezat la masa împodobită cu flori, el ascultase, fără să le audă, discursurile şi râsetele provocate de glumele diverşilor oratori. La drept vorbind, el nu ştia ce va spune şi nici de ce ascultătorii aplaudau sau surâdeau.

La un moment, îşi întorsese privirea spre faţa delicată care-i era alături şi a cărei privire i se păruse mai puţin temătoare. Luase mâna tinerei femei şi o ţinuse în mână, rece şi insensibilă.

— Admirabil discurs, spuse Leslie.

După masă, trecură în salon.

— Eşti născut orator.

— Da? răspunse Gilbert.

Începea să se trezească… Salonul era real, oamenii erau veseli, glumele, conversaţiile uşoare şi spiritele care ţâşneau din toate gurile, toate făceau parte dintr-o lume pe care o cunoştea.

— Ah, suspină el, trecându-şi mâna pe frunte.

Avea senzaţiile unui om care-şi revine în fire după o anestezie incompletă. Trăise într-o altă lume. I se părea că nu el era acela care îngenunchease la altar.

Oficial, luna de miere se petrecea la Harrogate; în realitate, la Londra. Noii căsătoriţi pretextară ora trenului şi fură conduşi la gara King's Cross.

În timpul drumului nu schimbară nici o vorbă. Gilbert era necăjit de această constrângere şi nu încercă s-o înlăture. Tânăra femeie era tăcută. Va avea atâtea de spus când va sosi momentul!

El văzu reapărând în ochii Edithei expresia de teamă de odinioară şi fu mâhnit să constate că ea îşi retrase inconştient şi involuntar mâna, când el i-o atinse.

La King's Cross ei părăsiră maşina. Luară un taxi şi porniră spre casa din Saint John's Wood. Aceasta era goală, servitorii aveau liber. Micuţa casă era bine utilată. Conţinea reşouri electrice şi toate aparatele pe care ingeniozitatea omenească poate să le inventeze pentru a uşura lucrul, sau pe care poate să le cumpere un tânăr care are mari speranţe şi o foarte vagă idee despre valoarea banului.

Gilbert se gândise că asta va alcătui una din plăcerile lunii de miere. Ea consimţise uşor să rămână fără cameristă. Cât despre el, era gata să facă pe omul la toate, bucătar şi valet, lăsând numai treaba mai brută celor două femei care veneau în fiecare dimineaţă.

Totuşi o conduse fără bucurie dintr-o odaie în alta, arătându-i comorile interiorului lor. Teama unei neplăceri apropiate îi împleticea limba, îi întuneca spiritul şi îl subjuga pentru moment.

Tânăra fată era stăpână pe ea. Ea admiră, aprecie drăguţ, şi-l tachină pentru talentele lui gospodăreşti. Dar domnea o jenă; era o umbră între ei…

Ea urcă în camera ei pentru a-şi schimba rochia, căci deciseseră să mănânce la restaurant. Leslie Frankfort îi văzu la restaurantul Princes, dar se făcu că nu-i cunoaşte. La ora zece, reveniră la căsuţa lor.

Gilbert trecu în birou; nevasta lui în camera ei, promiţând să coboare pentru cafea. El se puse pe lucru, cu toată atenţia cerută unui elev al lui Rahbat şi prepară două ceşcuţe de moka, pe care le servi pe masa de lângă canapeaua pe care ea trebuia să se aşeze… Ea intră…

Starea de vis de dimineaţă dispăruse complet. El se simţea treaz, foarte lucid acum. Ameţeala pricinuită de ceremonie dispăruse. El făcu câţiva paşi în întâmpinarea Edithei. Era tocmai s-o ia în braţe, dar de data asta «lungimea mâinii» deveni o realitate. Mâna tinerei femei îi atinse pieptul şi braţul i se încordă. El suferi pentru că era astfel respins; i se părea că inima îi îngheaţă şi că toate vagile spaime din zilele trecute se cristalizau într-o groaznică realitate. Înainte ca să deschidă gura, el ştia ce-i va spune.

Ei îi trebui câtva timp până să găsească cuvintele pe care le căuta, căci intrarea în materie era foarte penibilă…

— Gilbert, spuse ea în fine, am să comit o laşitate. E o laşitate, pentru că trebuie să vorbesc mai înainte.

El îi indică cu un gest canapeaua.

El clădise un mic roman din acest moment bine-cuvântat, o scenă de vis care nu trebuia să se joace niciodată. Şi iată că acest vis se năruia.

— Nu vreau să mă aşez, spuse ea, am nevoie de toate puterile mele pentru a-ţi spune ceea ce am de spus. Ar fi trebuit să ţi-o spun aseară, dacă n-aş fi fost atât de laşă… Aveam intenţia s-o fac, dar n-ai venit.

El dădu din cap.

— Ştiu, spuse, aproape cu nerăbdare. N-am putut să vin. Nu voiam să… n-am putut, repetă el.

— Ştii ce am să-ţi spun?

Ea îl privi drept în ochi.

— Gilbert, nu te iubesc!

El dădu din cap.

— Ştiu acuma.

— Nu te-am iubit niciodată, urmă ea cu disperare; nu te-am socotit niciodată decât ca pe-un bun prieten. Dar…

Ea ar fi vrut să-i spună pentru ce, dar o reţinu un sentiment de deferenţă pentru mama ei. Trebuia să-şi asume răspunderea, pentru că nu era vina ei? N-ar fi putut, dacă ar fi vrut, să opună o rezistenţă mai mare mamei ei?

— Te-am luat, continuă ea încet, pentru că… pentru că eşti… bogat. pentru că vei fi bogat.

— Pentru banii mei? repetă el.

— Da… Vroiam să mă căsătoresc cu un om cu avere. Am avut multe zile rele.

Mărturisirea urca încet. Era obligată să-şi formeze frazele înainte de a le enunţa.

— Nu trebuie să-i porţi pică mamei… Am fost tot atât de vinovată, ar fi trebuit să-ţi spun… Vroiam să-ţi vorbesc.

— Văd, spuse el calm.

Rezervele de energie de care dispunem sunt enorme. În această groaznică criză, când i se năruia tot norocul vieţii ca un castel de cărţi de joc, Gilbert reuşise să-şi păstreze calmul, aproape flegmatic.

El o văzu clătinându-se. Dintr-o săritură fu lângă ea şi-i luă braţul.

— Aşează-te, spuse el încet.

Ea ascultă fără să protesteze. El o instală pe canapea, îi puse o pernă la spate şi se duse spre cămin.

— Aşadar m-ai luat pentru banii mei – şi începu să râdă.

Situaţia era întrucâtva comică.

— Doamne, ce comedie, ce comedie.

El râse din nou. Apoi, cu o ironie neobişnuită:

— Micuţa mea, sunt dezolat pentru tine, dar n-ai nici bărbat, nici bani.

Ea ridică repede ochii spre el.

— Nici bani? repetă ea.

El nu văzu decât milă în ochii ei. Nici urmă de dezamăgire. El ştia adevărul acum, mai complet decât i-l spusese ea. Nu ea dorea averea, ci mama ei, femeia autoritară şi mondenă.

— Nici bani, nici bărbat, reluă el crud, în ciuda dorinţei pe care o avea s-o cruţe.

Din două sărituri ajunse lângă masa care-i despărţea şi se plecă asupra ei.

— Şi mai rău decât toate astea! nu numai că n-ai bărbat, nu numai că nu sunt bani, dar…

El se opri pe loc încremenit.

Ridicând ochii spre el, Edith îi văzu obrazul desfigurat şi palid, ochii pierduţi privind în gol; gura îi era deschisă exprimând o frică nemaipomenită. Ea se ridică îndată:

— Ce este, ce este? întrebă alarmată.

— Dumnezeule!

Vocea lui spartă arăta groază. Tânăra femeie trase cu urechea, cu capul plecat şi ascultă. De sub fereastră urca cântecul dulce şi melancolic al unei viori. Muzica creştea sau slăbea, suspinând şi vibrând de pasiune sub arcuşul cântăreţului.

Edith se îndreptă spre fereastră şi privi afară: la marginea trotuarului, o fată de-o mare frumuseţe, dar îmbrăcată modest, cânta la vioară.

Lumina felinarului îi lumina faţa palidă, ochii îi erau fixaţi pe fereastra unde se afla Gilbert.

Edith îşi privi bărbatul. El tremura cuprins de friguri.

— Melodia în fa, murmură el. Sfinte dumnezeule! Melodia în fa şi asta în ziua nunţii mele!…

CAPITOLUL V.

OMUL CARE VROIA SĂ FIE BOGAT.

Leslie Frankfort făcea parte dintr-un grup de trei bărbaţi care stăteau în picioare, în biroul principal al domnilor Warrel şi Bird, în faţa unei imense case de bani. Atenţia le era fixată asupra parchetului, care era acoperit cu instrumente de toate formele şi de toate modelele.

Însăşi casa de bani purta urmele unui serios atac. Nişte găuri făcute cu un suflai înconjurau în semicerc încuietoarea uşii blindate.

— Au lucrat cu un suflai oxidric, spuse unul din bărbaţi. El arătă nişte tuburi care erau trântite pe jos, printre celelalte instrumente. Lucrau după toate regulile. Mă-ntreb ce i-a deranjat.

Cel mai bătrân dădu din cap.

— Presupun că i-a speriat paznicul de noapte. Ce crezi tu, Frankfort?

— Nu mă satur să admir grija cu care au lucrat, spuse Leslie. Ticăloşii s-au servit de instrumente care valorează două sau trei sute de livre!

Privirea detectivului urmă direcţia degetului întins. El surâse. Apoi arătă trusa împrăştiată pe pământ.

— Da, spuse el cu un ton calm. Aceşti oameni sunt foarte conştiincioşi. Şi nu vă lipseşte nimic.

D. Warrell dădu din cap.

— Da şi nu, spuse el cu fereală. Era un colier de diamante depus de curând de una din cliente şi care a dispărut. Aş dori mult să nu se vorbească de el pentru moment.

Detectivul îl privi mirat.

— E o dorinţă stranie… Afară de aceasta, de obicei nu găseşti coliere de diamante în biroul unui agent de schimb, dacă îmi permiteţi această mică observaţie.

D. Warrell surâse.

— Desigur că nu-i ceva obişnuit, dar una dintre clientele noastre, plecând săptămâna trecută în străinătate, a venit la noi cu douăzeci de minute înainte de plecarea trenului şi ne-a rugat să-i păstrăm bijuteriile.

D. Warrell vorbea cu un ton indiferent. El nu adăugă că bijuteriile erau păstrate drept garanţie pentru nişte pierderi mari suferite de clientă; nici nu explică că păstrase bijuteriile în nădejdea că doamna le va răscumpăra.

— Afară de dumneata şi asociaţii dumitale, mai ştia cineva de existenţa bijuteriilor?

Warrell dădu din cap:

— Nu cred. N-am vorbit nimănui… Dar d-ta, Leslie?

Leslie ezită:

— Domnule, trebuie să mărturisesc afirmativ, cu toate că am spus unei persoane care sigur că n-a spus-o mai departe.

— Cui? întreabă Warrell.

— Gilbert Standerton. I-am spus-o desigur într-o zi când vorbeam de spărgătorii de case de bani.

Cel mai bătrân dădu din cap:

— N-am impresia că ar fi omul care să spargă o casă de bani.

Şi surâse.

— E o coincidenţă curioasă, adăugă Leslie gânditor. Am vorbit amândoi despre această bandă, numai cu câteva zile înainte de căsătoria lui. Îmi închipui că nu te îndoieşti că spargerea e săvârşită de amicul dumitale internaţional?

Inspectorul-şef Goldberg dădu din cap:

— Nici o îndoială, domnule. Nu există în Anglia decât o bandă în stare să fi dat această lovitură şi aş putea să-i arestez încă de azi. Dar pot paria un milion contra unu că nu voi putea găsi o dovadă contra lor.

Leslie confirmă bucuros:

— E tocmai ceea ce spuneam prietenului meu Gilbert. Nu-i extraordinar că asemenea lucruri se mai petrec în secolul XX. Există câţiva oameni cunoscuţi – mi-ai spus, inspectore, numele lor, după ultima lor încercare – şi totuşi poliţia nu le poate dovedi vinovăţia. E într-adevăr curios, nu-i aşa?

Inspectorul Goldberg nu găsea nimic amuzant; totuşi surâse, din politeţe.

— Închipuiţi-vă vă rog, ce greutăţi sunt ca să aduni probe contra lor, oameni care lucrează, ca aceşti bandiţi, pe-o scară atât de mare. Ceea ce nu pot înţelege este atracţia exercitată asupra lor de casa dv. de fier. Această a doua încercare e mult mai serioasă ca prima.

— Da, e o spargere adevărată, spuse domnul Warrell. Prima dată au fost mai puţin pregătiţi şi totuşi au reuşit mai bine, căci au deschis casa.

— Cred că ţineţi, spuse inspectorul, ca ziarele să vorbească cât mai puţin de această afacere.

D. Warrell dădu din cap:

— Aş dori să nu vorbească deloc până nu-mi văd clienta. Dar am toată nădejdea că dumneata vei face cele necesare.

— Bine, spuse detectivul. Deocamdată, orice declaraţie îmi pare inutilă. Dacă reporterii vor bănui ceva, spuneţi-le

numai cele ce doriţi. Dar pentru că v-aţi adresat direct la Scotland Yard e probabil să nu afle nimic.

Inspectorul mai stătu o jumătate de oră ca să adune toate datele posibile. Când isprăvea sosi un grup de agenţi ca să ridice uneltele.

Spărgătorii intraseră în birou, în ajun, după închidere; ei lucraseră până noaptea târziu, ca să taie încuietoarea casei de bani. Instrumentele găsite dovedeau că fuseseră deranjaţi în timpul lucrului. Acesta nu era primul furt comis în Londra. De şase luni furturile se succedau, aproape toate reuşite.

Hoţii dovediseră că ei cunoşteau în amănunt conţinutul caselor de bani. Bazată pe acest fapt, poliţia restrânsese cercul bănuiţilor la trei membri ai unei case de schimb, care păreau totuşi inofensivi. Totuşi, oricâte încercări se făcuseră, nu li se putuse găsi nici o cât de mică apropiere de aceste furturi.

Leslie îşi reaminti că îl sfidase, râzând, pe Gilbert să încerce să ia premiul, oferit de două case din cele mai serioase, pentru prinderea bandiţilor.

— De altfel, adăugase el, cu temperamentul şi gusturile tale ai fi un perfect poliţist.

— Sau un hoţ – mormăise Gilbert.

Era în una din zilele lui rele, în care era mai morocănos ca oricând din cauza eşuării proiectelor lui. Ajungând la Proscenuim Club, Leslie găsi o telegramă. El o luă, o deschise fără grabă şi citi; pe urmă încruntă sprâncenele. Telegrama spunea: «Am nevoie să te văd azi după masă. Să fii la gara Charing Cross, ora 4, Gilbert»

Leslie sosi la gară la ora fixată. El se miră de înfăţişarea lui Gilbert, care se plimba nervos pe peron

— Ce dracu ai mai păţit?

— Ce-am mai păţit? Cam ce-ţi închipui?

— Ai dat din nou de necazuri? întreabă Leslie, căci îşi iubea prietenul mult.

— Necazuri? spuse Gilbert cu amărăciune… Dragul meu, am mereu necazuri. Nu le-am avut mereu de când ne-am cunoscut? Aş vrea să-mi faci un serviciu – continuă el. Într-o zi, mi-ai vorbit de bani. Am înţeles tragicul situaţiei mele. Trebuie să găsesc bani şi încă repede.

El vorbea repede, pe un ton simplu, în care totuşi Leslie observă o hotărâre care nu era în obiceiurile prietenului lui.

Am nevoie să mă documentez în chestiunile de acţiuni, obligaţiuni şi celelalte. Trebuie să mă lămureşti. Presupun că nu ştii mare lucru nici tu, adăugă el cu un zâmbet, revenindu-şi puţin. Dar trebuie să mă înveţi măcar cât ştii.

— Dragule, de ce să te ocupi de asemenea chestiuni în timpul lunii de miere? Dar, a propos, unde ţi-e nevasta?

— E acasă!

Gilbert nu părea dispus să dea prea multe lămuriri şi Leslie avu tactul să nu mai insiste.

— Pot să-ţi spun chiar acum tot ce ştiu dacă ai nevoie de o orientare.

— Am nevoie de mai mult decât atât. Vreau să fac plasamente. Aş dori să-mi indici o afacere care ar putea renta cam douăsprezece mii de lire pe an.

Leslie se opri şi-şi privi prietenul:

— Eşti sănătos? începu el.

Gilbert surâse uşor.

— Dacă sunt sănătos la minte? Da, dragul meu, sunt complet sănătos.

— Dar nu-ţi dai seama că ţi-ar trebui cam o sută douăzeci de mii de lire ca să ai un asemenea procent?

Gilbert dădu din cap.

— Aveam impresia că mi-ar trebui cam o astfel de sumă. Aş vrea să-mi faci, până mâine, o listă de titlurile pe care le-aş putea cumpăra ca valori sigure, şi care să-mi aducă mie sau urmaşilor mei, suma pe care ţi-am spus-o.

— Şi pentru ca să-mi spui aceste chestiuni m-ai făcut să vin aici, pe căldura asta.

Dar ceva în obrazul lui Gilbert îi tăie supărarea.

— Vorbeşti serios?

— Foarte serios!

— Atunci am să-ţi dau imediat lista. Dar ce s-a întâmplat? S-a îmblânzit unchiul?

Gilbert dădu din cap:

— Nici nu-i vreo speranţă să se îmblânzească… Ca să-ţi spun drept, am primit azi o scrisoare de la secretarul lui, în care îmi spune că e grav bolnav… Sunt tare necăjit.

Era în tonul lui o notă de emoţie sinceră.

— E un om tare cumsecade.

— Asta n-ar fi un motiv ca să-şi dea toată averea câinilor, se indignă Leslie. Dar de ce mi-ai dat întâlnire aici. Clubul tău e pe aproape.

— Ştiu, spuse Gilbert; dar clubul este… ca să-ţi spun drept, renunţ la club.

— Renunţi la club?… Dar ce înseamnă toate astea? Renunţi la club, şi parcă presimt că, în curând, ai să renunţi şi la slujba de la Foreign Office!

Gilbert confirmă din cap.

— Am părăsit slujba de la Foreign Office, spuse el liniştit. Am nevoie să am tot timpul liber. Îmi trebuie toată ziua liberă ca să-mi realizez planurile şi combinaţiile. Nici nu ştii ce înseamnă aceasta, dragul meu. Dar spune-mi că am nevoie urgentă de toate sfaturile pe care mi le poţi da, însă numai de acelea pe care le cer.

— Aceasta înseamnă că n-am voie să mă amestec în afacerile tale, decât atunci când ai să-mi trimiţi o invitaţie scrisă. Am înţeles. Şi acum vino la clubul meu. Cred că eşti însurat de prea puţin timp ca să nu mai poţi suporta nici un club.

Gilbert nu răspunse şi ei nu reluară convorbirea decât când fură aşezaţi în marele fumoar al clubului Junior Terriers.

Stătură acolo câteva ore. Gilbert punea întrebări şi lua note pe hârtie volantă. Celălalt răspundea, adesea cu

greutate, la întrebările în cascadă pe care le punea prietenul lui.

— Nici nu-mi dădeam seama cât sunt de ignorant, mărturisi Leslie, pe când Gilbert nota ultimul răspuns. Ce întrebări enciclopedice pui! Eşti un profesor înnăscut.

Gilbert schiţă un surâs punând foile în buzunar.

— A propos, spuse el pe când părăseau clubul, mi-am făcut testamentul azi dimineaţă şi aş dori să-mi fii executor testamentar.

Leslie îşi dădu pălăria pe ceafă mormăind:

— N-am mai întâlnit de mult un individ atât de lugubru ca tine. Abia ieri te-ai însurat, şi azi ai un cap de înmormântare ai părăsit o slujbă care-ţi renta destul de bine, ai discutat probleme de bursă şi ţi-ai făcut testamentul. Eşti cel mai curios om din câţi cunosc.

Gilbert surâse din nou, cam supărat şi totuşi amuzat. La uşa clubului strânse mâna tânărului şi chemă un taxi.

— Mă duc spre Saint John's Wood. Nu mergi într-acolo?

— Bine că te aud spunând că mergi spre Saint John's Wood. Altfel credeam că te duci spre crematoriu!

La înapoiere, Gilbert îşi găsi nevasta în biroul lui. Era aşezată pe-o canapea şi citea. Scena din noaptea trecută nu-i lăsase urme pe obraz. Ea îi zâmbi. Din instinct, amândoi adoptaseră atitudinea cea mai potrivită cu împrejurările. Respectul ei faţă de el crescuse cu mult în ultimele ore: el se stăpânise atât de bine în momentul de groază, de care se simţise şi ea cuprinsă într-un mod curios El o primise vesel dimineaţa, la micul dejun; ea observă totuşi că el petrecuse o noapte foarte rea, căci ochii îi erau grei şi obosiţi şi cu toată aparenta bună-dispoziţie, vocea îi era stridentă.

El se îndreptă spre birou.

— Vrei să te las singură? întrebă ea.

El ridică ochii, tresărind.

— Nu, nu, spuse el repede. Nu ţin să rămân singur. Am puţin de lucru, dar nu mă deranjezi. Trebuie să-ţi spun,

adăugă el cu un ton neglijent, că renunţ la slujba mea.
— Slujba dumitale?
— Da. Am atât de lucru şi Foreign Office-ul îmi ia atâta timp încât m-am văzut silit să las sau slujba sau celelalte treburi.
Nu dădu nici o lămurire în privinţa «celorlalte treburi» şi ea nu putu ghici ce erau. Oricât de straniu i se părea asta, ea simţi un interes proaspăt faţă de soţul ei. Desigur că exista o tragedie ascunsă în viaţa lui. El îi povestise pe un ton calm povestea desmoştenirii lui şi ea i-o transmisese în scris mamei ei. Ea nu simţea nici teamă, nici grijă din pricina consecinţelor inevitabile, cu toate că ştia că doamna Cathcart turba peste măsură.
Edith îşi zâmbise chiar închizând scrisoarea în plic. Cu toate că viaţa îi era distrusă din cauza combinaţiilor mamei ei, totuşi i se părea că e foarte drept asta. Ea sperase că, drept răspuns la scrisoarea ei, pusă dimineaţa devreme la cutie, mama ei va veni imediat şi întrevederea se va termina înainte de sosirea soţului ei. Dar evenimentul se produse abia o oră şi jumătate după sosirea lui Gilbert. La auzul soneriei Edith se ridică în picioare. Ea aştepta de mult, cu urechea ciulită, acest sunet agresiv.
Ea alergă să deschidă.
Doamna Cathcart intră fără să spună o vorbă şi imediat ce uşa se închise întrebă cu o voce gâtuită:
— Unde este scumpul tău bărbat?
Edith îi răspunse calm:
— Bărbatul meu e în birou. Vrei să-i vorbeşti?
— Dacă vreau să-i vorbesc?
Edith îi văzu strălucirea ochilor, trăsăturile descompuse, obrajii traşi. Un moment, îi fu milă de această femeie, care-şi vedea iluziile spulberate tocmai când le credea împlinite cu prisosinţă.
— Ştia că voi veni?
— Cred chiar că te aşteaptă.
— Am să-l văd singură?

— Ai să-l vezi de faţă cu mine sau deloc.

— Ai să faci ce-ţi spun Edith!

Fiica ei surâse şi-i răspunse împăciuitor.

— Ai pierdut orice drept de a mă conduce, mamă. M-ai predat unui alt tutore cu drepturi mai mari decât ale tale.

Gilbert se ridică cu un salut uşor când îşi recunoscu vizitatoarea. Nu-i întinse mâna, căci ştia cu ce sentimente vine.

— Vreţi să luaţi loc, doamnă Cathcart?

— Pentru cele ce am de spus, prefer să stau în picioare… Poţi să-mi spui ce înseamnă asta?

Ea aruncă pe masă scrisoarea fiicei ei pe care atât o recitise încât o ştia pe de rost. E adevărat că eşti sărac? Că ne-ai minţit pentru a ajunge la căsătorie?…

El o opri cu un gest.

— Păreţi să uitaţi, doamnă Cathcart, că situaţia mea a mai fost discutată între noi şi aţi afirmat hotărât că nici un motiv bănesc sau monden nu are valoare pentru dumneata.

— Monden! rânji ea. Ce înţelegi prin monden, domnule Standerton. Nu trăieşti în lume? Nu trăieşti într-o casă şi nu mănânci pâine cu unt care trebuie plătite? Nu întrebuinţezi o maşină a cărei întreţinere costă bani? Cât vei trăi în lume şi cât voi trăi în lume consideraţiile mondene vor trebui luate în seamă. Te credeam bogat. Nu eşti decât un calic.

El surâse dispreţuitor.

Ea mai adăugă:

— Bună ispravă ai făcut! Ai o nevastă care nu te iubeşte – căci cred că ai aflat lucrul ăsta.

El înclină capul.

— Le ştiu pe toate, doamnă Cathcart, şi nimic nu putea să mă necăjească mai mult. Nu mă supără că ai aranjat căsătoria, datorită numai faptului că eram moştenitorul lui Sir John Standerton. Am mai cunoscut multe asemenea femei. Trebuie însă să vă mărturisesc că vă credeam diferită de categoria mamelor mondene… Iertaţi-mă că întrebuinţez acest termen!… Dar, nu sunteţi mai bună.

Sunteţi poate chiar ceva mai rea… adăugă el cu ochii aţintiţi asupra ei.

El o privea cu o expresie curioasă, de nepătruns. Ea mai văzuse această privire şi se cutremură. Furia i se schimbă în teamă.

El continuă, pe un ton calm:

— V-am cerut să amânaţi căsătoria. Aveam un motiv serios, pe care nu vi-l pot arăta, dar care o să vă intereseze peste câteva luni. Vă era teamă că pierdeţi ginerele cel bogat. Nu mi-am dat atunci seama că aceasta vă era teama. Am căpătat convingerea, nu importă cum – adăugă el pe un ton hotărât – că sunteţi mai răspunzătoare decât mine de această nereuşită căsătorie.

El era complet schimbat. Doamna Cathcart, cu toată furia ei, înţelese că în aceşti ochi străluceşte un nou suflet, un nou spirit, o nouă hotărâre şi, mai ales o nouă şi stranie cruzime care-i înăsprea atât de mult faţa încât nu-i puteai suporta privirea.

— Fiica dumneavoastră s-a măritat cu mine, datorită unei neînţelegeri… Ea v-a spus tot ce aveam eu să vă spun, aşa încât vă aşteptam vizita. Dacă n-aţi fi venit, trimiteam după dumneavoastră. Fiica dumneavoastră este liberă, în ce mă priveşte. Îmi închipui că cunoaşteţi întrucâtva legea. Ei bine, ea poate cere divorţul chiar mâine şi-l poate obţine fără nici o greutate.

O rază de speranţă lumină faţa doamnei Cathcart.

— Nici nu mă gândisem la asta, spuse ea.

Apoi întorcându-se către fiica ei, căci era femeie de acţiune, îi spuse:

— Ia-ţi bagajele şi vino cu mine.

Edith nu se mişcă. Ea era de cealaltă parte a mesei, în faţa mamei ei.

— N-ai auzit ce a spus domnul Standerton? Ţi-a lăsat o cale pentru a ieşi din impas. A spus adevărul. Poţi, fără greutate, să obţii divorţul. Vino! Voi trimite pe cineva să-ţi ia bagajele.

Edith rămase nemişcată.

Doamna Cathcart, care-o observă, văzu că trăsăturile i se destind, buzele îi încearcă un surâs. Apoi îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

Pe urmă vorbi, cu un dispreţ muşcător:

— Bine, mamă, tot nu mă cunoşti? Să vin îndărăt la tine? Să divorţez!… Dacă ar fi fost bogat, poate; dar în situaţia asta, cu toate că nu-l iubesc, şi cu toate că nu mă pot supăra şi nu mă supăr dacă el nu mă iubeşte, soarta mea e legată de a lui.

Mama izbucni furioasă:

— Ce melodramă!

— În melodramă este întotdeauna o parte de adevăr şi multă morală, doamnă Cathcart, spuse Gilbert.

Soacra lui era palidă de furie. Ea ieşi brusc pe uşă şi auziră trântindu-se uşa de la intrare în urma ei.

Aceste două fiinţe, unite atât de curios, se priviră câteva secunde, apoi Gilbert întinse mâna.

— Mulţumesc, spuse el.

Tânără femeie plecă ochii.

— N-ai de ce să-mi mulţumeşti. O mică binefacere nu poate răscumpăra tot răul şi toate consecinţele egoismului meu.

CAPITOLUL VI.

AGENŢIA DE CASE DE BANI.

Toată lumea ştie că Cetatea Londrei are nenumărate afaceri înfloritoare şi pe baze sigure.

Mai toate casele proclamă, fie discret, fie în gura mare, că sunt conduse de urmaşii fondatorilor.

Găsim aici companii, sindicate, asociaţii comerciale, toate în clădiri somptuoase, birouri mari care se nasc primăvara şi dispar iarna, lansând un mare număr de facturi neplătite şi un proprietar fericit de a-şi fi cerut chiria mai înainte.

În jurul clădirilor simple şi fără pretenţie ale StockExchange-ului se joacă nenumărate drame şi ele au

drept actori pe indivizii care circulă, ca nişte spirite desîncărnate, pe străzile care înconjoară acest monument.

Dar tipul jucătorului nenorocit nu-i specific Londrei, şi oameni care câştigă sau pierd o avere într-o zi sau într-o oră se găsesc în toate oraşele lumii.

În sufletul popular, durerile care tulbură cetatea sunt concretizate în mod pitoresc, sub forma epavelor umane care hoinăresc de-a lungul cheiurilor, pe înserate, sau târând papucii de-a lungul trotuarelor, cu ochii plecaţi, căutând mucuri de ţigări… E desigur un spectacol trist, cu toate că obiectele milei noastre sunt mai mulţumite de soarta lor decât ne-am închipuit vreodată.

Adevărata tragedie şi durere se află în numeroasele afaceri începute cu bucurie şi care înghit economiile, pe mai mulţi ani, a unor împrumutători încrezători. Hârtia cu en-tête frumos, întrebuinţat în birourile noi, care mai miros încă a vopsea şi ulei, cărţile imaculate aranjate în rafturi noi, numărul de scrisori trimise în toate zilele, broşurile, prospectele – rarele răspunsuri care vin îndărăt… toate astea fac parte din acest trist joc.

Unele case caută să se impună cu surle şi trompete. Altele apar fără zgomot şi reuşesc în mod misterios. În genere, ele posedă un serios activ sub forma «clientelei» şi părăsesc mahalalele pentru a se muta în cartiere mai elegante.

Una din afacerile care s-au născut la Londra în 1910, era trecută în anuar şi în cartea de telefon sub numele St-Bride's Safe Company. Ea vindea case de bani noi şi de ocazie, camere de siguranţă şi toate ustensilele necesare protecţiei.

În singura-i sală de expoziţie se vedeau case de bani de toate mărcile, noi şi vechi, grilaje, avertizoare, casete mici şi mari, tot ce se fabrică în fier sau oţel pentru a rezista atacului spărgătorilor.

Administratorul casei era originar desigur din centrul Angliei. El îşi angaja personalul, inclusiv directorul, prin anunţuri, primea pe noii angajaţi în regiunea Centrului, şi

punea la dispoziţia directorului – care se prezentase cu frumoase certificate – o sumă suficientă pentru a cumpăra materialul şi a lansa afacerea.

Din când în când, directorul făcea noi cumpărături; şi cu toate că comenzile erau rare, proprietarul continua să plătească liniştit chiria urcată şi salariile mari ale funcţionarilor.

Proprietarul venea din când în când să viziteze magazinul, mai ales târziu seara, pretextând că afacerile din Birmingham îi cereau întreaga atenţie.

El examina noile cumpărături, număra cheile – care se aflau în casa de bani particulară a biroului – şi se declara mulţumit de mersul afacerii.

Directorul însuşi nu înţelegea cum putea patronul să facă faţă cheltuielilor, desigur că făcea mari afaceri în provincie ca să-i convină să întreţină un camion mare şi un şofer care venea din când în când în St. Bride Street, fie spre a aduce, fie spre a ridica marfă.

Timmings, directorul, membru respectabil al bunei societăţi din Balham, deducea din toate că sucursala din provincie era înfloritoare. Câteodată, camionul purta urmele unui drum lung. În rezumat afacerea era prosperă, cel puţin la Birmingham.

A doua zi după incidentul deosebit de care am vorbit în capitolul precedent, Gilbert Standerton decise, între altele, să-şi cumpere o casă de bani.

Îi trebuia una la domiciliul lui particular. Numeroase motive, pe care nu le vom înşira aici, îl sileau la aceasta. Până acum n-avusese niciodată nevoie; dar după ce se convinsese că îi este necesară, voia să şi-o procure imediat. Din nenorocire sau din fericire ideea îi veni la o oră când mai toate prăvăliile specializate în aceste obiecte rare sunt închise. Era trecut de şase când sosi în Cetate.

Timmings plecase mai devreme, dar lăsase un bun înlocuitor.

Proprietarul venise la Londra ceva mai devreme ca de obicei; Gilbert îl observă prin vitrină şi căscă ochii.

Uşa era încuiată cu cheia când Gilbert o încercă. Proprietarul veni şi trase zăvoarele cu un zâmbet simpatic.

— Magazinul e închis şi cred că directorul a şi plecat acasă Cu ce vă pot servi?

Gilbert îl privi şi spuse liniştit:

— Aş dori o casă de bani.

— În cazul ăsta aş putea poate să vă servesc, spuse proprietarul amabil. Vă rog, intraţi!

Gilbert intră şi uşa fu zăvorită din nou. Ce fel de marcă doriţi? fu întrebat.

— Aş vrea o casă de bani mică. Un Chubb, de ocazie, dacă se poate.

— Cred că am ce vă trebuie. E desigur pentru biroul dumneavoastră?

— Nu, e pentru locuinţa mea şi aş vrea să-l capăt de urgenţă.

El examină diferitele case şi-şi făcu în fine alegerea. Tocmai pleca, când observă o casă mare de bani la extremitatea magazinului. Aceasta, de un model deosebit, avea cam 2,50 m. lungime şi cam tot atâta lăţime; pentru profani părea un mare dulap de oţel. Trei serii de încuietori îi păzeau conţinutul; mai avea, în plus, o broască specială.

— Frumos obiect! spuse Gilbert.

— Nu-i aşa? spuse proprietarul pe un ton detaşat.

— Şi cât ar valora?

— E vândut, răspunse celălalt brusc.

— Vândut? Ce păcat! Aş fi vrut să-i văd interiorul.

Proprietarul zâmbi mângâindu-şi mustaţa.

— Regret că nu vă pot satisface curiozitatea; noul proprietar a luat cheile, imediat ce a cumpărat-o.

— Îmi pare tare rău, căci e una din cele mai interesante case de fier din câte am văzut.

— Dar e foarte simplu, spuse celălalt, mângâind uşor cu mâna mobila, cu un aer gânditor. De altfel e şi foarte

scump.

— S-ar crede că stă aici mereu?

— Nu-i aşa? spuse patronul distrat. A trebuit să muncim până să-i facem loc.

Zâmbi şi se îndreptă împreună cu clientul, spre altă parte a magazinului.

Gilbert avusese intenţia să dea un cec, dar ceva îl reţinu. El căută prin buzunare şi găsi cele 15 lire necesare. Fu condus cu amabilitate până afară şi uşa se închise în urma lui.

— Am mai văzut eu undeva capul ăsta, îşi spuse proprietarul.

Cu toată perspicacitatea lui, abia peste câteva luni îşi recunoscu clientul.

CAPITOLUL VII.

HOŢUL DE BĂNCI.

Trei oameni se găseau în camera principală a unui birou din Cetate. Uşa care da afară era încuiată cu cheia, cea care făcea legătura între primul birou şi cel particular era deschisă.

Ei erau instalaţi la masă; stăteau de vorbă şi mâncau în acelaşi timp.

Tonul autoritar al lui George Wallis lăsa să se înţeleagă că el era şeful grupului. Era un om de 40 de ani, corpolent, de talie potrivită şi fără vreo particularitate, afară de mustaţa zbârlită şi sprâncenele negre ca smoala care dădeau feţei lui o înfăţişare sinistră. Ochii îi erau plictisiţi şi leneşi; falca lui ascuţită arăta o voinţă neînfricată şi mâinile lui care se jucau leneş cu o peniţă, erau mici şi puternice: mâini de artist. De altfel, sub un nume sau altul, George Wallis era cunoscut de toate poliţiile continentului ca un artist… în genul lui.

Callidino, micul italian aşezat în dreapta lui, era corect şi vioi. Părul pe care-l purta lung îi dădea un aer mai mult de muzician decât de om de afaceri. Şi totuşi, el avea reputaţia de a fi cel mai practic dintre membrii acestui remarcabil

trio, care, de mai mulţi ani, era teroarea directorilor de bancă din Franţa.

Al treilea, Persh era un om voinic, cu un obraz zâmbitor pe care se răsfăţa o mustaţă superbă de ofiţer de cavalerie. În ciuda înfăţişării lui greoaie, era de o agilitate surprinzătoare. Toată lumea îşi mai aminteşte de evadarea lui din Insula Dracului.

Aceşti oameni nu încercară să-şi ascundă identitatea, nu încercară să se sustragă interogatoriilor poliţiei, când aceasta veni la ei să percheziţioneze. Agenţii de siguranţă fură mai deziluzionaţi să constate că afacerile care se tratau erau corecte. Cum să cauţi pricină, chiar unor vechi spărgători de bănci, dacă le place să-şi câştige existenţa într-o formă, care cu toate că e discreditată, este autorizată de lege?

Cel mult, poliţiştii putură să informeze pe eventualii clienţi că directorii acestei case erau criminali cunoscuţi. Deocamdată, nu le rămânea decât să observe, convinşi fiind că într-o zi sau alta aceste suspecte personaje le vor cădea în mână.

— Şi ei nu şi-au întârziat aşteptarea, spuse Wallis.

— Au mai venit şi azi, întreabă Callidino.

— Da, spuse Wallis serios. Au controlat cărţile, au cotrobăit în sertare şi în buzunarele hainelor şi au sondat până şi picioarele scaunelor!…

— Procedeul e lipsit de delicateţe, glumi Persh. Şi ce au găsit?

George surâse:

— Tot ce puteau găsi.

— Sigur că au fost stârniţi de furtul din Bond Guarantes, de care vorbesc ziarele, spuse flegmatic italianul.

— E şi părerea mea. Ce nenorocire de a avea nume ca ale noastre! În fond, nu mă tem de poliţie, chiar dacă ar descoperi ceva. Încă n-am întâlnit un poliţist care să aibă perspicacitatea acelui tip glacial pe care l-am văzut la

Foreign Office, atunci când am fost chestionat asupra aventurilor fantastice ale lui Persh la Insula Dracului.

— Cum îl chema? întreabă Persh, interesat.

— Are un nume care mă face să mă gândesc la Africa de Sud… A, da: Standerton. Un adevărat monstru cu sânge rece! L-am întâlnit zilele astea la Epson. Nu se potriveşte la Foreign-Office. Îţi aminteşti ce emoţii mi-a pricinuit?

Celălalt încuviinţă dând din cap.

— Înainte de a-mi fi dat seama, el mă şi făcuse să mărturisesc că fusesem în Huntingdonshire în săptămâna în care se furaseră bijuteriile lady-ei Perkington.

Dacă ar mai fi avut cinci minute cred că ar fi aflat… – vocea îi deveni abia şoptită – că această comoară atât de căutată de poliţie este în siguranţă.

Trio-ul izbucni în râs, ca la o glumă reuşită.

— A propos de oameni cu sânge rece, spuse Wallis, vă amintiţi omul care a venit să ne vadă operând în Hatton Garden?

— L-ai mai văzut? întreabă Callidino.

— Nu, dar mi-e cam frică de el!…

Această mărturie făcută de Wallis avea o importanţă deosebită. El schimbă subiectul.

— Ştiţi desigur că poliţia desfăşoară acum o activitate deosebită? Am motive s-o spun, pentru că mi s-a făcut o percheziţie minuţioasă în obiectele mele particulare.

El nu exagera. Poliţia făcea mari sforţări ca să găsească un cât de mic indiciu despre participarea celor trei răufăcători la evenimentele lunii precedente.

O jumătate de oră mai târziu, Wallis părăsi casa. Se opri în vestibul şi aprinse o ţigară cu un aer care arăta pacea conştiinţei şi optimismul lui.

El fu întâmpinat de un om înalt, imediat ce ieşi din casă. Wallis îl privi mirat, cu un aer întrebător.

— Am nevoie de dumneata, spuse necunoscutul rece.

— Da? spuse Wallis cu un interes exagerat. Şi ce pofteşti, mă rog?

— Urmează-mă şi lasă vorba.

Opri un taxi, care-i duse la comisariatul cel mai apropiat. Wallis continua să-şi fumeze ţigara, fără a da semne de nelinişte. I-ar fi plăcut să stea de vorbă cu inspectorul, dar acesta nu era vorbăreţ din fire.

El fu introdus în biroul comisarului.

Acesta ridică ochii şi depuse condeiul. Era mai comunicativ decât subordonatul său.

— Uite ce e, Wallis, îi spuse el. Am avea nevoie de câteva informaţii.

— Aveţi întotdeauna nevoie de informaţii, răspunse celălalt cu obrăznicie. A mai fost vreo spargere?

Inspectorul dădu afirmativ din cap.

— Doamne, spuse prizonierul cu milă în voce, e tare plictisitor pentru dumneata, domnule Whitling. Sper că aţi prins vinovatul? adăugă el mieros.

— Deocamdată te-am prins pe dumneata şi n-aş fi deloc surprins dacă aş fi prins şi vinovatul… Îmi poţi spune ce-ai făcut noaptea trecută?

— Cu cea mai mare plăcere! Cinam cu un prieten.

— Care se numeşte?

Celălalt dădu din umeri.

— Importă puţin cum îl cheamă. Cinam cu un amic al cărui nume n-are legătură cu chestiunea aceasta. Notează asta, inspectore.

— Şi unde cinai cu acest amic?

Wallis cită un restaurant din Wardour Street.

— La ce oră cinai?

— Între opt şi unsprezece, după cum va confirma proprietarul restaurantului.

Inspectorul surâse. El cunoştea şi restaurantul şi pe proprietar. Mărturia lui nu conta în faţa unui juriu.

— Cunoşti vreo persoană serioasă care ţi-ar putea confirma prezenţa, în afară de amicul necunoscut şi de domnul Willimicci?

Wallis dădu din cap afirmativ.

— Mi-aş lua permisiunea să citez, foarte respectuos, pe brigadierul Colebrook, din Serviciul Central al Scotland Yardului.

El era de-o amabilitate enervantă. Inspectorul ridică ochii cu severitate.

— Şi el va răspunde de dumneata?

— El m-a supravegheat tot timpul, deghizat mi se pare, în domn bine. Aşa mi s-a părut pentru că era în frac şi se deosebea de chelneri pentru că era aşezat la o masă.

— Am înţeles, spuse inspectorul, lăsând totul din mână.

— E nostim într-adevăr să fii supravegheat de un adevărat brigadier de poliţie… M-a distrat mult… Cred însă că bietul băiat s-a plictisit înaintea mea.

— Pretinzi, spuse inspectorul, că ai fost supravegheat noaptea trecută de la ora opt până la?…

El se opri întrebător.

— Mi se pare că până aproape de miezul nopţii. Cu alte cuvinte până când detectivul în frac, care nu se mai ascundea, m-a condus până la uşa domiciliului meu.

— Asta se poate controla imediat. Treci în sala de aşteptare.

Wallis se duse alene în camera vecină, pe când inspectorul ridica receptorul.

Peste cinci minute el fu rechemat.

— Totul e în regulă, spuse inspectorul.

— Sunt foarte bucuros s-o aflu, chiar foarte bucuros.

El oftă.

— Acuma când sunt lansat în ceea ce aş putea numi furtul legal al publicului sunt încântat să aflu că faptele mele sunt aprobate de poliţie.

— Nu aprobăm totul, spuse inspectorul.

Ce om plictisitor, gândi Wallis. Imposibil să-l înfurii.

— Poţi pleca. Îmi pare rău că te-am deranjat.

— Nu face nimic, spuse Wallis, politicos, salutând uşor.

— A propos, înainte de plecare, vino puţin în biroul meu.

Wallis îl urmă. Inspectorul închise uşa în urma lui. Erau singuri.

— Ştii, Wallis, că se oferă o recompensă de aproape douăsprezece mii de lire pentru descoperirea autorilor acestor furturi?

— Habar n-am, spuse Wallis, ridicând sprâncenele.

— Ba ai. În fond, eşti mult mai bine informat decât mine. Şi-ţi afirm că suntem decişi să facem orice pentru a pune mâna pe această bandă, sau cel puţin s-o facem să-şi înceteze isprăvile. Haide, George, ne aşezăm la masă?

— Ne aşezăm la masă?

D. Wallis părea încarnarea inocenţei mirate.

— Vei depune în justiţie?

— Aş fi încântat, spuse Wallis dând din umeri, ca semn de neputinţă. Dar cum vreţi să depun într-o afacere din care nu ştiu nimic. Recompensa este atrăgătoare. Dacă aş avea tovarăşi de crimă n-ar trebui mult ca să fiu convins. Conştiinţa mea este în continuă adaptare.

— Ajunge cu fleacurile. Vorbeşti sau nu vorbeşti?

— Nu vorbesc, răspunse Wallis, scandând cuvintele.

Inspectorul făcu un semn cu capul şi Wallis ieşi repetând salutul întrerupt de invitaţia inspectorului.

El ştia, mai bine ca oricine, că orice gest îi era supravegheat. Ştia, chiar în momentul când părăsea comisariatul că tipul care se plimba în colţul străzii îl va urmări până ce va întâlni un alt detectiv căruia i-l va preda.

Din sector în sector, dintr-un capăt în altul al Cetăţii, aceşti ochi ageri, nu-l vor părăsi şi, în timp ce va dormi, faţada şi spatele casei lui vor fi păzite. El nu putea face un pas fără ca întreaga Londra – ceea ce pentru el alcătuia Londra – să nu-i ştie fiecare gest.

Locuia într-o stradelă vecină cu Charing Cross Road, deasupra unei regii. Se îndreptă spre casă liniştit, fără a-şi grăbi pasul pentru că ştia că era urmărit de o parte a străzii de un voiajor comercial şi de cealaltă de un om-sandwich care părea că se înapoiază acasă şi care nu-l vor părăsi nici

o clipă. El se opri în Charing Cross Road să-şi cumpere ţigări, trecu pe dinaintea Alhambrei, şi mai târziu cu zece minute deschidea uşa micului culoar, situat de-a lungul prăvăliei, care servea ca intrare particulară apartamentului lui, situat la primul etaj.

Piesa era mobilată confortabil şi arăta gustul locatarului. Erau divane mari şi pe pereţi câteva gravuri, foarte frumoase şi rare.

El nu-şi dădu osteneala să inspecteze odaia nici restul micii locuinţe închiriate.

Dacă poliţia venise, ei bine, venise. Dacă nu, n-avea nici o importanţă. Nu se putea găsi nimic. El avea conştiinţa liniştită, atât cât poate să fie de liniştită conştiinţa unui om care se teme mai puţin de consecinţele actelor lui decât de ceea ce aceste acte pot avea aparent, vizibil.

Sună, şi, după câteva clipe, apăru o bătrână.

— Te rog fă-mi un ceai doamnă Skard. A venit cineva? Bătrâna ridică ochii în tavan şi căută să-şi reamintească.

— N-a venit decât funcţionarul de la Compania de gaz.

— Funcţionarul de la gaz! exclamă Wallis admirativ. Şi n-a rămas surprins auzind că n-avem gaz.

Bătrâna îl privi cu un aer mirat.

— Mi-a spus că vine pentru gaz, dar curând a văzut că nu avem şi a vorbit de electricitate. Părea foarte distrat tânărul.

— Toţi sunt, aşa, doamnă Skard, spuse stăpânul cu indulgenţă. Toţi, în sezonul ăsta, se gândesc numai la dragoste şi când au preocupări mai plăcute decât manşoanele de gaz şi lămpile cu incandescenţă nu mai ştiu unde li-e capul. Cred că nu te-a supărat… Ţi-a spus desigur că nu-i nevoie să aştepţi?

— Într-adevăr, spuse doamna Skard. Mi-a spus că poate lucra singur, fără ajutor…

— Şi pariez că a reuşit, răspunse Wallis pe un ton bine dispus.

Faptul că un detectiv îi vizitase casa nu-l tulbură deloc şi el se adânci, timp de o oră, în lectura unui magazin american. La ora 6 un taxi intră în stradelă şi se opri lângă trotuar, la uşa apartamentului lui. Şoferul, un om voinic şi bărbos, căuta peste tot, cu un aer încurcat, numărul, şi unul din detectivi care supravegheau casa veni spre el ca din întâmplare:

— Cauţi un număr, camarade?

— Caut numărul 43, spuse şoferul.

— Uite-l, îl spuse celălalt.

El stătu până ce şoferul sună, intră şi închise uşa în urma lui; apoi se duse să-şi întâlnească colegul.

— George face o plimbare cu taxiul; să vedem unde se duce.

Cel care stătuse în celălalt capăt al străzii răspunse:

— Nu cred să fie interesant de urmărit, dar, pentru orice eventualitate, am maşina aici, la colţul străzii.

— Nu-l mai scap din ochi, spuse celălalt cu amărăciune.

Ştii ce a spus despre mine inspectorul Whiting.

Primul detectiv arătă imediat cel mai viu interes.

— Nu, dar aş vrea să ştiu.

— Ei bine… începu celălalt, dar se răzgândi. În fond, nu putea să se laude cu faptul că, pe când urmărise trei ore un individ, acesta îl observase tot timpul.

— Atenţiune, spuse el, când uşa de la nr. 43 se deschise. Iată omul nostru.

El aruncă o scurtă privire în stradă şi văzu că taxiul pe care-l avea la dispoziţie era colo.

— Iată-l.

Dar nu era cel pe care-l aşteptau. Şoferul bărbos ieşi singur, salută cu mâna pe cineva care se afla în vestibul, şi care nu putea fi văzut de afară, pe urmă pornind motorul, luă loc pe un scaun şi taxi-ul porni încet.

— George nu iese, spuse detectivul. Cu alte cuvinte, trebuie să mai stăm aici 2-3 ore… Uite lumina lui.

Ei stătură de veghe încă patru oare, şi în timpul acesta nu scăpară din ochi uşa prin care putea să iasă Wallis. Casa n-avea altă ieşire. Erau siguri.

În dosul casei, era un zid înalt şi numai în cazul când omul ar fi avut drept complici jumătate din locuitorii, nu din strada sa, ci din Charing Cross Road, ar fi putut să părăsească locuinţa lui în vreun mod oarecare.

La zece şi jumătate, taxiul pe care-l mai văzuseră veni din nou, opri în faţa uşii şi şoferul intră. El n-avea intenţia să stea mult căci lăsă motorul în mers. Într-adevăr, după nici treizeci de secunde el ieşi, urcă din nou pe scaun şi plecă.

— Mă întreb ce poate fi asta? întrebă detectivul cam intrigat.

— S-o fi dus să ducă o veste undeva, spuse celălalt. Ar fi trebui văzut ce era.

Peste zece minute sosi inspectorul Goldberg din Scotland Yard. El sări din maşină lângă cei doi oameni.

— Wallis s-a înapoiat?

— Înapoiat, repetă detectivul mirat. Nici n-a ieşit.

— N-a ieşit? întrebă inspectorul rămânând cu gura căscată.

Un om având semnalmentele lui a fost văzut părăsind agenţia Guild a Bijutierilor în Cetate, acum o jumătate de ceas. Casa de bani a fost spartă şi au dispărut douăzeci de mii de lire în bani şi bijuterii.

Urmă o vie tăcere.

— În tot cazul, domnule şef, spuse subalternul încăpăţânat, pot jura că George Wallis n-a părăsit casa astă-noapte.

— E adevărat, spuse celălalt. Brigadierul şi eu n-am plecat de aici de la sosirea lui Wallis.

— Dar, repetă inspectorul, nu poate fi decât Wallis! Nimeni altul nu poate da o lovitură atât de perfectă.

— Nu poate fi el, insistă urmăritorul.

— Dar atunci pentru dumnezeu, cine poate fi? Cei doi subalterni avură tactul să nu propună vreo soluţie.

CAPITOLUL VIII.

FEMEIA FĂRĂ DRAGOSTE.

D. Warrell din casa Warrell et Bird se lăuda că este un om îndemânatec şi recunoştea bucuros, nu fără puţin orgoliu – aceasta este o trăsătură pe care o întâlneşti şi la oamenii maturi, cei mai respectabili – că se găsise de multe ori în situaţii încurcate. El adăuga că reuşise întotdeauna să scape cu bine. Orice agent de schimb, cu o clientelă numeroasă se găseşte la un moment dat în situaţia delicată de a spune unui afacerist îndrăzneţ că şi-a plasat banii la întâmplare şi într-un loc prost.

D. Warrell mai avusese ocazie să dea d-nei Cathcart, cu multe menajamente, veşti despre insuccesul său.

Dar până acum, încă nu fusese pus în faţa unei atât de proaste situaţii şi atât de plină de consecinţe, ca aceea care o aştepta pe d-na Cathcart.

Impasibilul Cole îl pofti să intre şi figura i se întunecă. El cunoştea semnificaţia acestor vizite, după ce observase, în modul misterios în care servitorii pătrund secretele stăpânilor lor, că vizita d-lui Warrell coincidea regulat cu o perioadă de restricţii şi de reforme economice.

— Doamna vine imediat, veni el să anunţe.

Peste câteva minute, doamna Cathcart intră în salon, cu o expresie mai închisă ca de obicei.

— Ei bine, Warrell, spuse ea, ce combinaţie diavolească te aduce aici? Te rog ia loc.

El se instală comod, puse cilindrul jos şi mănuşile în cilindrul dublat cu mătase.

— Ce mai e? întrebă doamna Cathcart, nerăbdătoare. Oare Canadian Pacific au căzut din nou?

— Sunt în uşoară urcare, spuse d. Warrell cu un surâs totodată conciliant şi linguşitor. Cred că aţi fost bine inspirată cumpărându-le.

El ştia că doamnei Cathcart îi plăcea, mai mult ca orice, aprecierea elogioasă a judecăţii ei financiare. Dar de data asta complimentul nu-şi atinse ţinta. Ea îşi dădea seama că

el nu venise din Trogwerton Street numai ca s-o felicite pentru perspicacitatea ei.

— Am să vă expun motivul preocupării mele, continuă d. Warrell căutând anevoie cuvintele. Ne datoraţi 700 lire, doamnă Cathcart.

Ea dădu din cap adăugând:

— Aveţi garanţii suficiente.

— Ştiu spuse, el, privind plafonul, dar se pune întrebarea dacă nu puteţi rambursa în bani, diferenţele pe care ni le datoraţi.

— Nici nu se pune chestiunea. Pentru moment, mi-ar fi imposibil să găsesc măcar şapte sute de şilingi.

— Presupuneţi, continuă d. Warrell, cu ochii mereu în plafon, că aş găsi o persoană dispusă să vă cumpere colierul… – cred că un colier aţi depus la noi – pentru o mie de lire.

— Valorează mult mai mult!

— E posibil, dar aş dori ca afacerea să nu se extindă prin presă…

În sfârşit spusese ce era mai greu; el aşteptă efectul.

Ea îl întrebă, privindu-l în ochi:

— Ce vrei să spui exact?

— Nu vă înşelaţi asupra înţelesului vorbelor mele… am să vă explic totul în două cuvinte. Colierul d-voastră de diamante a fost furat din casa mea de bani.

— Furat!

Ea deveni palidă.

— Furat – spuse d. Warrell – de o bandă de spărgători care operează în Cetatea Londrei cam de douăsprezece luni. După cum vedeţi, situaţia e neplăcută şi pentru d-voastră şi pentru mine: Nu ţin ca să ştie clienţii mei că accept bijuterii ca garanţii contra pierderilor eventuale. Cât despre d-voastră – el sublinie nepoliticos acest cuvânt – cred că nu doriţi ca prietenii d-voastră să ştie că a trebuit să depuneţi aceste bijuterii Desigur că aş fi putut semnala cazul poliţiei,

să dau o descriere a colierului, şi să-mi reiau chiar banii de la o companie de asigurări, dar nu ţin s-o fac.

Ar mai fi putut adăuga că poliţa de asigurare, nu privea acest soi de pierderi; primele stabilite pentru a acoperi riscurile unui birou de agent de schimb, nu prevăd, de obicei, posibilitatea furtului de bijuterii.

— Consimt să suport eu paguba, continuă el, adică să dau o sumă rezonabilă din buzunarul meu în interesul amândorura. Din contră, dacă nu primiţi propunerea mea, nu voi avea altă cale decât să fac poliţiei şi presei o descriere exactă, foarte, foarte exactă… Ce mă sfătuiţi?

Doamna Cathcart nu prea ştia ce.

Colierul era de o mare valoare şi-apoi şi alte motive trăgeau în cumpănă.

D. Warrell se gândea la valoarea lui sentimentală aşa că mai adăugă:

— Dacă n-ar fi amintirile legate de el, ginerele d-voastră ar putea să-l înlocuiască, poate, pe cel pierdut.

Ea se întoarse spre el cu un zâmbet amar.

— Noul meu ginere? ironizează ea. Dumnezeule!

Warrell cunoştea pe Standerton; el îl socotea ca pe un favorit al soartei şi n-avea nici o îndoială asupra stabilităţii lui financiare.

Dispreţul din cuvintele clientei lui îl şocă, cum numai un financiar poate fi şocat de o ştire, care aduce o ştirbire creditului unui valori absolute sigure.

El ar fi dorit să ceară explicaţii, dar îşi dădu seama că în calitatea lui de agent de schimb nu putea să ceară lămuriri d-nei Cathcart asupra afacerilor ei de familie.

— M-ai pus într-o mare încurcătură, Warrell, spuse ea ridicându-se.

El se ridică în acelaşi timp, îşi luă pălăria şi scoase din ea mănuşile.

— E într-adevăr supărător, chiar foarte supărător pentru dumneata şi tot atât de supărător pentru mine, doamnă dragă. Sunt sigur că vă va fi milă de încurcătura mea.

— Mi-ajunge să-mi fie milă de mine.

După plecarea lui Warrell ea se întrebă ce va face, căci colierul nu era al ei – şi asta Warrell n-o ştia. Era o bijuterie montată special de bătrânul colonel şi lăsată prin testament fiicei lui.

Când o familie se compune doar din mamă şi fiică există o împărţeală a bunurilor care ar părea curioasă familiilor mai numeroase. Cu toate că Edith ştia că colierul îi aparţine, ea nu protestase niciodată când îl purta mama ei şi nici nu pretinsese să-l păstreze în caseta ei cu bijuterii printre cele câteva bijuterii pe care le avea.

Totuşi, numele lui era din totdeauna: colierul Edithei. Însăşi doamna Cathcart îl numea astfel şi problema colierului grăbise cearta.

Doamna Carthcart dădu din umeri. N-avea încotro. Trebuia să-şi încerce norocul. Nici nu-şi închipuia că Edith va avea vreodată nevoie de această bijuterie. Dar dacă, bărbatul ei fiind sărac, şi ea persistând în sentimentele de lealitate faţă de el, ar avea ideea absurdă să-i vină în ajutor şi s-ar interesa de soarta colierului?

Lucrul părea însă neverosimil din partea Edithei, îşi spuse doamna Cathcart; şi căutând astfel să se consoleze urcă în camera ei. Pe scară se opri ca să ia din mâinile bonei poşta, care tocmai sosise. Ea nu-şi putea opri o tresărire când recunoscu pe primul plic scrierea fiicei ei. Scrisoarea era scurtă.

«Dragă mamă, Vrei să fii atât de drăguţă să-mi trimiţi colierul pe care tata mi l-a lăsat. Simt că trebuie să mă gătesc un pic, măcar pentru bărbatul meu».

Scrisoarea îi căzu din mâini iar ea rămase încremenită pe scară.

Edith Standerton controla organizarea mesei puse pentru dejun, în momentul când soţul ei se înapoie. Viaţa se aranjase foarte ordonat în casa din Saint John's Word.

Niciunul din cei doi tineri n-ar fi crezut vreodată că ar fi putut trăi aşa cum trăiau, în deplină înţelegere, în perfectă

simpatie, dar fără cel mai mic semn de dragoste şi fără vreun semn drăgăstos de-o parte sau de alta. Situaţia n-ar fi exact definită dac-am spune că trăiau ca frate şi soră. Ei n-aveau acea cunoaştere reciprocă a intereselor lor, interesul comun pe care-l pot avea un frate şi-o soră. Le lipsea de altfel şi cunoaşterea calităţilor şi defectelor respective.

Erau străini unul altuia dar cu fiecare zi învăţau să se cunoască. Astfel Gilbert află că tânăra şi liniştita femeie, ai cărei ochi cenuşii păreau să evoce o tragedie, avea un umor înnăscut, că putea râde de orice, şi avea aprecieri foarte juste în judecata ei asupra altora.

Edith, la rândul ei, se găsea în faţa unei puteri pe care n-o bănuise, în faţa unei energii pe care n-o observase nicicând înaintea căsătoriei. Conversaţia cu Gilbert era plină de interes în rarele momente când se găseau împreună singuri. El călătorise mult şi cunoştea Persia, Arabia şi alte state mai puţin cunoscute din Asia orientală.

Edith nu mai făcuse niciodată aluzie la evenimentele tragice din seara nunţii lor. În aceasta se înşela. Ea văzuse o cântăreaţă de-o mare frumuseţe şi dăduse poate prea multă atenţie acestui amănunt. În sufletul soţului ei zăcea ascuns un secret, pe care Edih încerca să-l deslege. Împunsă de un instinct feminin ea ghicea că acest secret privea o femeie.

Ea nu simţea vreo supărare nici contra soţului ei, nici contra necunoscutei care-şi trimisese mesajul, în seara nunţii lor, cu ajutorul corzilor viorii.

Numai că, îşi spunea, «era straniu». Ar fi vrut să ştie despre ce era vorba. Avea curiozitatea sănătoasă a oamenilor tineri. Aflarea secretului ar jigni-o poate, i-ar inspira dispreţ pentru omul al cărui nume îl purta…

Totuşi vroia să ştie.

Într-o zi ea îl observase de la fereastră, întrebându-se cam ce avea de făcut noaptea.

Căuta uitarea unei situaţii intolerabile? Nu dădea niciodată impresia că n-ar putea-o suporta. Acest gând o liniştea.

Era oare… o altă femeie?

Această femeie fără dragostea spunându-şi asta, încrunta din sprâncene.

Într-o zi, spre mirarea ei, fu cât pe ce să plângă la acest gând. Ea trecu prin toate fazele prin care ar fi putut trece o femeie mai fericită: îndoială, decizie, ciudă şi remuşcare.

Cine era viorista atât de frumoasă? Ce rol jucase oare în viaţa lui Gilbert?

Tot ce ştia despre el era că specula la Bursă. La început ea nu putea înţelege cum putea fi atât de vulgar. Ea îl socotise întotdeauna ca un om dispreţuind banul. El îşi părăsise slujba la Foreign Office; se ocupa acum de afaceri, despre care nu vorbeau niciodată. Edith începu să facă tot felul de presupuneri. Dar îşi închipui că ambiţia lui era să reuşească la Bursă, numai după ce descoperi într-o zi nota unui contract a unui agent de schimb.

Operaţia îi păru colosală. Ea menţiona zeci de mii de acţiuni. Edith nu se pricepea deloc la Bursă. Ştia doar atât, că mama ei se arăta uneori insuportabilă, din cauza pierderilor suferite. Îi trecu prin minte că Gilbert fiind lansat în afaceri – termen vag şi fără semnificaţie serioasă pentru ea – ar putea face şi altceva decât să stea acasă şi să comande servitorilor.

Ea ar putea să-l ajute şi în alt mod. Oamenii de afaceri dau mese, organizează serate, când e nevoie. Şi mulţi au reuşit datorită îndemânării nevestelor lor.

Ideea i se păru bună. Ea îşi controlă garderoba şi trimise mamei ei acea scrisoare care o înspăimântase atât pe d-na Cathcart.

Gilbert fusese plecat toată dimineaţa; el reveni cu un aer extrem de obosit.

Când se întâlneau acum îşi zâmbeau: constrâns şi rezervat de o parte, îngrijorat şi melancolic de cealaltă.

— Ai dormit bine? întreba cel care vorbea primul.

În mijlocul mesei, ea puse o întrebare:

— N-ai vrea să dăm o masă?

El tresări şi ridică privirea:

— O masă? spuse el neîncrezător. Pe urmă văzând că ea îşi plecă capul şi că făcuse un efort pentru a vorbi, adăugă:

— E o idee foarte bună! Şi pe cine vrei să pofteşti?

— Pe toţi amicii dumitale. D. Frankfort care e încântător, şi… cine încă?

El surâse cu amărăciune:

— Cred că la acest încântător d. Frankfort se rezumă toţi prietenii mei, adăugă el râzând… Am putea pofti şi pe Warrell.

— Cine este Warrell? A, ştiu, spuse ea deodată, agentul de schimb al mamei.

— Este într-adevăr agentul de schimb al mamei d-tale?

— De ce? întrebă ea.

— De ce, ce?

— De ce ai spus asta cu un ton atât de special?

— N-am băgat de seamă. Numai că nu înţeleg pentru ce mama dumitale are nevoie de un agent de schimb… Poate că totuşi are nevoie. Dar este şi al meu totodată.

— Şi mai cine? întrebă ea.

— Dinspre familia mea, nu mai văd pe nimeni, spuse el cu o seriozitate prefăcută. Dacă am invita pe mama dumitale?

— Aş putea foarte bine invita două sau trei persoane plăcute.

— Dacă am invita-o pe mama dumitale; repetă el.

Ea îl primi cu ochii plini de lacrimi:

— Te rog, nu fi rău… Ştii bine că este imposibil.

— Ba de loc! Am fost de bună credinţă când ţi-am propus asta. La urma urmei, nu văd motivul ca această ceartă să mai continue. Mărturisesc că am fost foarte furios pe ea; dar, în fond am fost supărat şi pe dumneata.

El o privi cu multă simpatie:

— Această amărăciune dispare cu încetul.

Tot uitându-se la ea, Gilbert vorbea aproape pentru sine.

I se păru Edithei că el încearcă să se convingă de ceva în care nici el nu credea.

— E extraordinar cum micile fapte, micile griji şi motivele uşoare de supărare, dispar în faţa unei necaz mare.

— Ce griji mari ai? întrebă ea, prinzând ocazia din zbor.

— Nu am niciuna!

El urcase tonul şi continuă:

— Vorbeam în general… N-am alte necazuri decât cele obişnuite în viaţă… Mi-ai provocat unele griji la un moment dat, dar au trecut.

— Sunt fericită de asta Gilbert… Aş vrea să fim cu adevărat prieteni buni. Aş vrea să-ţi fiu o bună prietenă, căci mi-e teamă că ţi-am distrus viaţa.

Ea se ridicase de la masă şi stând în picioare îl privea…

El clătină capul:

— Nu cred… în tot cazul nu-i ceea ce crezi. Alte evenimente au făcut să se distrugă o perspectivă care se anunţa plăcută. Îmi pare rău de căsătoria noastră, care n-a fost ceea ce ar fi trebuit să fie şi ceea ce am visat. Dar visele sunt baze nesigure în viaţă… N-ai fi crezut că sunt un visător? adăugă el repede zâmbind. Nu mă credeai romantic; şi totuşi cred că am fost…

— Că eşti, vrei să spui?

El nu răspunse.

Chestiunea mesei se puse din nou, pe când voia să plece.

— N-ai vrea să rămâi ca s-o aranjăm? spuse ea cu timiditate.

El ezită.

— Nimic nu mi-ar face mai multă plăcere, dar…

Se uită la ceas.

Ea strânse buzele şi se simţi cuprinsă de furie. Era, desigur absurd. Ieşea totdeauna la aceeaşi oră şi n-ar fi fost nici un motiv ca să nu plece.

— Vom discuta altă dată, spuse ea rece şi-l părăsi. El aşteptă să se închidă uşa Edithei, apoi plecă cu un zâmbet plin de melancolie.

Plecase la timp: mai târziu cu cinci minute s-ar fi întâlnit cu soacra lui.

Doamna se decisese să mărturisească totul, şi venise ca să facă mărturisirea prin viu grai. Ea se gândi că o soartă miloasă îl făcuse pe Gilbert să plece de acasă – după cum îi afirmase servitorul.

Edith nu se miră de venirea mamei ei. Ea îşi închipui că aceasta venise să-i aducă personal colierul.

Avea uşoare remuşcări, ducându-se în întâmpinarea mamei ei. Nu ceruse prea brutal colierul? Fiind duioasă din fire, ţinea la mama ei. Ea se simţea prost, din teama de a nu o fi jignit.

Doamna Cathcart era foarte calmă. Nici nu se putea bănui că se petrecuse între ele o scenă a cărei amintire ar fi putut să le jeneze. Spre uşurarea Edithei trecutul nu fu pomenit.

Tânăra femeie ar fi dorit să trăiască în pace cu mama ei. Partea proastă era că o cunoştea prea bine. Dar toate ar fi fost bune dacă puteau păstra o aparenţă de prietenie.

Doamna Cathcart atacă direct chestiunea. După ce schimbaseră câteva fraze îi spuse Edithei:

— Cred că cunoşti scopul vizitei mele.

— Îmi închipui că mi-ai adus colierul… Să nu crezi că vroiam să-ţi produc necaz, cerându-l. Dar simt că trebuie să fac ceva şi pentru Gilbert.

— Ai fi putut totuşi găsi alt subiect pentru prima ta scrisoare, dar în fine

Edith nu-i răspunse. Era inutil să discute cu ea pentru că avea obiceiul să dea totdeauna vina pe alţii.

— Regret cu atât mai mult, continuă doamna Cathcart, cu cât nu ţi-l pot înapoia.

Tânără femeie o privi cu mirare, pe mama ei.

— Cum? Ce vrei să spui, mamă?

Doamna Cathcart îi evită privirea.

— Am suferit pierderi mari la bursă. Cred că ştii că tot luxul pe care l-ai avut îl datorezi sforţărilor mele, pentru că tatăl tău ne-a lăsat atâta cât să nu murim de foame. Am pierdut o mare sumă de bani cumpărând acţiuni «Canadian Pacific».

— Şi atunci? întreabă Edith întrebându-se cu mare teamă ce va urma.

— Datoram 700 lire unui agent de schimb, continuă d-na Cathcart şi-i lăsasem drept garanţie colierul tău.

Edith rămase încremenită. Îţi închipui că aveam intenţia să-l scot cât mai curând dar s-a produs un eveniment neprevăzut: casa de bani a fost spartă şi colierul furat.

Edith Standerton rămase mută de uimire.

Pierderea colierului n-o afecta peste fire. Îşi dădu totuşi seama că conta pe el mai mult decât ar fi crezut. Era un fruct menit să stingă setea în zilele rele. Şi, după cum spunea Gilbert, zilele rele puteau veni pe neaşteptate.

— N-avem ce face atunci, spuse Edith.

Ea nu-i făcu nici un reproş mamei ei, şi nu-i atrase atenţia asupra incorectitudinii de a da în depozit ceva ce nu-i aparţine, deoarece toate ar fi fost inutile.

— Ei bine, spuse doamna Cathcart, ce gândeşti de asta?

Edith dădu din umeri.

— Ce pot să spun? Dacă s-a pierdut, s-a pierdut şi pace… Casa nu dă nici o compensaţie?

Ea puse întrebarea fără nici o intenţie vicleană; îi venise ideea că s-ar putea salva măcar ceva.

Doamna Cathcart îi aruncă o privire.

Oare blestematul de Warrell i-o fi spus ceva? Ea ştia că el era prieten cu Gilbert. Ce ruşine dacă ar fi fost aşa!

— Mi-a oferit o mică compensaţie, însă insuficientă. Chestiunea încă nu-i tranşată, dar am să-ţi comunic rezultatul cum am să-l am.

— Cât oferă?

Doamna Cathcart ezită şi spuse apoi cu părere de rău.

— O mie de lire!

Tânăra femeie rămase încremenită. Niciodată n-ar fi bănuit că valoarea colierului era atât de mare.

— Ceea ce înseamnă bineînţeles, adăugă doamna Cathcart, şapte sute de lire din buzunarul meu şi trei sute de la agentul de schimb.

Edith îşi zâmbi. «Şapte sute de lire din buzunarul meu» asta înseamnă «dacă ceri valoarea integrală mă despoi».

— Trebuie deci să primesc trei sute de lire. Cred că ar fi bine să primim.

— Mai aşteaptă, spune doamna Cathcart. Colierul poate fi găsit într-un fel sau altul. Ni se cere o descriere. Tu ce crezi?

Edith dădu din cap.

— Asta nu mi-ar plăcea de loc. S-ar putea pune întrebări şi nu ţin ca toată lumea să ştie că colierul era al meu, sau că mama mea îl pusese amanet pentru datorii.

Era o nouă Edith. Doamna Cathcart o privi sever:

— Mi se pare că ceea ce spui tu este o impertinenţă.

— E posibil, mamă, dar ce să fac? Ce vrei să spun? Faptele sunt clare pentru tine cât şi pentru mine. Colierul a fost furat şi s-ar putea să nu mai fie regăsit. Ai prefera să public pierderea mea sau slăbiciunea ta în speranţa iluzorie de a regăsi o bijuterie, care se topeşte acum, poate, într-un creuzet, în timp ce pietrele sunt împrăştiate în toată lumea.

Mama îi răspunse ironic:

— Pari foarte bine documentată asupra bijuteriilor şi hoţilor. Gilbert ţi-a completat astfel educaţia?

— Într-adevăr el e; avem câteodată nişte conversaţii tare ciudate.

— Trebuie să fie foarte plăcute serile la voi, spune doamna Cathcart sculându-se şi uitându-se la ceas. Îmi pare rău că nu mai pot sta dar sunt invitată la cină. Cred că nu ţii să vii. E o masă fără ceremonie. La drept vorbind şi tu erai invitată.

— Şi Gilbert?

— Nu, nu tocmai. Am dat foarte clar să se înţeleagă că nu putem accepta vreo invitaţie decât dacă Gilbert nu era invitat…

Tânără fată se sculase brusc în picioare şi o furtună se adună în ochii ei.

— Nu prea înţeleg, spuse ea. Vrei să spui că faci înconjurul Londrei bârfindu-mi bărbatul?

— Bineînţeles, spuse doamna Cathcart. Nu cred că am făcut chiar înconjurul Londrei, dar am vorbit prietenilor mei, care se interesează de afacerile mele.

— N-ai fi avut dreptul să vorbeşti. E ruşinos. Tu ai comis o greşeală şi trebuie să-i suporţi consecinţele. Şi eu m-am înşelat şi-acum îmi suport soarta. Dacă regreţi de a mă fi măritat cu un om care mă dispreţuieşte, nu crezi că eu regret şi mai mult?

Doamna Cathcart izbucni în râs:

— Te asigur că dacă nopţile-mi sunt tulburate de gânduri, desigur că nu-s şi de acelea că bărbatul tău nu te iubeşte. Ceea ce mă chinuieşte este gândul că bărbatul tău este sărac în loc de-a fi bogătaşul pe care-l credeam. Ce gărgăune l-a îndemnat să renunţe la slujba de la Foreign Office?

— Ai face mai bine să-l întrebi pe el, îi propuse cu şiretenie Edith. Trebuie să pice dintr-un moment în altul.

Atât a fost de ajuns ca doamna Cathcart să plece cât mai repede.

Edith mâncă singură în seara aceea.

La început mesele acestea singuratice îi aduseră o mare uşurare. Dotată cu o vie inteligenţă, ea nu-şi făcea iluzii asupra viitorului.

Îşi dădea seama că va sosi un moment când ea şi Gilbert vor trăi în deplină armonie, deşi lipsiţi de sentimentele care leagă soţii între ei. Ea consimţea să treacă anii de stagiu; ajutată de faptul că afacerile sau plăcerile lui Gilbert îi despărţeau cât mai mult.

Dar în seara asta, pentru întâia oară ea resimţi singurătatea. I-ar fi plăcut să-l aibă lângă ea, cu antrenul şi vitalitatea lui.

În unele momente era vesel, fericit, astfel cum îl cunoscuse în zilele mai bune. În alte momente, teribile şi deprimante, ea nu-l vedea deloc; se închidea în cabinetul de lucru şi nu-l

vedea decât pe furiş şi din întâmplare. Ea îşi petrecu masa, gândindu-se la toate acestea.

Lângă ea, pe masă era o carte, dar nici n-o răsfoise măcar. Servitoarea strângea tocmai după primul fel, când Edith ridică ochii tresărind:

— Ce-i asta?

— Ce anume, doamnă?

Edith auzea o muzică, o cadenţă uşoară, dulce, slab geamăt al unei tragedii melodioase.

Ea se sculă de la masă, se duse la fereastră şi dete perdelele la o parte. În stradă, o tânără fată cânta la vioară. La lumina felinarului Edith recunoscu pe interpreta «Melodiei în fa».

CAPITOLUL IX.

EDITH FACE CUNOŞTINŢĂ CU CÂNTĂREAŢA.

Edith se întoarse spre servitoare.

— Du-te şi adu-mi imediat pe fata asta.

— Care fată, doamnă?

— Cea care cântă în stradă… Du-te repede, n-o lăsa să plece.

Ea era decisă să lămurească taina. Poate că nu era prea cinstit faţă de soţul ei, dar îşi potoli temerile, spunându-şi că astfel va putea, poate, să vină în ajutorul lui Gilbert.

Servitoarea reveni imediat, întovărăşită de tânără fată.

Era într-adevăr aceea pe care o văzuse în seara căsătoriei ei. În picioare, pe prag, ea-şi privea gazda cu curiozitate.

— Vrei să intri? Ai cinat?

— Mulţumesc foarte mult. Nu cinăm niciodată, dar am luat un ceai substanţial.

— Vrei să iei loc un moment?

Tânără fată acceptă, cu o graţioasă înclinare a capului.

Vocea ei n-avea accentul străin la care se aşteptase Edith.

Era desigur englezoaică şi avea, în felul ei de a vorbi, un rafinament care-o surprinse pe Edith.

— Te-ntrebi desigur de ce te-am chemat? – îi spuse Edith.

Tânăra fată arăta două rânduri de dinţi albi şi perfecţi.

— Când sunt chemată – surâse ea – sunt două motive: sau pentru a mi se plăti cântecul sau pentru a mă ruga să încetez.

Ochii ei arătau o mare vioiciune, un zâmbet îi lumina şi-i transfigura faţa.

— Am să le fac pe amândouă, spuse Edith; dar aş vrea să-ţi pun şi o întrebare: îl cunoşti pe soţul meu?

— Pe d. Standerton? Da, l-am mai văzut şi i-am cântat.

— Îţi aminteşti o seară de iunie, întrebă Edith şi inima-i bătea cu putere, când ai venit şi ai cântat sub aceste ferestre o melodie oarecare?…

Tânăra fată dădu din cap.

— Desigur a fost o noapte memorabilă.

— De ce memorabilă? întreabă repede Edith.

— Pentru că de obicei bunicul meu cântă pentru d. Standerton. Dar în seara aceea era bolnav. El răcise în ziua Derby-ului – fusesem udaţi până la piele de furtună la Epsom unde cântasem – şi am venit aici să-l înlocuiesc. N-aveam deloc poftă să ies în seara aceea, spuse ea cu un râs amar, şi mai ales nu pot suferi melodia aceea; dar totul era atât de romantic şi misterios…

— Ce era atât de romantic şi misterios? spuse Edith.

În momentul acela servitoarea aduse cafeaua şi ea o servi pe vizitatoare.

— Cum te cheamă? o întreabă Edith.

— May Wing, spuse tânăra fată.

— Ei bine, May Wing, spune-mi tot ce ştii, continuă Edith, întinzându-i ceaşca, şi crede-mă că nu simpla curiozitate mă-ndeamnă să te întreb.

— Am să vă spun totul, răspunse fata. Îmi amintesc data pentru că tocmai veneam de la Conservator unde-mi luasem lecţia. Veţi crede poate că aveam mijloacele necesare? Nu? Dar bunicul ţine foarte mult la asta. Eram foarte obosită. Bunicul era întins pe chaise-longue. Locuim în Hoxton. Părea foarte plictisit. «May, îmi spuse el, aş vrea să faci ceva

pentru mine astă-seară». Desigur că eram bucuroasă să-l servesc.

Tânăra fată se opri brusc.

— Dar ce coincidenţă, spuse ea. Cred că am în buzunar dovada celor ce vi le spun.

Avea, agăţată de talie, o poşetă mică, făcută din stofa rochiei. Ea îl deschise şi căută în el. Apoi scoase un plic.

— Nu vi-l arăt acum, vă spun mai întâi ce s-a petrecut… Bunicul, după cum v-am spus, părea foarte plictisit şi mă întrebase dacă vreau să fac ceva pentru el, cunoscând mai dinainte răspunsul. El îmi spuse: «Am primit o scrisoare din care nu înţeleg nimic» şi-mi arătă acest bilet.

Tânără fată îi întinse plicul.

Edith îl luă şi scoase biletul pe care-l conţinea, exclamând:

— Dar e scrierea bărbatului meu.

— Da, spuse tânără fată.

Ea avea ştampila din Doucester şi conţinutul era scurt. Era adresat bătrânului muzicant şi spunea: «Veţi găsi anexat la aceasta un mandat de o liră. La primirea prezentei, veţi fi în faţa casei d-lui Standerton între orele 7 jum. – 8 şi cântaţi Melodia în fa de Rubinstein. Convingeţi-vă că e acasă; în caz contrar veţi veni şi a doua zi să cântaţi la aceeaşi oră, aceeaşi melodie».

Asta era tot.

— Nu înţeleg nimic, spuse Edith. Ce o fi însemnând oare?

Cântăreaţa surâse.

— Şi eu aş vrea să ştiu. Sunt tot atât de curioasă ca şi d-ta. Cred că e un defect comun al femeilor.

— Şi nu cunoşti pricina pentru care aţi primit scrisoarea?

— Nu.

— Nici ce înseamnă?

Tânăra fată dete din nou din cap.

Edith privi plicul şi controlă ştampila. Avea data de 24 mai.

— 24 mai, repetă ea. Stai un moment… şi fugi în camera ei. Din biroul deschis în fugă ea scoase un mic carnet roşu pe care-şi notase micile evenimente ale vieţii ei petrecute în

Portland Square. Ea-l deschise la data de 24 mai. Nu erau decât două însemnări. Una cu privire la o rochie nouă iar a doua foarte clară: «G. S. a venit la ora şapte şi a rămas la masă. Părea foarte distrat şi plictisit. Plecat la ora zece. Seară deprimantă».

Ea privi din nou plicul. Pe ştampilă era tipărit «Doncester 7,30».

Deci scrisoarea fusese pusă la cutie la o distanţă de două sute patruzeci de km la o jumătate de oră după sosirea lui Gilbert în Portland Square.

Coborî foarte încurcată în sufragerie dar îşi ascunse agitaţia faţă de tânăra fată. Spuse surâzând:

— Trebuie totuşi să încurajez artele – şi-i dădu fetei o monedă mare.

— E prea mult, protestă viorista.

— Nu, ia-o, te rog. Mi-ai dat mult de gândit. D. Standerton a mai vorbit de acest incident?

— Nu, nici nu l-am mai revăzut decât odată, în treacăt, de pe imperialul unui omnibus.

Peste câteva clipe, fata părăsi casa.

Edith gândi că acum avea un subiect de meditaţie.

Ce concluzie să tragă?

Înlănţuirea de fapte era foarte stranie.

Căută să-şi amintească împrejurările. Îşi aminti că Gilbert fusese foarte distrat în seara aceea. Nervozitatea lui era vizibilă; ea observase că mâinile îi tremurau şi atrăsese chiar atenţia mamei ei.

Pe de altă parte, dacă îl aştepta pe cântăreţ şi ştia ce o să-i cânte, de ce fusese atât de impresionat? Nu era nici boem, nici actor.

N-avea nimic teatral în comportament.

Era un om căruia-i plăcea muzica, mai mult ca totul pe lume, afară de nevastă.

Ea se înduioşă făcând această observaţie.

Pe atunci el o iubea, indiferent ce sentimente nutrea acum, şi dragostea unui om puternic nu se iroseşte uşor, nici nu se

distinge cu un cuvânt.

De când se căsătoriseră el nu mai deschisese pianul. Cu toate că era abonat la toate şedinţele muzicale ale Londrei, nu mai asistase la niciuna, nici nu mai fusese la Operă. Clipa când auzise Melodia în fa părea să fi însemnat sfârşitul unei epoci fericite din viaţa lui.

Edith sugerase într-o zi că ar putea merge la un concert la care toţi melomanii Londrei trebuiau să ia parte.

«Poate ai vrea tu să te duci? îi răspunse scurt. Eu voi avea cam mult de lucru în seara aceea». Şi asta, după ce-i spusese, nu o dată ci de zeci de ori, că muzica exprima pentru el întreaga lume intelectuală şi sentimentală, mai clară decât limbajul vorbelor.

Care era secretul? Ea fu cuprinsă de-o energie nouă, de dorinţa de a afla… de a împărţi mai mult viaţa cu Gilbert. Ce legătură există între această melodie şi brusca schimbare suferită de el? Ce legătură avea cu viaţa obositoare pe care o ducea în ultimul timp? Şi de ce demisia de la Foreign Office şi de la cluburi?

Ea era convinsă că toate se legau între ele şi decise să străbată misterul.

Ignoranţa ei o oprea să-l ajute pe Gilbert. Ea înţelegea din instinct că ar fi fost inutil să-l întrebe. Făcea parte din acei oameni care-şi conduc singuri barca.

Dar era nevasta lui şi-i datora ceva. Ea adusese nenorocirea în casa lui; ea trebuia să caute acum să-i vină în ajutor. Îi trebuiau bani.

Se aşeză şi scrie câteva cuvinte mamei ei în care-i spunea că primeşte cele trei sute de lire oferite de agentul de schimb; ba dădu chiar să se înţeleagă că în cazul când afacerea n-ar fi imediat tranşată, ea-l va vedea pe d. Warrell pentru a grăbi negocierile. Citise într-un ziar de dimineaţă reclama unui detectiv particular şi se gândi un moment să recurgă la serviciile lui. Dar ce talente aveau aceşti detectivi pe care ea nu le avea? Era nevoie de o pregătire

specială ca să te poţi servi de creierul şi de posibilităţile tale?

Ea-şi găsi un scop existenţei: să lămurească misterul care învăluia persoana soţului ei. Se simţi înviorată gândindu-se la hotărârea luată.

— Ar trebui să-ţi găseşti o ocupaţie, îi spusese Gilbert într-o zi.

Ea surâse şi se întrebă ce-ar gândi el despre noua ei ocupaţie.

Micuţa casă din Hoxton, în care locuiau May Wing şi bunicul ei se găsea într-o stradă liniştită, locuită mai mult de meşteşugari. Cu toate că era mică, locuinţa era mobilată cu mult gust. Mobilele erau vechi în sensul bun şi agreabil al cuvântului.

Bătrânul Wing se odihnea, înfundat într-un fotoliu, lângă sobă, în odaia care servea în acelaşi timp de bucătărie şi sufragerie. May cosea.

— Draga mea, spuse el cu voce dulce, cred că ar fi mai bine să nu mai pleci astă-seară.

— De ce, bunicule? întrebă fata fără să-şi ridice ochii de pe lucru.

— E poate cam egoist din partea mea, dar nu vreau să rămân singur. Aştept un oaspete.

— Un oaspete?!

Era un lucru foarte rar în Pexton Street nr. 9. Singurul vizitator cunoscut era agentul care venea în fiecare luni dimineaţa, pentru chirie.

— Da, spuse bunicul ezitând. Îţi aminteşti desigur de acest domn. L-ai văzut nu de mult.

— E domnul Standerton?

— Nu, nu d-nul Standerton; dar îţi aminteşti poate pe domnul care te-a ajutat, la Epsom, să ieşi din înghesuială, după o cursă.

— Într-adevăr, îmi amintesc.

— Îl cheamă Wallis şi l-am întâlnit azi din întâmplare?

— Wallis?

Bătrânul Wing tăcu un moment, apoi întrebă:

— Crezi, draga mea, că am putea lua un chiriaş?

— O, nu! protestă fata, te rog!

— Găsesc că chiria e cam scumpă şi acest domn Wallis mi se pare un om liniştit, care nu ne-ar aduce tulburări.

Fata nu era de loc mulţumită.

— Aş prefera să nu-l luăm. Sunt sigură că putem câştiga destui bani pentru a întreţine casa fără a lua un chiriaş. E greu totdeauna cu un chiriaş. Şi poate s-ar supăra d-na Gamage.

D-na Gamage era o vecină bătrână care venea să ajute în fiecare dimineaţă.

Văzând că bunicul ei se întunecă, ea se apropie de el, îl sărută pe frunte şi-i spuse:

— Nu te necăji, bunicule dragă, dacă vrei să ai un chiriaş, îl vei avea!… La drept vorbind, n-ar fi rău să ai pe cineva care să-ţi ţină tovărăşie cât sunt eu plecată de acasă.

Se auziră bătăi în uşă.

— Trebuie să fie vizitatorul nostru, spuse ea mergând să deschidă. Îl recunoscu îndată pe domnul care apăru în uşă.

— Pot intra? Vroiam să-l văd pe bunicul d-tale pentru o afacere. Sunteţi desigur domnişoara Wing?

Ea dădu din cap şi spuse:

— Intră – şi apoi îl conduse în bucătărie.

— Nu vreau să vă plictisesc prea mult… Nu, mulţumesc, voi sta în picioare. Aş vrea să găsesc o cameră liniştită pentru un prieten de-al meu. E un om foarte liniştit, sobru care pleacă de acasă aproape toată ziua şi de multe ori şi noaptea. El surâse. Este… şi ezită. Este un şofer de taxi, pentru a spune adevărul, dar lui nu-i place s-o spună pentru că a cunoscut… timpuri mai bune.

— Nu avem decât o odaie mică liberă. Vreţi s-o vedeţi? spuse May.

Ea îl conduse la camera musafirilor care le servise să adăpostească, foarte rar, unii musafiri în trecere. Odaia era cochetă şi îngrijită şi George Wallis se declară mulţumit.

— N-aş dori nici pentru mine ceva mai bun.

El le oferi o chirie mai mare decât i se ceruse şi ţinu să plătească chiria pe o lună înainte.

— I-am spus să vină. Ar fi trebuit să fie aici. Îmi permiteţi să-l aştept.

Nu aşteptă mult. Peste câteva minute sosi noul chiriaş. Era un om voinic, cu o frumoasă barbă neagră. Tăcut şi închis, avea calităţi preţuite la un chiriaş.

Wallis îşi luă rămas bun de la bătrân şi fată şi plecă întovărăşit până-n capul străzii de protejatul său pe care-l chema Smith.

El trebuie să-i spună ceva foarte important. Pe când se îndreptau încet spre marea stradă din Hoxton, el îi spuse:

— Ţi-am găsit această casă, Smith, pentru că locul e retras şi aproape sigur. Gazdele sunt oameni respectabili şi nimeni nu te va supăra.

— Eşti sigur, cel puţin că nu voi fi supărat? întrebă Smith.

— Pentru moment, e sigur, mai târziu, însă, depinde de împrejurări… Sunt îngrijorat.

— Ce te îngrijorează?

George Wallis râse nervos.

— Ce întrebare prostească! N-ai observat ce s-a întâmplat? Cineva s-a amestecat în afacerea noastră.

— Ei bine, de ce n-o părăsim? spuse celălalt liniştit.

— S-o părăsim? Cum? Dragul meu, ştiu că în 12 luni am adunat destule bunuri mobile încât să ne putem retrage. Dar care din noi ar vrea să renunţe în acest moment? Ne trebuie cel puţin un an ca să ne scăpăm de obiecte!

— Nici nu ştiu exact unde sunt, spuse Smith, surâzând.

— Numai eu ştiu, spuse Wallis, încruntând sprâncenele şi tocmai asta mă preocupă. Simt că toată răspunderea apasă asupra mea; Smith, suntem supravegheaţi de aproape.

Celălalt surâse:

— Nu văd nimic extraordinar în asta. Dar Wallis era serios.

— Pe cine bănuieşti?

George tăcu un moment.

— Nu bănuiesc, ştiu. Acum câteva luni pe când Wallis şi cu mine operam la Hatton Garden am fost întrerupţi de sosirea unui personaj misterios care m-a privit deschizând casa şi apoi a dispărut. Pe atunci n-avea o înfăţişare ostilă şi nu părea să aibă vreun plan. Azi, pentru un motiv pe care nu-l cunosc, lucrează contra noastră. Iată omul pe care trebuie să-l descoperim numaidecât…

— Dar cum? Pune un anunţ la Mica publicitate conceput astfel: Dacă d-nul care urmăreşte pe domnul Wallis vrea să-şi arate identitatea, faptul nu va avea nici o urmare.

— Fii serios. Trebuie să descoperim cine este. Vom găsi cum să-l atragem în cursă. Dar pentru moment, singurul lucru pe care-l putem face şi pentru liniştea mea, este să ne întâlnim cu toţii şi să îl împărţim. Am face bine să ne întâlnim.

Smith aprobă:

— Când?

— Astă seară. Veniţi la…

El cită numele unui restaurant de lângă Regent Street. Coincidenţă bizară. Acesta era restaurantul unde Gilbert mânca de obicei, singur.

CAPITOLUL X.

COLIERUL.

Doamna Cathcart fu foarte surprinsă primind o invitaţie la masă. Tocmai trimisese fiicei sale un cec de 300 lire, pe care-l primise de la agentul de schimb; dar scrisorile se încrucişaseră şi n-aveau nici o legătură.

Nu decise imediat ce trebuia să facă căci nu ştia încă în ce termeni trebuia să rămână cu ginerele ei.

Dar, cu toate defectele, ea nu era lipsită de îndemânare. Îşi dete seama că nu câştiga nimic refuzând, pe când în caz contrar ar fi putut avea vreun beneficiu.

Prezenţa d-lui Warrell îi cauză o surpriză şi puţină încurcătură; dar acu, nu mai avea de ce să se simtă prost, căci fiica ei ştia totul.

Ca de obicei, ea îl acapară pe Warrell, cum se întâlniră în salonul casei din St. John's Wood.

Masa fu animată. Gilbert se arătă o gazdă desăvârşită; părea că retrăieşte în el ceva din veselia lui de odinioară. Warrell, amintindu-şi de vorbele d-nei Cathcart, urmărea să găsească vreo disensiune între soţi; şi căuta în acelaşi timp să observe, conform insinuărilor doamnei Cathcart, dacă ceva şchiopăta în afacerile lui Gilbert.

Leslie Frankfort, invitat şi el şi întrebat de asociatul său, nu putuse să-l lămurească sau să-i împrăştie neîncrederea.

Leslie Frankfort nu ştia mai mult decât Warrell. Avu însă satisfacţia să constate că nu erau perspective de ruină grabnică în casa amicului său.

Masa fu desăvârşită. Felurile erau rare şi alese de un epicurian, căci Gilbert, o ajutase pe soţia lui.

Ca la orice dineu, conversaţia trecu, fără vreun interes, prin toate chestiunile la ordinea zilei şi se ajunse la un moment dat la uimitoarea serie de furturi comise de curând la Londra. Doamna Cathcart, făcând aluzie la furtul din casa de fier a lui Warrell, era normal ca discuţia să se îndrume pe această cale.

— Trebuie să mărturisesc cu părere de rău că n-avem nici un indiciu, spuse d. Warrell, dând din cap. Poliţia se ocupă de chestiune, dar mi-e teamă că n-o să găsim niciodată vinovatul sau vinovaţii acestui furt.

— Şi chiar dacă i-aţi găsi, nu ştiu dacă aţi câştiga mare lucru, spuse Gilbert liniştit.

— Nu ştiu, spuse celălalt cu ezitare. Am putea poate să ne recăpătăm bijuteriile.

Gilbert Standerton se opri brusc şi exclamă:

— Cum? Bijuterii?

— Ai uitat, Gilbert; interveni Leslie. Ţi-am spus că aveam în casă un colier aparţinând unei doamne, o jucătoare care este clienta noastră.

Fiindcă Warrell îi făcuse semn, el se opri brusc. Jucătoarea se roşise şi arunca priviri furioase tânărului indiscret.

Apoi le spuse acru:

— Colierul era al meu.

— Aşa? făcu Leslie şi nu mai scoase o vorbă. Gilbert în loc să se amuze de încurcătura prietenului lui, rămase gânditor şi apoi repetă:

— Un colier! Ce curios!

— Al meu, repetă doamna Cathcart. Îl credeam în siguranţă la Warrell. După cum vezi precauţiunea n-a prea servit.

Warrell nu mai ştia cum să se scuze. El era tare încurcat.

Tânărul care-şi datora situaţia preponderentă în afacerea lor, datorită numai acţiunilor lăsate de tatăl său, îl plictisea grozav.

— Şi cum era colierul? întrebă Gilbert. Nu i-ai citit descrierea.

D. Warrell care presimţea că clienta lui îşi va pierde răbdarea, îi veni în ajutor:

— Nici n-a fost vreo descriere. Vroiam ca afacerea să rămână secretă şi să nu se împrăştie prin ziare.

Edith încercă cu mult tact să schimbe subiectul discuţiei, şi peste câteva minute toţi discutau o chestiune care rămâne veşnic actuală: problema religioasă.

Trebuie să spunem în treacăt că doamna Cathcart trecea drept foarte religioasă. Ea era în fruntea unui grup care respecta cu rigurozitate ritualurile. Dacă mai spunem că d. Warrell era pur liberal, Leslie complet sceptic avem elementele unei discuţii care, într-o lume mai simplă s-ar fi terminat cam furtunos.

Cu tot leacul cam tare, Edith se simţi mult mai bine. Decât să vadă pe tapet extravaganţele mamei sale, ea ar fi preferat să accepte separaţia Bisericii din ţara Galilor sau chiar a Bisericii Angliei.

Dineul se termină într-un mod plăcut, cu toată ariditatea subiectului, dogmatismul doamnei Cathcart, atacurile lui Leslie şi toleranţa domnului Warrell.

— Sunt silit să vă părăsesc, spuse Gilbert.

Era aproape zece şi el îşi prevenise soţia că avea o întâlnire.

— Desigur că faci gazetărie acuma, spuse Leslie. Nu-i aşa că te-am văzut într-o seară în Fleet Street?

Gilbert răspunse cu un nu foarte sec.

— Atunci e dublul său!

Edith nu-şi întovărăşise invitaţii în salon. Înainte de masă Gilbert o rugase, ezitând, să-i prepare nişte sandviciuri.

— Am să lipsesc, poate, mare parte din noapte… Trebuie să mă duc la Brighton, să văd pe cineva.

Ea îl întrebă îngrijorată:

— Ai să fii plecat toată noaptea?

El dete din cap:

— Nu, am să revin pe la ora patru.

Ea ar fi putut să-şi spună că era o oră foarte curioasă pentru a vedea oamenii; dar nu făcu nici o observaţie.

Când invitaţii urcară în salon, Edith îşi aminti de sandviciuri şi se duse să vadă dacă bucătăreasa le preparase.

Le înveli, le puse într-o cutioară şi reveni în vestibul. Pardesiul lui Gilbert era în cuier. Edith vru să pună pachetul într-un buzunar, dar cum un jurnal o împiedica, ea îl trase afară. Dar mai era ceva. Ea crezu că erau nişte fărâmituri şi vru să le scoată, zâmbind de neglijenţa soţului.

Ea apucă obiectul şi-l scoase afară.

Faţa i se descompuse.

Trecu în podul palmei colierul ei de diamante, sub lumina vie a electricităţii.

O clipă toate se clătinară în faţa ochilor apoi îşi recâştigă cumpătul.

Colierul ei!

Nici o îndoială: ea-l suci şi răsuci între degetele ei tremurătoare.

Unde-l găsise? De unde-l avea?

Îi trecuse prin cap un gând, dar atât de îngrozitor încât nu îndrăznea să-l exprime.

Gilbert, spărgător! Ce absurditate! Ea încercă în zadar să surâdă. Aproape regulat el lipsise de acasă, când se comiseseră toate spargerile.

Auzi paşi pe scară, ascunse colierul.

Era Gilbert. El nu putea să-i vadă faţa.

Edith îl strigă pe nume dar pe un ton care-l făcu să tresară.

El se întoarse şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Vrei să vii un moment în sufragerie?

Vocea Edithei părea ca şi cum ar fi vorbit altă persoană.

El intră în sufragerie. Masa era încă acoperită de resturile dineului. Lumina lămpii cădea pe o dezordine simpatică alcătuită din flori, pahare şi argintărie.

După ce închise uşa în urma lui, el întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Scoţând colierul la iveală ea spuse numai atât:

— Asta!

El o privi şi nici un muşchi nu-i tresări pe faţă.

— Asta, dar ce-i asta?

— Colierul meu!

— Colierul dumitale? spuse el cu o voce indiferentă. Cel pe care mama dumitale l-a pierdut?

Ea dădu din cap, fără să vorbească.

— Ce curios!

El întinse mâna, luă colierul şi examină deaproape diamantele.

— E colierul dumitale? Curioasă coincidenţă.

— De unde-l ai? întrebă Edith.

El nu răspunse, dar o privi aspru, fără expresie şi care oprea orice bănuială.

— De unde îl am? spuse el liniştit. Cine ţi-a spus că-l aveam?

— Ţi l-am găsit în buzunar, spuse ea abia respirând.

După o lungă tăcere, el răspunse:

— L-am găsit.

El îşi dădu singur seama că răspunsul era nesigur şi lipsit de încredere.

Ea repetă întrebarea:

— Nu mai nega că-l aveai în buzunar sau că nu ştiai de el? Cum l-ai căpătat?

— Nu sunt dispus să-ţi spun… Îţi închipui că l-am furat? Că sunt un hoţ?

El surâse dar gura avea un rictus amar.

— Îţi citesc asta în ochi, continuă el. Astfel îţi explici lipsurile mele de acasă şi demisia mea de la Foreign Office.

Apoi râse tare.

— Ei bine, e adevărat!… Nu e tocmai spargere… Îţi jur, adăugă el ironic, că n-am spart în viaţa mea o casă de bani. Îţi dau cuvântul meu de onoare că n-am furat niciodată nici cel mai mic lucru din…

El se opri din teama de a spune prea mult.

Dar Edith se agăţă de spusele lui.

— E adevărat! Nu-i aşa că e adevărat? spuse ea cu pasiune. E stupid din partea mea, e o prostie, e perfid, vulgar şi orice vrei, ca să bănuiesc un asemenea lucru, dar aparenţele… totul mă făcea să cred, nu?

— Totul, admise el cu seriozitate.

— Nu vrei să-mi spui de unde-l ai? îl rugă ea.

— Ţi-am spus că l-am găsit şi e adevărat. Că aveam intenţia – El se opri – Era L-am găsit pe o şosea, la ţară.

— Şi faptul nu te-a mirat? N-ai anunţat poliţia?

El dete din cap.

— Nu, nici nu m-a mirat, nici n-am anunţat poliţia. Aveam intenţia, dealtfel, să-l înapoiez, pentru că, în fond, bijuteriile nu mă interesează.

Ea rămase cam încurcată:

— Nu te înţeleg, Gilbert. Numai ce-ţi aparţine prezintă interes, nu-i aşa?

— Depinde în cazul de faţă însă îţi dau cuvântul că îl adusesem acasă cu intenţia să-l trimit prefectului de poliţie. Dacă vrei, crezi. Iată motivul pentru care am fost atât de

mirat când am auzit că mama d-tale pierduse un colier, când eu tocmai găsisem unul.

Se uitau unul la celălalt. Gilbert se juca maşinal, cu colierul.

Ea rupse tăcerea:

— Ce trebuie să facem acuma? Nu ştiu ce să spun. Dacă l-ai trimite poliţiei?… Dar, adăugă ea brusc, dezolată, e ca şi cum ar fi furat trei sute de lire.

— Trei sute de lire! spuse Gilbert – apoi privind bijuteria adăugă:

— Face mai mult de trei sute de lire.

Ea îi explică arunci pe scurt, cum se pierduse colierul şi cum ajunsese în mâinile lui Warrell.

— Sunt mulţumit să aflu că mama dumitale e vinovată. Mi-era teamă că l-ai pierdut la joc.

— Şi ţi-ar fi părut rău?

— Întrucâtva. E destul un jucător în familie.

— Joci mult, Gilbert?

— Puţin.

— Nu, nu puţin. Şi jocul la Bursă tot joc e.

El răspunse cam brutal:

— Încerc să câştig bani pentru d-ta.

Era pentru prima oară că vorbeau astfel şi văzu că o jignise.

— Te rog să mă ierţi. Sunt o brută. Nu voiam să te jignesc. Căutam să mă apăr de nedreptatea aparenţelor.

— Vrei să opreşti colierul sau îl iau eu?

— Am să-l iau… Dar n-ar fi bine să spui poliţiei unde l-ai găsit? S-ar mai putea găsi şi alte obiecte prin împrejurimi.

— Nu cred – răspunse el zâmbind. Nu ţin să-mi atrag furia bandei. Sunt convins că e o bandă dintre cele mai puternice şi mai puţin scrupuloase. Este aproape zece jumătate. Trebuie să plec.

El îi întinse mâna şi ea o reţinu ceva mai mult.

— La revedere şi noroc, oricare ţi-ar fi îndeletnicirea.

— Mulţumesc, îi răspunse Gilbert.

Ea se îndreptă spre invitaţii ei. Situaţia nu era mai limpede. Era sigură că Gilbert spunea adevărul, totuşi exista o reticenţă în vorbele lui. Nu se îndoia când el i-a spus că n-a furat niciodată de la… de la cine? Era hotărâtă mai mult ca oricând să dezlege misterul. După plecarea invitaţilor, ea scrise mai multe scrisori. Abia în zori urcă în camera ei. Tocmai se culcase, când auzi pasul lui Gilbert. Ciuli urechea.

În trecere, el bătu la uşă şi spuse:

— Noapte bună!

Ea îi răspunse:

— Noapte bună!

Auzi uşa închizându-se încet, apoi după o jumătate de oră îl auzi stingând lampa.

Abia atunci se strecură din pat, luă o haină şi coborî încet scara. Poate mai găsea pardesiul în vestibul.

Îi trecu prin cap ideea nebunească, fantastică de a căuta o nouă dovadă care s-o ajute în căutarea adevărului. Dar buzunarele erau goale.

Mâinile îi atinseră mâneca: simţind că era umedă, crezu că plouă. Revenită în cameră, închise uşa uşor şi se uită pe geam.

Dimineaţa era luminoasă şi strada uscată. Deodată îşi privi mâinile şi le văzu acoperite de sânge.

Ea coborî din nou şi aprinse lampa în vestibul.

Mâneca era pătată… Mici pete curseseră şi pe scară. Luându-se după urme, ajunse la uşa lui Gilbert şi bătu.

El întrebă imediat:

— Cine e?

— Eu sunt. Aş vrea să te văd.

— Sunt tare obosit.

— Te rog, lasă-mă să intru. Vreau să te văd.

Încercă să deschidă, dar uşa era închisă cu cheia.

Apoi auzi patul scârţâind, semn că se scula. Peste o clipă se auzi zăvorul şi se zări lumină prin crăpătura uşii.

Gilbert apăru în uşă, aproape complet îmbrăcat.

— Ce ai la braţ?

Braţul îi era bandajat.

— Nu e nimic grav. M-am rănit…

— Cum te-ai rănit?

Era la capătul puterilor. Ar fi voit să afle că accidentul fusese provocat de-o ciocnire de taxiuri sau altceva asemănător. Dar el nu răspunse nimic.

Ea îi ceru să-i vadă rana. El refuză, dar la insistenţele ei, îşi desfăcu bandajul şi-i arătă o rană mică urâtă şi prea neregulată pentru a fi fost făcută de un cuţit sau o bucată de sticlă. Lângă cot mai era o rană de mărimea unei monede de cincizeci de bani.

— S-ar spune că e rană provocată de-un glonte, care a alunecat de-a lungul braţului şi a atins din nou cotul.

El nu răspunse.

Edith luă apă caldă din baie, spălă braţul, unse rana cu o alifie şi-o pansă cât putu mai bine.

Ea nu-l mai întrebă pe Gilbert cum şi de cine fusese rănit. Nu era nici ora nici locul nimerit spre a discuta chestiunea aceasta.

— Ai fi fost foarte bună infirmieră, îi spuse Gilbert.

— Şi d-ta ai fi fost un om admirabil, îi răspunse ea şoptit; dar mi-e teamă că eu ţi-am stricat viaţa.

— Înlătură astfel de idei. Un om este ceea ce vrea.

Poate că ştii proverbul: de un rău făcut în doi, trebuie să răspunzi singur. Chiar dacă ai fi avut o parte în orientarea vieţii mele actuale, primul, deci singurul responsabil sunt eu.

— Nu sunt deloc convinsă.

Ea îi confecţionase o eşarfă, pentru a-i susţine braţul.

— M-ai luat de soţie pentru că mă iubeai. Îmi aduceai tot ce poate fi mai de preţ pentru o femeie normală şi sperai să-ţi răspund la fel. Dar eu nu ţi-am dat nimic. Ba, mai mult, te-am umilit din primul moment, spunându-ţi pentru ce te luasem. Ai doar satisfacţia îndoielnică că-ţi port numele.

Eşti poate obsedat de ideea că trăieşti lângă o fiinţă care-ţi pândeşte orice gest. N-am oare responsabilitatea mea?

După o lungă tăcere, ea adăugă:

— Am să fac oricând, orice ai să-mi ceri.

— Vreau să fii fericită; asta-i tot ce-ţi cer.

Vocea lui avea rezonanţa dură şi metalică pe care ea o mai observase altădată.

Ea roşi. Făcuse o nouă sforţare pentru a vorbi şi el o respinse. Şi ea credea că Gilbert avea dreptate.

Edith plecă şi se revăzură abia dimineaţa, la cafea. După un schimb de cuvinte politicoase începură să răsfoiască ziarele.

Edith citea atent; reciti de două ori o coloană care părea s-o intereseze în mod deosebit, pe urmă însă lăsă jurnalul din mână.

— Noaptea trecută spărgătorii au despuiat Banca Provinciilor de Nord.

— Tocmai asta citeam şi eu, spuse el fără să-şi ridice ochii.

— Şi că unul a fost atins de un glonte tras de gardianul băncii.

— Am văzut şi asta.

— Un glonte, spuse ea privind braţul bandajat.

El înclină capul.

— Cred că jurnalul meu e mai recent decât al dumitale. Tipul e mort. I s-a găsit corpul într-un taxi. Ziarul nu-i dă numele dar pot să te informeze că e vorba de un simpatic domn cu tenul proaspăt, anume Persh. Sărmanul!… Dar e drept la urma urmei.

— De ce? întrebă ca.

— El mi-a făcut rana de la braţ, spuse Gilbert cu un surâs amar.

CAPITOLUL IX.
AL PATRULEA.

În seara micului dineu dat de Gilbert Standerton, şoferul cu barbă neagră, care se dusese să ia instrucţiuni în casa vecină cu Charing Cross Road, veni în faţa casei nr. 43, nu

se opri şi fu luat în urmărire de detectivul de serviciu. El intră în casă, stătu cinci minute, apoi ieşi şi porni la drum.

La un semn al detectivului, peste zece minute, trei agenţi din brigada mobilă vizitară casa şi se lămuri misterul şoferului.

Într-adevăr ei găsiră, în loc de George Wallis, pe şoferul cu barbă neagră care se distra citind un roman, confortabil instalat în salonul primului etaj. Îl duseră la comisariat.

— E foarte simplu, explică inspectorul Goldberg. George Wallis aştepta şoferul, grimat aidoma cu acesta. La sosire, şoferul deschide uşa, intră şi o închide în urma lui. Wallis o deschide, iese şi se duce. Toţi cei care staţi de pază, vă închipuiţi că e acelaşi şofer.

El se întoarse către prizonier.

— Ce aveaţi de gând să faceţi? întrebă omul cu barbă.

— Mi-e teamă că nu ne poţi servi la nimic, spuse Goldberg cu uşor regret. Ai permis de conducere?

— Te cred că da, răspunse vesel şoferul.

— Te pot aresta pentru complicitate cu bandiţii.

— E greu de dovedit, răspunse bărbosul, şi mai greu încă să obţii o condamnare. Pe de altă parte, asta te va împiedica să-l arestezi pe George.

Inspectorul nu mai putu afla nimic. Dar ca să se convingă, reveni în Charing Cross unde, cum era de aşteptat, îl găsi pe George Wallis nu în pat, dar în pijama şi papuci.

— Dragă prietene, spuse Wallis cu aer plictisit, n-o să mă lăsaţi niciodată în pace? Chiar când duc o viaţă cinstită, trebuie să mă urmărească trecutul meu?

— Lasă astea, George, mormăi Goldberg. Te-am căutat toată seara. Unde ai fost?

— La cinema, urmărind cu interes, aventurile unui tânăr, cinstit şi sărac funcţionar de bancă, care vrea să se însoare cu fiica directorului. Am văzut cow-boy şi poliţişti călărind prin câmpie. Am simţit toată gama emoţiilor aşteptate de la firma cu adevărat morale.

— Vorbeşti prea mult, îi spuse inspectorul.

El îl părăsi pe Wallis, care abia îşi stăpânea căscatul; dar abia se închise uşa şi Wallis, îşi scoase pijamaua şi papucii rămânând îmbrăcat din cap până în picioare.

El urmări de la fereastră micul grup de detectivi. Aceştia schimbară câteva cuvinte, pe urmă se îndreptară spre capătul străzii. Bănui că aici vor face o nouă staţie şi apoi unul din ei va reveni să păzească uşa. De aceea, mai înainte ca ei să fi ajuns în capul străzii, el părăsise casa, mergând în direcţie contrară.

Puţin după unsprezece se întâlni la staţia Chalk Farm cu ceilalţi doi tovarăşi. De aici li se pierdu orice urmă. Atât reuşise inspectorului Goldberg să reconstituie din mişcările lui Wallis.

Îi trebuise un mare efort şi numeroase ipoteze căci echipa se pricepea să-şi încurce urmele.

Trei oameni atacară, puseră un căluş şi legară la miezul nopţii pe paznicul Băncii Provinciilor de Nord, pe când acesta urca scările subsolului. Ei îl puseră în imposibilitatea de a opune vreo rezistenţă sau de a striga, fără a-i face totuşi vreun rău. După ce-l închiseră în biroul subdirectorului, coborâră la subsol.

— O să fie cam greu, spuse Wallis plimbând o lumină pe grilajul care păzea intrarea în tezaur.

Persh, cel mai gras dintre ei, dădu din cap.

— Grilajul nu contează, îl deschid eu.

— Bagă de seamă la sonerii, Callidino, spuse Wallis.

Micul italian era expert în recunoaşterea dispozitivelor de alarmă. El observă atent uşa apoi afirmă cu siguranţă în voce:

— Nu e niciuna aici.

Persh, cel mai bun lăcătuş din lume, începu lucrul şi, peste un sfert de oră, grilajul era deschis. Dincolo de grilaj, în fundul culoarului se afla o uşă simplă, verde, netedă care făcea inoperante instrumentele aduse. Încuietoarea era şi ea deosebită căci în loc de a fi pusă la suprafaţa uşii, ea era închisă în interiorul unei cutii de oţel aşezat deasupra.

Foalele fură puse în acţiune. Wallis avea planul uşii, stabilit la scară şi ştia cu precizie punctul vital al blindajului. Lucrau de o oră şi jumătate, când Persh se opri brusc.

— Ce s-a întâmplat?

Fără a schimba vreo vorbă, cei trei oameni, cu Persh în frunte, străbătură din nou culoarul şi urcară scara care dădea în holl-ul parterului. Când Persh ajunse în capul străzii răsună un foc care-l făcu să se clatine. Văzând umbra lui pe perete, crezu că e cineva străin şi trase.

— Idiotule, îi spuse Wallis, o să fim înconjuraţi.

Răsună un nou foc şi de data asta îşi dădură seama de unde venea atacul, Wallis îndreptă lumina lămpii spre birou. Paznicul pe care ei îl legaseră se târa spre ei, înarmat cu un revolver. Wallis stinse lampa, când acesta se pregătea să tragă din nou.

— Repede afară, strigă el.

Wallis opri un taxi şi dădu ordine desluşite, fără nici o grabă, pe când Callidino îl ajută pe Perh să urce în maşină. Când taxiul porni, Persh căzu într-un colţ.

— Eşti atins? – întreabă Wallis îngrijorat.

— Sunt curăţat – murmură rănitul.

George îl examină atent şi tresări. Apoi se aplecă spre uşă.

— Ce vrei să faci? îl întrebă Persh, cu voce slabă.

— Să te duc la un spital.

— Nu e nevoie! Nu mai expune toată banda, pentru că eu tot sunt curăţat. Nu pot…

El nu mai avu putere să termine, muşchii i se destinseră şi alunecă pe duşumea.

El îl ridică.

— Doamne, spuse Wallis, e mort!

Într-adevăr Persh, omul jovial, părăsise lumea aceasta.

Reporterul lui Daily Monitor scria:

Spargerea de la Banca Provinciilor de Nord continuă că suscite cele mai variate comentarii.

Anchetatorii au făcut unele descoperiri interesante. Este sigur că răufăcătorii au fugit în modul acesta… (aici urma

descrierea exactă a fugii lor). Ceea ce-i însă mai interesant din toate e faptul că poliţia poate afirma că mai era un al patrulea în bancă. Prezenţa lui nu-i explicată. Acest personaj pare să nu fi luat parte la spargere. El asista desigur neştiut de ceilalţi. Paznicul, căruia i-au luat un interviu s-a arătat foarte discret, în interesul cercetărilor; dar a confirmat zvonul după care al patrulea personaj n-ar fi avut intenţii ostile, cel puţin în ce-l priveşte pe el. Se pare că paznicul fusese legat la repezeală de hoţi şi căluşul era cât pe ce să-l asfixieze.

Era cât p-aci să moară când al patrulea individ intrând, îi desfăcu căluşul. Este sigur că acesta nu făcea parte din prima bandă de spărgători.

S-ar crede că două bande independente operau în aceeaşi noapte la bancă. Oricine ar fi, trebuie aduse omagii omeniei celui de al patrulea.

Va să zică, asta era! Wallis citi darea de seamă, fără supărare. Cu toate că seara se terminase atât de prost, el era totuşi mulţumit.

— Nu mi-aş fi iertat-o niciodată dacă aş fi pricinuit moartea gardianului.

Ochii îi erau obosiţi şi faţa palidă. Seara fusese extrem de obositoare. Stătea singur cu Callidino, în biroul lui.

— Mi-e teamă că bătrânul Persh are să ne vândă.

— Cum Persh? întreabă celălalt.

— Şoferul de taxi va recunoaşte că l-am întovărăşit. Mă mir că poliţia n-a venit până acum. Ar fi inutil să fugim… Ştii că nimeni nu poate scăpa poliţiei engleze, odată cunoscut? E mai simplu, deci, s-aşteptăm evenimentele.

— Cine e al patrulea? întreabă Callidino.

— Sunt sigur că e misteriosul nostru străin, spuse Wallis îmbufnat. Dar cine dracu o fi? N-am omorât pe nimeni până acum, dar îmi va fi foarte greu să mă opresc, dacă-l descopăr. O să trebuiască să împărţim prada – adăugă el după o clipă. Am să mă ocup chiar de azi. Persh are nişte

rude: o fată sau o soră, nu ştiu bine. Trebuie să-i dăm partea lui. Vom inventa o poveste de moştenire.

Callidino, aprobă. Apoi se ridică şi spuse:

— Cât despre mine, mă şi simt cuprins de magia viilor din Sud. Am să-mi construiesc o vilă la Montecatini, ca să beau vinurile din partea locului. Şi o alta pe lacul Magiore, ca să mă scald. Tot restul vieţii mele am să beau, am să mănânc şi-am să mă scald.

— Ce idee! spuse Wallis.

Chestiunea necunoscutului îl obseda mai mult decât o mărturisea.

CAPITOLUL XII.

ASCUNZĂTOAREA COMORII.

N-ar vrea persoana indiscretă din Hatton Garden să se pună în contact cu omul care era întins pe parchet şi să-i fixeze o întâlnire? Acesta ar vrea să-i facă o propunere şi promite că nu i se va întâmpla nimic rău indiscretului.

Gilbert Standerton citind, la cafea, acest anunţ, zâmbi.

Edith observă şi-l întrebă:

— Ce te amuză, Gilbert?

— A, nimic, îi răspunse. Sunt unele anunţuri tare nostime.

Ea îi văzuse direcţia ochilor şi notă cu grijă pagina de jurnal aşteptând să găsească şi ea cauza zâmbetului.

— Trebuie să-ţi spun, adăugă cu o notă de umor, că nu-mi scot toate veniturile din groaznica mea meserie.

Edith nu răspunse. Ştia cine era al patrulea. De ce se dusese acolo? Care-i era scopul?

Dacă ar fi fost detectiv sau în slujba guvernului, ar fi mărturisit-o. Edith era cât pe ce să leşine, citind presupunerea ziarului. Al doilea spărgător, era el.

— Gilbert, de ce-mi ascunzi atâtea?

— Ce-ţi ascund?

— De ce mi-ai ascuns că erai la bancă, în noaptea când s-a întâmplat acea oribilă dramă.

El nu răspunse imediat.

— N-am ascuns-o. Am mărturisit imediat, într-un moment de neatenţie, totuşi am mărturisit.

— Ce făceai acolo?

— Averea mea, răspunse el grav.

Gluma asta n-o dezarmă şi întrebă din nou:

— Ce făceai acolo?

— Priveam cum lucrau trei spărgători renumiţi, aşa cum i-am observat nu o dată ci de douăzeci de ori. Vezi, am aptitudini speciale în direcţia asta. Natura mă predestinase să fiu hoţ. Dar atavismul, creşterea şi oarecare tendinţă în caracter de a respecta legea, mi-au interzis această carieră. Sunt un diletant. Nu comit crima, dar mă interesează enorm. Caut să înţeleg ce atracţie poate exercita crima asupra unui om normal; afară de asta, am motive spre a controla rezultatul operaţiunilor acestor indivizi…

— Ceea ce nu pot înţelege… spuse ea încet; pe urmă se opri neştiind cum să atingă acest subiect delicat.

— Ce nu poţi înţelege?

— Nu pot înţelege de ce ai părăsit atât de brusc toate plăcerile obişnuite, de ce ai plecat de la Forreign Office, de ce nu te mai ocupi de muzică şi mai ales de ce toate s-au întâmplat după seara aceea în care s-a cântat la ferestrele noastre Melodia în fa.

El rămase un moment tăcut, apoi adăugă tulburat:

— Nu e prea exact. Începusem mai dinainte să-i observ pe răufăcători.

Şi dete din umeri. Apoi ieşi din cameră.

Luând în mână jurnalul pe care îl citise, Edith găsi uşor anunţul care-l făcuse pe Gilbert să surâdă.

Aşadar, el era «indiscretul din Hatton Garden» şi spusese adevărul. El pândise pe aceşti oameni şi ei îl observaseră.

Edith încercă să descurce iţele misterului. Totul i se învălmăşea în creier; toate ipotezele pe care le făcea se distrugeau între ele. Epuizată de gânduri, ea nici nu mai spera să găsească soluţia vreodată.

El se dusese la biroul pe care-l închiriase pentru afacerile lui, în Chepside, deasupra unei prăvălii. Ajuns la al treilea etaj intră în birou şi închise uşa. Pe masă se găseau câteva scrisori profesionale. Această corespondenţă cerea foarte puţină atenţie. El se aşează la birou ca să scrie o scrisoare. Gândindu-se că va rămâne mai târziu în oraş, voia să-şi motiveze absenţa. Soţia ocupa un loc în viaţa lui şi cu toate că nu-i controla mişcările, avea totuşi oarecare drept asupra timpului lui.

Abia începuse să scrie, când se auzi o bătaie în uşă.

— Intră! spuse Gilbert surprins.

Prea puţină lume îl căuta aici. El se aştepta să vadă un client, dar vizitatorul era un domn Wallis, pe care Gilbert îl cunoştea ca pe un om amabil şi cumsecade.

— Te rog ia loc, spuse el fără nici o tresărire.

— Am nevoie să te văd, d-le Standerton, spuse Wallis fără a ţine seama de invitaţie. Vrei să vii la biroul meu?

— Cred că am putea vorbi şi aici, spuse Gilbert, calm.

— La mine la birou ar fi mai bine. Nimeni nu ne-ar deranja. Sper că nu ţi-e frică? – spuse el cu un zâmbet.

— Nimic nu mă obligă să merg, dar cum acest birou nu-i prea vesel, am să vă urmez… Vrei desigur să-mi mărturiseşti secretele d-tale.

El se uită cu o privire stranie şi Wallis confirmă. Cei doi oameni plecară împreună. Gilbert se întreba, pe drum, cam ce propunere ar avea celălalt să-i facă.

Peste zece minute se găseau în prăvălia din str. Sainte-Brigitte, la acea frumoasă afacere de Case de bani, care părea că prosperă vertiginos.

Gilbert Standerton privi în jur. Directorul era acolo. Un model de onorabilitate. El se înclină în faţa lui Wallis şi păru surprins să-l vadă căci proprietarul nu făcea decât rare vizite pe la birou.

— Trecem în biroul meu, nu-i aşa? – apoi închise uşa în urma lor.

— Şi acum îmi spui te rog de ce m-ai chemat.

— Îţi pot oferi o ţigară? îi spuse Wallis, întinzând o cutie.

Gilbert surâse.

— Nu-ţi fie teamă, spuse Wallis, n-au nimic periculos. Sunt ţigările mele obişnuite.

— Nu fumez ţigări.

— Prima minciună, spuse voios Wallis. Ca pentru un schimb de confidenţe, este un început promiţător. Haide, d-le Standerton să fim sinceri unul faţă de celălalt. Eu cel puţin voi fi. Cred că vei face la fel, pentru că o merit. Ştii atâtea pe socoteala mea, şi eu atât de puţine despre dumneata încât ar fi drept să mai echilibrăm.

— Te înţeleg, îi spuse Gilbert, şi am să-ţi urmez sugestia dacă voi vedea că e în avantajul meu.

— Acum câteva luni, eu cu un prieten eram ocupaţi cu o lucrare ştiinţifică, spuse Wallis, trăgând alene din ţigară, şi căutând inspiraţia în plafon.

Gilbert confirmă.

— În mijlocul lucrului, am fost întrerupţi de un domn distins, care, pentru motive desigur personale, îşi ascundea modest trăsăturile sub o mască… Discreţia era lăudabilă, cu toate că procedeul părea melodramatic. De atunci, sforţările amicilor mei porniţi în căutarea ştiinţifică a averii au fost împiedicate şi ades anihilate de acest domn distins. Câteodată l-am zărit în timpul operaţiei, alteori după. Şi, domnule Standerton, acest domn distins o fi având motivele lui, dar ne compromite siguranţa noastră.

— Şi – întreabă Gilbert Standerton – cine e acest domn?

— Acest domn – spuse Wallis cu ochii în tavan – eşti d-ta!

— De unde ştii? întreabă Gilbert calm.

— E suficient că o ştiu, spuse celălalt cu un zâmbet. Pot proba imediat, fără să-ţi văd măcar faţa.

El apropie un tampon de cerneală şi o foaie de hârtie:

— Vrei să-mi dai pe această foaie o amprentă digitală?

Gilbert clătină din cap cu un zâmbet:

— Nu văd utilitatea.

— Desigur. Dacă mi-ai da-o am putea s-o comparăm cu alta foarte interesantă. Avem în biroul ăsta, continuă d. Wallis, de câteva luni o mare casă de bani.

Gilbert dădu din cap:

— Aparţine unui client care are cheile.

— Exact. Văd că îţi aminteşti minciuna mea. Această casă are trei rânduri de chei şi o combinaţie. Am spus trei, dar în realitate sunt patru. Printr-o gravă neglijenţă am uitat aceste chei în acest birou, într-una din zile. Trebuie să mărturisesc că nu-mi închipuiam că-mi cunoşti atât de bine toate actele şi secretele mele. Observând zăpăceala mea, noaptea, la unsprezece m-am înapoiat să le iau. Le-am găsit la locul unde le lăsasem, dar le mai găsise şi altcineva care luase un tipar, cu ceară… Mai mult, adăugă el cu voce înceată, această persoană a luat obiceiul să ne viziteze noaptea. Şi ştiu pentru ce, domnule Standerton?

— Desigur că pentru a alege o casă de bani, spuse Gilbert ironic.

— Vine să ne despoaie de fructul muncii noastre. Wallis surâse spunând acestea căci avea simţul umorului. Un individ care are sentimentul cinstei, ceea ce-l împiedică să devină hoţ, găseşte că e mai bine, să-l fure pe hoţ. Pe scurt, aproape 20.000 lire au dispărut din casa de fier.

— Desigur că împrumutate, spuse Gilbert Standerton, lungindu-se în fotoliu, cu mâinile în buzunar şi faţa cruntă.

— Împrumutate? Ce vrei să spui cu asta? întreabă Wallis.

El se aplecă spre Wallis, cu cotul pe masă şi cu urechea ascuţită. Gilbert înţelese că, conform ordinelor lui Wallis, ei erau acum singuri.

— Aveam mare nevoie de bani. Puteam să fur. Asta mi-a fost întâi intenţia. V-am pândit timp de o lună. Am pândit unii bandiţi timp de ani. Cunosc tot atât de bine ca şi dumneata toate trucurile meseriei. Adu-ţi aminte că la Forreign Office misiunea mea era să mă ocup de pungaşii internaţionali şi că eram de fapt ofiţer de poliţie.

— Ştiu toate acestea, spuse Wallis.

Era un om curios; el căuta lămuriri ca să le folosească dar şi pentru cunoaşterea sufletului omenesc.

— Sunt de fapt un hoţ, spuse Gilbert. Motivele mele nu te privesc.

— Ce vrei să spui?

— Ştiu tot ce se petrece aici. Cunosc sistemul Agenţiei de vânzări de case de bani; e ingenios, dar nu e nou… A mai fost încercat în Italia, acum câţiva ani. Te duci acasă la provinciali bogaţi. Le oferi case de bani la preţuri ridicole. Apoi totul se petrece foarte simplu! Cum ai cheile, poţi pătrunde în casă când vrei. Toate obiectele de preţ şi valorile sunt în casă, pe care trebuie numai s-o deschizi.

Wallis dete din cap.

Nu-mi fac iluzii.

— Din fericire, aprobă George Wallis. Dar vrei să-mi spui ce rol joci şi cum justifici sustragerile de bani pe cere le faci în paguba noastră?

— Nu le justific, spuse Gilbert.

El se sculă şi începu să se plimbe prin birou. Celălalt îl observă atent.

— Îţi repet: ştiu bine că în intenţie sunt un hoţ. Dar lucrez după un plan bine stabilit. Apoi întorcându-se spre celălalt: Ştii că n-aţi comis un singur furt căruia să nu-i cunosc valoarea şi proprietarul? Da, ştiu că n-aţi vândut nici un obiect, că toate sunt în casa de bani… Sper că am şanse, nu numai să vă restitui tot ce-am luat, dar să restitui până la ultimul ban pe care l-aţi furat.

Wallis tresări:

— Ce vrei să spui?

— Să restitui totul adevăraţilor proprietari. Vreau să-ţi pot spune: Iată un colier aparţinând lady-ei Dynshird; valorează patru mii de lire; îţi dau un preţ convenabil, să zicem o mie de lire, ceea ce înseamnă mai mult decât ai scoate de la un bijutier, şi-l vom înapoia proprietarei. Vreau să-ţi pot spune: Am sustras zece mii de lire în argint şi franci francezi de la dumneata. Poftim această sumă şi-ţi dau încă pe atât spre a

o restitui celor pe care i-ai furat. Am socoteala exactă a tot ce aţi luat, de când fac parte supranumerar, din banda voastră.

— Dragă don Quichotte, protestă George Wallis, ţi-ai luat o sarcină imposibil de realizat.

Gilbert Standerton dădu din cap şi răspunse:

— Nu! Am câştigat la Bursă atâţia bani câţi n-aş fi visat să am în viaţa mea.

— Dar ai putea să-mi explici, întrerupse Wallis, brusca dumitale dorinţă de a face avere?

— Nu vreau s-o explic, răspunse Gilbert pe un ton care nu admitea replică.

După o scurtă tăcere, George Wallis se sculă.

— Cred că ar fi mai bine să ne înţelegem. Ne-ai luat vreo douăzeci de mii de lire. Douăzeci de mii de lire din banii noştri s-au evaporat.

Gilbert dădu din cap.

— Nu, nu lipseşte nimic. M-am servit numai ca de o rezervă în caz de nevoie urgentă. La drept vorbind, nici n-am nevoie de ele, spuse el surâzând. Aş putea să vi le restitui chiar astă-seară.

— Mi-ai face un mare bine dacă a-i face-o.

Gilbert se uită lung la el şi-i spuse:

— Mi-eşti simpatic, Wallis. Ai în dumneata ceva minunat, oricât de pungaş ai fi!

— Oricât de pungaşi suntem, îl corectă Wallis. Dumneata, care n-ai nici o iluzie, nu-ţi crea una acum.

— Poate ai dreptate, spuse Gilbert melancolic.

— Cum se vor termina toate? Sau vom împărţi şi vrei să-ţi aplici generoasa metodă atât timp cât va dura întreprinderea mea?

Standerton răspunse:

— Afacerea d-tale încetează în astă-seară.

— Afacerea mea? întrebă Wallis, stupefiat.

— Da, afacerea dumitale. Ai câştigat destul ca să te retragi. Renunţă. De partea mea, am câştigat destul ca să-ţi

răscumpăr tot depozitul, după aprecierile experţilor – el surâse spunând acestea – şi pentru a restitui tot ce aţi furat, până la ultimul ban. Peste câteva zile veneam eu singur să-ţi fac propunerea asta.

— Şi încheiem azi, serios? Dar nu te gândeşti, amice?… Să las tocmai azi afacerile, tocmai azi când sunt pe cale să dau cea mai frumoasă lovitură a carierei mele? Te-ar amuza să ştii cine e viitoarea mea victimă.

— Nu prea râd atât de uşor. Dar cine-i?

— Am să-ţi spun altădată, spuse Wallis.

El se îndreptă spre uşă, cu mâinile în buzunare, fluierând o melodie.

— Admiţi că ideea casei de bani e minunată? spuse el cu tonul negustorului de periferie care-şi laudă marfa.

— Într-adevăr… minunată.

— Afacerile sunt bune, spuse Wallis pe un ton necăjit. E păcat să le părăsim chiar acum. Te poţi dispensa să vinzi jumătate de duzină unor oameni interesanţi când unul singur… îţi scoate cheltuiala. E atât de simplu!

— A propos! Ai observat dispariţia unui colier montat, care a fost înapoiat poliţiei! Dar mi-am dat seama că e o chestiune familială. Îmi pare rău că ţi-am produs neplăceri.

Politeţea lui ironică îl amuză pe Gilbert.

— Nu era o chestiune familială. Habar n-aveam cui aparţine. Numai că unul din voi a fost foarte neglijent; am găsit colierul pe jos, lângă casă. Desigur că se ascunsese ceva în grabă şi el căzuse neobservat.

— Îţi mulţumesc foarte mult, spuse Wallis. Ceea ce ai găsit ar fi fost o tentaţie mare pentru cinstitul domn Timmings.

El luă din buzunar o cheie, manevră broasca secretă şi deschise casa de bani. La prima vedere, nimic nu arăta că ar fi fost depozitul celui mai cunoscut pungaş al Londrei. Toate obiectele erau împachetate şi etichetate cu grijă.

El închise uşa din nou.

— Şi asta-i numai jumătate din comoară.

— Jumătate? Ce vrei să spui?

Un uşor zâmbet batjocoritor înflori pe buzele lui Wallis văzând surprinderea lui Gilbert.

— Ştiam sigur că ai să te minunezi! Da, da, nu-i decât jumătate… Am să-ţi arăt restul. Ştii atâtea lucruri, încât le poţi şti pe toate.

El reveni lângă birou. O uşă dădea într-o altă cameră; o deschise şi trecu dincolo. Gilbert îl urmă. Ei se aflau într-o mică cameră luminată de un luminator. Centrul era ocupat de ceva ce părea o mare cuşcă, în realitate era un grilaj de oţel cum vând casele franceze, pentru a împrejmui casa de bani.

— Frumoasă cuşcă, spuse Wallis, cu admiraţie.

El deschise mica uşiţă şi intră. Gilbert îl urmă.

— Cum l-ai adus până aici? întreabă Gilbert interesat.

— În bucăţi. Şi acum l-am remontat – pentru a-l arăta unui client. E foarte uşor de demontat.

— Asta-i a doua parte?

— Într-un fel da şi am să-ţi arăt de ce. Du-te în colţ şi fă să lunece în jos prima bară şi vei vedea ceva ce n-ai mai văzut.

Gilbert şi pornise când ideea unei curse îi veni în minte. El se întoarse repede, dar era prea târziu; un revolver era îndreptat spre el.

— Sus mâinile, Gilbert Standerton. Eşti poate de bună credinţă în ideile de împărţeală pe care le ai, dar socot că e preferabil să-mi termin lucrul de astă-seară înainte de a lichida afacerea. Vei vedea că ceea ce fac e drept!… Unchiul dumitale…

— Unchiul meu?

— Unchiul dumitale, spuse celălalt înclinându-se, gentilom minunat dar susceptibil, a depus bijuterii în valoare de două sute cincizeci de mii de lire în una din casele noastre cele mai bune; faimoasele diamante Standerton pe care le vei moşteni probabil într-o zi… Nu-i un act de dreptate ca să te fur puţin şi pe dumneata? S-ar putea însă să am şi eu o conştiinţă şi să-ţi restitui cele ce-ţi voi fura această noapte.

El trânti uşa grilajului, o încuie de două ori şi se-ndreptă spre birou.

— Ai să stai aici patruzeci şi opt de ore, apoi vei fi eliberat. Îţi dau cuvântul mei de onoare. E cam plicticos, dar în viaţă trebuie să ştii să-nduri şi plictiseala. Te recomand providenţei.

Şi Gilbert rămase într-o singurătate, populată numai de gândurile lui.

CAPITOLUL XIII.

TESTATORUL.

Într-o dimineaţă, Leslie Frankfort lua masa cu fratele lui, în mica lui căsuţă din Mayfair.

Jack Frankfort era un tânăr notar care făcea parte din biroul care se ocupa cu interesele lui Sir John Standerton.

— Ştii, spuse Jack Frankfort, mă duc să-mi vizitez un bătrân prieten azi după masă.

— Care bătrân prieten?

— Standerton.

— Şi care-i motivul vizitei?

— Un testament, dragă. Mă duc să fac un testament.

— Mă întreb câte testamente a făcut până acum? spuse Leslie visător. Bietul Gilbert!

— De ce bietul Gilbert? spuse celălalt mâncând marmeladă de portocale.

— Pentru că a fost, cel puţin zece minute, moştenitorul unchiul lui.

Jack surâse cu amărăciune:

— Toată lumea e zece minute moştenitoarea lui Standerton. Sunt sigur că în cursul ultimelor douăzeci de ani el a dotat toate spitalele, toate adăposturile de câini, de pisici, cele mai curioase instituţii care pot exista, şi iată că azi el simte nevoia să facă un nou testament.

— Dacă poţi, strecoară un cuvânt pentru Gilbert. Jack Frankfort călători spre Huntingdon în tovărăşia unui simpatic necunoscut şi intrară în vorbă fără să fie prezentaţi.

Acest om vizitase desigur tot globul căci cunoştea aproape toate relaţiile lui Jack.

Un ceas aproape vorbi de regiunile cele mai extraordinare ale lumii şi când se opri trenul în mica gară unde d. Frankfort trebui să coboare, tovarăşul său se sculă şi-l urmă:

— Ce coincidenţă curioasă, spuse străinul. Şi eu cobor aici. Curios orăşel.

Orăşelul era «curios», dar era foarte plăcut şi avea un hotel foarte bun.

Cei doi tovarăşi de călătorie căpătară două camere vecine.

Jack sperase să termine treburile în aceeaşi zi şi să se înapoieze seara la Londra, dar ştia că nu se putea conta pe graba bătrânului.

Într-adevăr, era la hotel de un sfert de oră când primi de la «Rezidenţă» o scrisoare care-l înştiinţa că Sir John va putea fi văzut abia după ora zece seara.

— Îmi va fi deci imposibil să mă înapoiez la Londra, îşi spuse Jack consternat.

El revăzu la masă pe tovarăşul lui de călătorie.

Cu toate că nu cunoştea prea bine obiceiurile lui Sir John, totuşi ştia că acesta avea mania de a sta târziu, şi cum nu ţinea să rămână nemâncat, el mâncă mai devreme ca de obicei.

El explică motivul grabei tovarăşului său pe când tăiau o pasărea bine rumenită.

— Totul e în regulă, spuse celălalt. Am numeroşi clienţi de vizitat prin împrejurimi. V-am spus că sunt proprietarul Agenţiei de case de bani?

— Agenţia de case de bani? spuse Jack mirat.

— Curioasă întreprindere, nu-i aşa? şi totuşi importantă. Vindem mai cu seamă case de bani, noi şi de ocazie. Avem o sucursală şi la Londra… Liniştеşte-te, spuse el surâzând. N-am să depăşesc limitele corectitudinii şi n-am să-ţi propun marfa mea.

Frankfort găsea lucrul amuzant.

Mai târziu, pe Strada Mare, pe când oprea un taxi spre a se duce la «Rezidenţă», Jack observă un camion cu inscripţia «Societatea de case de bani din Sainte Bridge». El revăzu de asemenea pe tovarăşul său vorbind şoferului, un om cu barbă neagră.

Peste puţin timp, camionul se îndreptă spre Londra. Jack Frankfort n-avu timp să gândească la posibilităţile pe care le oferea micul orăşel unor vânzări de case de bani, căci peste cinci minute se afla în biroul lui Sir John Standerton.

Silueta bătrânului general părea decupată dintr-o revistă umoristică. Voinic, cu culori vii, avea mici favoriţi care se opreau sub ureche şi se întâlneau cu mustaţa cenuşie groasă, care îi bara faţa. Era chel, afară de o singură şuviţă care trecea de la o tâmplă la alta. Conversaţia lui se compunea din necontenite explozii. El fixă cu sprâncenele încruntate pe tânărul care intra şi-l măsură din cap până-n picioare.

Sir John se pricepea la notari. Avusese de toate felurile şi-i împărţise în două clase: şmecherii şi imbecilii. El nu admitea categorie intermediară şi, fără ezitare, îl clasă pe Frankfort, cum avea un aer şiret, în categoria întâia. El îi indică un scaun.

— Am să-ţi vorbesc despre testamentul meu. Am hotărât să schimb împărţeala bunurilor mele.

— Sunt gata să vă servesc.

— Bine, spuse generalul peste un moment. Acum notează, te rog exact dorinţele mele şi fă testamentul. Ca prim punct, anulez toate testamentele mele anterioare…

Jack confirmă şi notă punctul pe o foaie de hârtie.

Peste jumătate de oră el specificase cine nu trebuie să beneficieze de testamentul lui şi donaţiile se ridicaseră abia la o mie de lire.

După ce terminase, privi pe notar, care părea încurcat, şi o sclipire de ironie trecu prin ochii lui.

— Cred că am dispus de toţi, fără a dispune de nimic… Apoi adăugă: îmi cunoşti nepotul?

— Cunosc pe un prieten al nepotului dv.

— Eşti rudă cu idiotul acela de Leslie Frankfort? urlă bătrânul.

— Sunt fratele lui.

— Hm, mormăi generalul, mi s-au părut cunoscute trăsăturile dumitale. L-ai întâlnit pe Gilbert Standerton?

— Odată sau de două ori, spuse Jack; aşa cum îi întâlneşti pe oameni cărora le spui «ce mai faci» sau ceva asemănător.

— N-am întâlnit niciodată oameni pentru a le spune «ce mai faci?» sau ceva analog, mormăi din nou generalul… Ce părere ai despre el? mai întreabă el.

Tânărul îşi aminti că Leslie îl rugase să spună un cuvânt bun în favoarea lui Gilbert.

— Îl găsesc bine, cu toate că distant.

Bătrânul îl privi cam curios.

— Nepotul meu e distant? Desigur că e distant. Nu-ţi închipui că un Standerton e un oarecare. Noi nu suntem oameni de rând. Suntem toţi distanţi… Slavă domnului! Sunt omul cel mai distant pe care l-ai întâlnit vreodată.

Jack gândi că era sigur de asta, dar nu-şi exprimă părerea. În schimb, continuă cu viclenie, să vorbească de acelaşi subiect.

— Sunt unii oameni, cărora ar fi inutil să le dai bani.

Jack dete din umeri:

— Doamne! Pentru că nu fac cheltuieli mari, nu încearcă să pozeze în societatea londoneză. La drept vorbind, tratează societatea, ca şi cum i-ar fi superior…

— Şi îi este, tună generalul. Suntem toţi superiori societăţii. Crezi oare că mie îmi pasă de cineva? Crezi oare că sunt impresionat de un oarecare marchiz sau o oarecare marchiză? sau de toţi aristocraţii parveniţi care mişună în ţară ca… ca… şoarecii de câmp? Nu domnule! Şi sper că nepotul meu gândeşte ca mine. Societatea, astfel cum e organizată, nu valorează doi bani…

— Iată ce mă decide, adăugă el, arătând cu degetul notele pe care le lua, apoi dictă: Las toată averea mea lui Gilbert Standerton. Notează!

— Toată averea ar trebui să rămână în familie! spuse scurt generalul. E absurd să împrăştii sume ici şi colo. Nu cred ca Gilbert să capete atât de curând banii dar prudenţa este deviza familiei noastre. Din fericire pentru Gilbert notarul insistase pentru a restabili donaţia către dispensar. Generalul anulă toate celelalte legate parţial şi în cel mai scurt document pe care-l semnase vreodată el lăsă totalitatea bunurilor sale mobile şi imobile «scumpului său nepot», fără vreo restricţie.

— Mi se pare că e însurat? întrebă el.

— Aşa mi se pare, răspunse Jack Frankfort.

— Ţi se pare? ce-mi serveşte că ţi se pare, protestează bătrânul. Eşti notarul meu şi trebuie să ştii toate. Află dacă e însurat, cine e nevasta lui şi invită-i la masă.

— Când? întreabă notarul uimit.

— Pe astă seară, spuse generalul. Mai am un invitat care vine din Jorkshire. E doctorul meu. Va fi o societate plăcută. E frumoasă?

— Cred.

Jack ezită căci nu ştia mare lucru despre Gilbert Standerton.

— Dacă e frumoasă şi cumsecade, am să dau dispoziţii şi pentru ea, separat.

Lui Jack cât pe ce să-i vină rău. Va face oare un nou testament? Cu orice risc, el trimise telegramele.

Edith rămase încurcată, primindu-şi telegrama.

Aceea a lui Gilbert rămase pe masa din vestibul căci el nu venise acasă nici în noaptea precedentă, nici în cursul zilei.

Interesul pe care ea îl purta bărbatului ei se arăta prin ochii roşii de lacrimi.

CAPITOLUL XIV.

DIAMANTELE STANDERTON.

Edith Standerton se pregăti în grabă. Ea se va duce la Huntington singură, împreună cu camerista. Era cam greu să se prezinte singură, dar gândindu-se că putea să-i ajute soţului ei mergând la acest dineu plicticos, hotărî să meargă. Ea-şi puse în valiză o rochie de seară şi luă trenul la ora patru.

Bătrânul general îi făcuse cinstea s-o aştepte în persoană la gară. După prezentările de rigoare, el întrebă:

— Unde e Gilbert?

— A plecat pe neaşteptate din Londra. Va fi dezolat când va şti…

— Nu prea cred, spuse generalul morocănos. Ar trebui ceva mai mult ca să-l mişte pe Gilbert… Adică mai mult decât ocazia de a se împăca cu un bătrân arţăgos… De altfel o împăcare nu era necesară, dar socot totdeauna că cel pe care îl tai de pe testament îmi devine duşman de moarte.

Când se duceau să se îmbrace pentru masă, generalul îi spuse:

— Va trebui să mai vii, împreună cu Gilbert. Aş fi fericit să vă am pe amândoi sub acoperişul meu.

Generalul o scoase din încurcătura căci schimbă subiectul:

— Sunt sigur că doreşti să vezi diamantele Standerton. Le vei vedea acuma.

El o conduse în bibliotecă, urmaţi de Jack Frankfort. El spuse, arătând o mare casă de bani, frumos împodobită, care stătea într-un colţ:

— Aici sunt. Aceasta e o nouă mobilă, mai spuse el mândru. Am cumpărat-o de la unul care cerea şaizeci de guinee, un escroc ambulant… I-am dat treizeci.

— E foarte frumoasă, spuse Jack, care nu găsi repede alt răspuns.

Generalul se întoarse brusc:

— Frumoasă, tună el. Crezi că am nevoie de lucruri frumoase în bibliotecă?

El scoase o legătură cu chei din buzunar, deschise uşa casei şi luă dintr-un sertar o cutie de piele.

— Iată-le, spuse el mândru. El se mândrea de altfel pe drept căci avea o colecţie foarte frumoasă.

Edith admiră bijuteriile cu acea dragoste pe care o au femeile pentru tot ce-i frumos. Montura era veche, dar era tocmai din nou la modă. Pietrele scânteiau în culori vii şi toate faţetele străluceau emanând raze.

Şi Jack Frankfort rămase uimit, cu toate că nu era mare amator de bijuterii.

— Dar, spuse el, aici sunt pietre preţioase în valoare de o sută de mii de lire.

— Şi mai mult, spuse bătrânul… Uite un colier de perle, adăugă el deschizând un alt sertar. Priviţi-l. Sunt aici bijuterii în valoare de două sute de mii de lire.

— Într-o casă de bani de treizeci de guinee! spuse Jack.

Bătrânul general se întoarse şi-l corectă:

— În una din şaizeci. Nu ţi-am spus că mi-a lăsat din preţ, ticălosul acela?… Iartă-mă, te rog, draga mea.

El îşi stăpâni un zâmbet de mulţumire. Apoi închise casa de bani după ce pusese bijuteriile la loc.

— Auzi, cerea şaizeci de guinee. Venise cu aere de londonez, redingotă, cilindru şi ghetre de lac. Felul în care se îmbracă oamenii aceştia e revoltător. S-ar fi crezut că e un gentleman, după aerele ce şi le dădea.

Jack examină casa de fier. El se cam pricepea la valoarea comercială a lucrurilor.

— Nu pot pricepe cum a cedat-o la preţul ăsta. Valorează două sute de lire.

— Ce? strigă bătrânul general, încremenit.

— Am una la fel în biroul meu de aceeaşi marcă şi a costat două sute douăzeci de lire.

— Mi-a cerut numai şaizeci de guinee.

— Foarte curios. N-aţi vrea să mai deschideţi? Aş dori să văd zăvoarele.

Fără vreo vorbă, generalul întoarse cheia şi deschise uşa cea mare. Jack examină zăvoarele pătrate. Erau complet noi.

— Nu înţeleg deloc cum vi l-a cedat pe acest preţ. Şi cu şaizeci erau de pomană.

— Te cred, spuse generalul încântat. A propos, aştept astă-seară la masă pe un doctor din Yorkshire. Barclay Seymour, îl cunoşti poate?

Jack nu-l cunoştea, dar Edith răspunse:

— Da, îl cunosc bine, e un vechi prieten.

În acest moment, intră unul din numeroşii servitori, cu o telegramă pe o tavă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă generalul, punându-şi ochelarii şi încruntând sprâncenele. Ce este?

— O telegramă, Sir John.

Bătrânul deschise telegrama, o desfăcu, o citi şi încruntă sprâncenele. El o mai reciti odată.

— Ce o fi însemnând asta? întrebă el şi întinse telegrama tinerei femei.

Ea citi: «Scoateţi bijuteriile Standerton din casa de bani chiar astă seară şi depuneţi-le la Bancă. Dacă e prea târziu, păziţi-le cu oameni înarmaţi».

Şi era semnat: «Gilbert Standerton».

CAPITOLUL XV.

POVESTEA DOCTORULUI.

Generalul reciti telegrama. Cu tot temperamentul lui impulsiv era un om deştept şi judeca sănătos.

— Ce să însemne asta? Unde e Gilbert? De unde telegrafiază? întrebă el.

El reluă telegrama şi o examină. Fusese dată la Poşta Centrală din Londra la 6,35 seara.

Ora mesei de seară a generalului era tot atât de curioasă ca aceea a micului dejun. Abia la ora nouă şi un sfert sună gongul care anunţa că Sir John era servit. Edith coborî din camera ei.

Era încurcată. Nu putea pricepe aluzia la bijuterii. De ce trimisese el telegrama? Dacă ar fi cunoscut evenimentele din acea după amiază, s-ar fi minunat că a putut s-o trimită.

Generalul luă înştiinţarea în serios: nu însă suficient ca să schimbe locul bijuteriilor. De fapt, cumpărarea casei de bani fusese necesară, căci nu se găsea în toată casa un loc unde să poată pune obiecte de valoare.

După ce inspectă atent cutiile de bijuterii, el închise uşa cu cheia şi lăsă un servitor cu ordinul să nu părăsească încăperea fără încuviinţarea sa.

Coborând, Edith găsi un nou invitat, care tocmai sosise şi o salută cu un zâmbet bucuros şi familial.

— Ce mai faci doctore, spuse ea. Nu e prea multă vreme de când ne-am văzut la mama. Îţi aminteşti?

— Mama dumitale e o femeie deosebită, spuse doctorul întovărăşind pe Edith spre sufragerie, o femeie deosebită.

Edith ar fi avut poftă să-l întrebe de ce. Întrebarea ar fi fost de neiertat, dar Edith abia se stăpâni să n-o spună.

Masa nu fu prea plăcută din cauza nervozităţii generalului. De două ori, el trimise, în cursul mesei, câte un servitor să vadă ce se petrece la avantposturi, cum supranumise el biblioteca. Dar nu se întâmplase nimic.

— Nu ştiu ce să mă fac cu bijuteriile astea. Sper că nu-i o farsă a lui Gilbert?

Generalul era neliniştit. Şi cu toate că Edith cântă foarte calm o romanţă franţuzească, ea era tot atât de neliniştită.

— Uite ce o să facem acuma, spuse deodată generalul; o să mergem cu toţii în bibliotecă. E o cameră foarte plăcută şi dacă fumul nu te supără…

Ideea era foarte bună şi fu acceptată imediat. Edith observă cu glas tare că era singura femeie din grup, pe când urcau scara.

— Iertaţi-mă o clipă, spuse Sir John.

El se duce spre casa de bani şi o deschise. Inspectă cutiile de bijuterii. Nimic nu fusese clintit. Avu un suspin de uşurare.

— Telegrama lui Gilbert mă enervează grozav. De ce o fi trimis-o? O fi dintre cei cărora le e lene să lipească un plic?

Edith dădu din cap.

— Sunt tot atât de mirată ca şi d-ta; te asigur că Gilbert nu e un alarmist.

— Cum vă înţelegeţi?

Edith roşi uşor.

— Foarte bine, spuse ea, şi căută să schimbe subiectul. Dar nimeni încă nu reuşise să împiedice pe Sir John să întrebe ce-ar fi dorit el.

— Fericită, în toate privinţele?

Edith confirmă, cu ochii pierduţi în vag.

— Sper că-l iubeşti?…

Doctorul izbucni în râs.

— Nu eşti ca majoritatea oamenilor, Sir John. Sunt unele persoane care se lasă foarte impresionate de adevăr.

— Ce imbecili! i-o tăie bătrânul.

— Nu prea ştiu, spuse doctorul gânditor. Simpatizez pe acei care nu doresc ca amărăciunea lucrurilor să le cadă pe cap ca o cărămidă, cu toate că e necesar câteodată să ştii adevărul.

— Ce s-a auzit? întrebă deodată generalul.

— Mi se pare că a fost un zgomot în vestibul, spuse Edith.

— Credeam că vine de la o fereastră, mormăi Sir John ruşinat de a fi văzut tresărind.

— Continuă-ţi povestea, doctore.

— Acum câteva luni, reîncepu doctorul Seymour, a venit un tânăr să mă vadă. Era de familie bună. Şi nu era din Leeds. În tot cazul nu-l cunoşteam. Abia mai târziu am aflat că venise din Londra să mă consulte. Avea uşoare dureri de dinţi, o măsea stricată, lucru foarte comun, şi se rănise uşor în interiorul gurii. Asta-l cam plictisea, mai ales că rana nu se mai închidea.

Ca majoritatea oamenilor, avea mare frică de cancer.

Nu voia să-l vadă pe medicul lui obişnuit; cred că nici nu avea vreunul. Venise deci la mine şi l-am examinat. Eram

convins că nu prezenta nimic grav; totuşi am luat o mică porţiune de mucoasă spre a o examina la microscop.

Edith se cutremură.

— Iartă-mă, spuse doctorul repede. Asta-i tot ce era înspăimântător în povestea mea, afară dacă… în fine, i-am promis să-i trimit rezultatul analizei şi i-am cerut adresa. Dar el refuză să mi-o dea. Era foarte nervos. Ştiu, îmi spuse el, că e o laşitate morală; totuşi n-aş vrea să aud adevărul în grai obişnuit şi dacă e rezultatul de care mă tem, aş vrea ca să-mi fie transmis într-un limbaj care să mă şocheze mai puţin.

— Şi ce limbaj era? întreabă Sir John, care devenise interesat fără să vrea.

— Era muzician, adică pasionat după muzică şi metoda prin care voia să afle rezultatul era foarte straniu.

N-am mai văzut în viaţa mea aşa ceva. El îmi dădu două bileţele şi un plic cu adresa unui bătrân muzicant pe care-l proteja.

Edith văzu toate învârtindu-se în jurul ei, totuşi îşi stăpâni emoţia. Faţa îi era livid; şi mâinile se crispau convulsiv pe braţul fotoliului.

— Ele erau adresate unui vechi amic, cum am mai spus, şi compuse la fel afară de diferenţa următoare. Unul spunea: «Ai să te duci în locul cutare şi ai să cânţi Melodia în fa» pe când celălalt «să se cânte Cântecul Primăverii». Şi acum iată drama: El îmi dăduse Melodia în fa pentru a-i anunţa că are cancer.

— Şi… apoi? murmură Edith.

— Şi… – doctorul o privi visător – am încurcat biletele şi am distrus pe celălalt înainte de a-mi da seama de eroare.

— Şi atunci nu era cancer? murmură tânără femeie

— Nu, şi nu-i cunosc adresa, aşa că nu-l pot găsi, spuse Barclay-Seymour. A fost tragic din mai multe puncte de vedere. Trebuia tocmai să se însoare, căci îmi spuse: «Dacă e adevărat şi mă însor, am să-mi las nevasta în sărăcie». Pe urmă puse o întrebare curioasă: «Nu crezi că un om

condamnat la moarte are drept să facă orice pentru a asigura viitorul fiinţelor dragi pe care le lasă în urma lui?»

— Înţeleg, spuse Edith.

Vocea îi era cavernoasă şi îi păru îndepărtată.

— Ce este? strigă generalul, sculându-se brusc.

De data asta nici o îndoială nu mai era posibilă.

Jack Frankfort se repezi la perdeaua care masca pervazul ferestrei, o trase şi Gilbert Standerton apăru, palid ca un mort, cu privirea pierdută în vid, cu mâna la gură:

— Biletul era greşit!... Dumnezeule!

CAPITOLUL XVI.

LUNA DE MIERE.

Gilbert Standerton revenea, o lună mai târziu, de la Foreign Office la căsuţa sa din Saint John's Wood.

— Gilbert, e cineva care vrea să te vadă, îi spuse nevasta lui.

— Cred că ştii cine e: directorul băncii mele.

El salută cu un zâmbet amabil pe cel care se sculase ca să-i vină în întâmpinare.

— Iată, domnule Brown, am să-ţi spun exact ceea ce trebuie făcut. De o săptămână sau două se află în America un om căruia îi datorez o sumă mare – mai exact 80.000 de lire. Aş vrea să faci astfel ca să am destul numerar pentru a plăti datoria.

— Aveţi suficient pentru a plăti, domnule Standerton, fără a vinde vreo hârtie.

— Foarte bine, spuse Gilbert, întinzându-i o foaie de hârtie. Ţi-am notat aici toate amănuntele. Este, în fond un virament făcut pe numele a două persoane: Thomas Block şi George Smith. Ei îl vor putea împărţi la rândul lor, căci îmi închipui că mai au asociaţi care au drept la împărţeală.

— Încă nu v-am felicitat, domnule Standerton, spuse directorul, de marele serviciu adus Londrei. Se pare că, graţie dumitale, sumele furate de celebra bandă Wallis au fost complet restituite.

— Da, cam aşa ceva.

— Citeam într-un ziar o dare de seamă a faptelor, continuă directorul. Ce şansă că s-a declarat un incendiu alături de sediul lor!

— Ceea ce-i mai important este că s-a băgat de seamă înainte ca să fi fost atinsă clădirea în care era Societatea Caselor de bani, explică Gilbert. Noroc că pompierii m-au zărit prin luminator. Asta a uşurat lucrurile. Dar a durat cam mult, până m-au scos de acolo; o ştii desigur.

— L-aţi văzut vreodată pe acest Wallis.

— Nu scrie în gazete? glumi Gilbert.

— Ele spun că aflaseră̆ţi într-un mod oarecare că trebuia să se comită o spargere la unchiu dv. Că v-aţi dus la faţa locului şi acolo l-aţi văzut pe Al. Wallis sub fereastra bibliotecii, pe parapet sau aşa ceva.

— Pe terasă, preciză Gilbert.

— Şi că a luat-o la goană văzându-vă.

— Nu-i tocmai aşa, spuse Gilbert... Mai exact este că l-am poftit să plece. Nu eram sigur că nu furase bijuteriile şi am intrat prin fereastră în cameră, fără a-mi da seama că era cineva acolo. în timpul ăsta, a fugit. Asta-i tot!

El mai dădu unele indicaţii cu privire la transferul sumei şi conduse pe director până la uşă. Pe urmă se duse s-o caute pe Edith în salon.

Ea îi ieşi în întâmpinare, zâmbind.

— Nu-ţi pare curios să te duci din nou la minister?

— Într-adevăr mi-a părut curios, după cele ce le-am făcut între timp.

El râse.

— N-aş fi crezut niciodată că Sir John ar putea avea atâta influenţă încât să te reprimească.

— Cred că are mai multă influenţă decât îţi închipui, dar au mai intervenit şi alte motive. În timpul carierei mele de ticălos am făcut Foreign Office-ului unele mici serviri care au intrat în cumpănă.

Ea-l privi maliţios:

— Şi acum să revenim la punctul de plecare?

— De unde am plecat? întreabă Gilbert.
— Nu ştiu să fi plecat, spuse Edith gânditoare.
În momentul când el intra în salon ea consulta un «Mers al trenurilor». Ea îl reluă şi-ncepu să-l răsfoiască.
— Te interesează acest orar?
— Mult… Sunt pe cale să aleg…
— Să alegi ce? întreabă Gilbert.
Locul unde ne vom petrece luna de miere, murmură ea.

SFÂRŞIT